

சுலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

141

ஆனி 2020

100/-

ஆய்வு

பிரதம ஆசிரியர் : க.புரணிதரன்

சற்குணம் சத்தியதேவன்
எஸ்.கிருபானந்தகுமாரன்
பாஸ்கரன் சுமன்
அருள்திரு இராசேந்திரம் ஸ்ரலின்
இ.சு.முரளிதரன்
பேராசிரியர் செ. யோகராசா
அபூர்வன்
கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
ருஸ்னா நவாஸ்
க.சட்டநாதன்
ஏ.எஸ்.சற்குணராஜா
சி.ரஞ்சிதா
திருமலைசுந்தா
கெகிறாவ ஸ்லைஹா
நஸார் இஜாஸ்
ஜமீல்
மீரா சிவகாமி
சு.க.சிந்துதாசன்
பிரியா இளங்கோ
பாலமுனை பாறாக்
இ.ஜீவகாருண்யன்
தமிழ்நேசன் அடிகளார்
பனைமீன் நாடன்
கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன்
மு.அநாதரட்சகன்



பொருளடக்கம்



சிறுகதைகள்

- கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன் - 08
 ருஸ்னா நவாஸ் - 18
 க.சட்டநாதன் - 31
 ஏ.எஸ்.சற்குணராசா - 34
 சி.ரஞ்சிதா - 40

கவிதைகள்

- திருமலை சுந்தா - 07
 கெகிறாவ ஸ்லைஹா - 12
 நஸார் இஜாஸ் - 23
 ஜமீல் - 24
 மீரா சிவகாமி - 24
 சு.க.சிந்துதாசன் - 25
 இ. ஜீவகாருண்யன் - 25
 பாலமுனை பாறாக் - 30
 தமிழ்நேசன் அடிகளார் - 36
 பிரியா இளங்கோ - 39

பத்தி

- பனைமீன்நாடன் பக்கம் - 43

நூல் விமர்சனம்

- மு.அநாதரட்சகன் - 46

கட்டு கதைகள்

- திருமலை சுந்தா - 42

கதைஇல்லாக் கதைகள்

- கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன் - 42

அட்டைப்படம்

- நன்றி இணையம்

வைகாசி மாத(40 ஆவது) இது ஜீவந்தி இதழின் உள்ளே இலக்கணங்களுக்கு அருகில் தவறுதலாக பாங்குனி என போடப் பட்டுள்ளது என்பதை வாசகர்களுக்கு தெரிவித்து கொள்கிறோம்.

கட்டுரைகள்

- 125 ஆம் அண்டில் தமிழின் முதல் வரலாற்று நாவல் சற்குணம் சத்தியதேவன் - 03

நெதுங்கமுவே அத்தா...

- எஸ்.கிருபானந்தகுமாரன் - 14

நவீன இலக்கியப் புனைவுகளில் கூத்து

- பாஸ்கரன் சுமன் - 20



- மொழிபெயர்ப்புத் திறனை மேம்படுத்தும் முறைகள் அருள்திரு இராசேந்திரம் ஸ்ரலின் - 26

என் பார்வையில் மலையாள சினிமா

- இ.சு.முரளிதரன் - 32



வடமராட்சி "ஓப்பரேஸன் லிபரேஷ"னும்

கல்லறை மேலான காற்றும்

- பேராசிரியர் செ.யோகராசா - 37

வாசனைத் திரவியம் : ஜேர்மன் சினிமா

- அபூர்வன் - 48

ஜீவநதி

2020 ஆனி இதழ் - 141

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீகீதனி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியாள்
திரு.கி.நராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும் அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விரும்

தனிச்சந்தா - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 1500/=
வெளிநாடு - \$ 60 U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவர்

K.Bharaneetharan,
Kalaiahram,
Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No. - 8108021808 CCEYLKLY



ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை வமாண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!
- பாரதிதாசன்-

கொரோனா தொற்றும் மாணவர் கல்வியும்

உலகளாவிய ரீதியில் கொரோனா தொற்று ஏற்படுத்தி வரும் தாக்கம் குறித்த அச்ச உணர்வு நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டே வருகின்றது. பல நவீன மருத்துவ வசதிகளும் வளங்களும் கொண்ட நாடுகள் கூட இந்நோய்த்தொற்றைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் திணறுகின்றன. அதிஷ்ட வசமாக, எம் நாட்டில் இந்நோய்த்தொற்றுக் குறித்துத் தெரியவந்துதும் எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகள் காரணமாக சமூகப்பரவல் நிலை தடுக்கப்பட்டிருந்தது. இனியும் சமூகப் பரவல்நிலை ஏற்படாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டிய பொறுப்பு அரசுக்கு உள்ளது. ஆனால் இதுவரை இருந்த கட்டுப்பாடுகள் தளர்த்தப்படும் நிலையில் என்ன ஆகுமோ என்ற மக்களின் அச்சம் நியாயமானது. மக்களின் பொருளாதாரத் தேவைகளும் உணவுத் தேவைகளும் அத்தியாவசியதேவைகளும் கட்டுப்பாடுகள் நீக்கப்படுவதற்கும் தளர்த்தப்படுவதற்கும் காரணம் ஆயினும், மக்களின் சமூகப் பொறுப்பு கேள்விக்குரியதாகவே உள்ளது. பொதுமக்கள் கூடும் இடங்களில் மக்களின் நடவடிக்கைகளைப் பார்க்கும்போது இது நிரூபணமாகின்றது.

இவ்வேளையில், தமது பிள்ளைகளின் கல்வி குறித்து பெற்றோர் கரிசனை கொள்வது இயல்பானது. இந்நாட்களில், சில பாடசாலைகளும் ஆசிரியர்களும் இணையம் மூலமும் xooming முறையிலும் மேற்கொண்டு வரும் கல்வி முயற்சி எவ்வளவு தூரம் திட்டமிடப்பட்ட முறையியல் அனைத்து மாணவர்களுக்கும் கிடைக்கக் கூடியதாக மேற்கொள்ளப்பட்டன என்பது ஐயத்திற்குரியதே. இம்முயற்சிகள் எல்லா மாணவர்களுக்கும் சீராகக் கிடைக்காதபோது, வசதிகள் குறைந்த, வறுமைநிலையிலுள்ள மாணவர்களிடத்தும் பெற்றோர்களிடத்தும் இந்நடைமுறைகள் குறித்தும் வெறுப்புணர்வே தோன்றும். தங்கள் பிள்ளைகளின் கல்வி குறித்து இப்பெற்றோர்களின் ஏக்கமும் ஏம்பலிப்பும் பாடசாலைகள் மீது ஓர் எதிர்ப்புணர்வையே ஏற்படுத்தும். அதுமாதிரிமன்றி வசதி படைத்தவர்களும் கூட, தங்கள் பிள்ளைகளின் இழந்த கல்விக்காக, வேறு ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொடுப்பதற்கு முனைந்து நிற்பர். இவை யாவும் கொரோனா நோய் பற்றிய அசட்டையை தோற்றுவித்து பாரிய எதிர்விளைவுகளை தோற்றுவிக்கக்கூடும். இந்நிலையில் கொரோனா தொற்று உண்மையிலே கட்டுப்பாட்டில் உள்ளதென்பதையும் நோய் பரவுவதற்கான அனைத்து வாசல்களும் அடைக்கப்பட்டுள்ளன என்றும் உறுதி செய்து கொண்ட நிலையிலேயே மேற்றொடர் நடவடிக்கைகள் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும்.

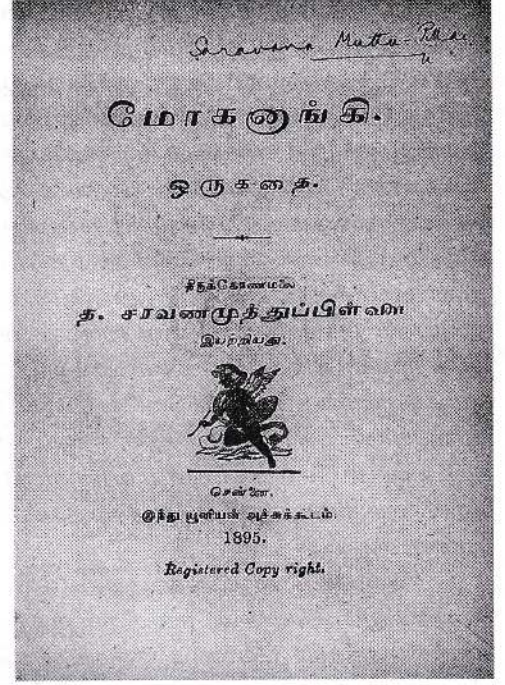
- க.பரணீதரன்

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ் - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
புகல்ப - திருநெல்வேலி,
செட்டித்தெரு - பூபாலசிங்கம்,
பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி
ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை - நல்லூர்

வரலாற்றுச் சார்பு, புதிர்த்தன்மை நிறைந்த உயிரோட்டமும் நேர்த்தியுமான கதை, சிக்கலற்ற விதத்தில் கதையை வளர்த்து செல்லும் பாணி. உத்திகள் மற்றும் அத்தியாயங்களின் அடுக்கமைவு, சுவாரசியம் என்பவற்றால் ஏற்படும் வாசிப்பு இன்பம் ஆகியவற்றில் "மோகனாங்கி" தமிழின் முதலாவது வரலாற்று நாவல் எனும்வகையில் வியப்பை ஏற்படுத்தும் அசாத்தியமான முயற்சியாகும்.

125ஆம் ஆண்டில் தமிழின் முதல் வரலாற்று நாவல்



சற்குணம் சத்தியதேவன்

- 1 -

வரலாற்று நாவல்கள் அல்லது சரித்திர நாவல்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்ற வரலாற்றுப் புனைவுகள் வெகுசன வாசகப் பரப்பின் பெருவிருப்பத்துக்குரியவை. புனைவும் வரலாறும் கலந்து இயங்கும் இந்த நவீன இலக்கிய வடிவத்தில் சரித்திர அதிஅற்புத புனைவுகள் (Historical Romance), வரலாற்று நாவல் (Historical Novel) என இருவேறு வகைகள் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன.

சேர்.வால்டர் ஸ்கொட் எழுதி 1814 இல் வெளியிடப்பட்ட Waaverly நாவலின் ஊடாக இந்த புதிய நாவல்வகை ஆங்கில இலக்கிய உலகில் அறிமுகமாகியது. இந்த புதுவகை நாவல் இலக்கியம் 1862 இல் வங்க மொழியில் வெளிவந்த, பூதேவ முகோபாத்யாய (Bhudev Mukhopadhyay) எழுதிய "அங்குரியோ பினிமொய்" (Anguriyo Binimoy) என்ற நாவலினூடாக அடுத்த அரை நூற்றாண்டு காலத்திற்குள்ளாக இந்திய வாசகர்களை வந்தடை கிறது. 1891 இல் சி.வி.ராமண்பிள்ளை எழுதிய "மார்த்தாண்ட வர்மா" (மலையாளம்), 1892இல் லக்ஷ்மன் ராவ் கடங்கரின் "சூர்யகாந்தா" (கன்னடம்), 1896இல் மஹிபாதிராம் நிகாந் எழுதிய "சாதரா ஜெய்சங்" (தெலுங்கு) என அதற்கடுத்த அரைநூற்றாண்டு காலத்தினுள் தென்னிந்திய மொழிகளில் வரலாற்றுப் புனைவுகள் வெளிவந்து விட்டன.

1930/40களில் பிரபல வெகுசன இதழ்களில் தொடர்கதை களாக முதலில் வெளிவந்து, தமிழ் வெகுசன வாசகப்பரப்பிற்கு நன்கு பரிச்சயமாகி வரவேற்புப் பெற்றபின்னர் நூலுருப் பெற்ற வற்றையே வரலாற்றுப் புனைவின் தொடக்கமாகக் கொள்ளுவ தாகவே தமிழ்ச்சூழலில் வரலாற்றுப் புனைவுகளின் தோற்றம் பற்றிய பொதுக்கருத்தாடல்கள் அமைந்துள்ளன. வணிகநோக்குக்கொண்ட வெகுசன இதழ்களின் தேவைகளுக்காக வாசக மனங்களின் விருப்புக்குரிய பொதுக் கருத்தியலுக்குச் சார்பாகவும் அதிஅற்புத சாகசங்களும் விறுவிறுப்பும் கலந்து இவை எழுதப்பட்டன. இதனால் குறிப்பிட்ட வரலாற்றுச் சூழலை நிலைக்களனாகக் கொண்டு எழுதப்படும் வரலாற்று நாவல் என்னும் Historical Novel அல்லாமல்

வரலாற்றுத் தகவல்களின் கூறுகளை எடுத்துக்கொண்டு மிகைபுனைவாக்கம் செய்யும் சரித்திர அதிஅற்புத புனைவு களெனப்படும் Historical Romance ஆகவே இந்தத் தொடர்கதைகள் அமைந்தன.

இந்திய விடுதலைப் போராட்டத் திற்கு ஆதரவான இந்நாவலாசிரியர்கள் தம் படைப்புகள் வழியே சுதேசிய பேரரசுகளின் காலங்களை பொற்காலங்களாக கட்டமைத்தனர். அதன் வழியே அகில இந்திய தேசிய உணர்வும் இந்தியப்பண்பாடு என்று அவர்கள் கருதியவைக்பிராமணீய பண்பாட்டையும் முன்னிறுத்திய இந்திய தேசிய எழுச்சிக்கு உதவினர். மிகவும் பிரபல மான ஊடகங்கள் வழியே தமிழ் நில மெங்கும் பரவி இச்சரித்திர அதிஅற்புத புனைவுகள் தமிழ் மனங்களில் வரலாற்றுணர்வைக் கட்டமைப்பதில் பெரும்செல்வாக்கு செலுத்தின. இதனால் இப்புனைவுகளின் கதைக்களன்களாக இருந்த பேரரசு காலங்களும் நாயகர்களாக இருந்த அரசவம்சத்தவர்களும் தமிழர் வரலாற்று பெருமிதங்களாக பரவலாகப் பதிவாகின.

இதில் குறிப்பிடத்த விடயம் என்ன வெனில், இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் எழுச்சிபெறத் தொடங்கிய தமிழ் அடையாள அரசியலானது வடமொழி மற்றும் பிராமணீய கருத்தியலை எதிர்த்த துடன் அகில இந்திய தேசிய ஒருமைப் பாட்டை மறுத்து (தமிழ்) மொழிவழி

பிராந்திய தேசிய உணர்வைத் தம் பிரதான தளமாகக் கொண்டு செயற்பட்டது. ஆயினும் இந்திய விடுதலைப் போராட்டம் முனைப்புப் பெற்ற அரசியல் சூழ்நிலையில் பெரிதும் பிராமண நாவலாசிரியர்களினால் எழுதப்பட்ட இவ்வரலாற்றுப் புனைவுகள் வடமொழி மற்றும் பிராமணியக் கருத்தியல்கள் வலுவாக நிலைபெற்ற பல்லவர் காலத்தையும் சோழர் காலத்தையும் இந்தக் கருத்தியல்களை எதிர்த்துச் செயற்பட்ட தமிழ் அடையாளத்தின் வரலாற்றுப் பெருமிதங்களாக ஏற்புடமை செய்வதில் வெற்றிபெற்றன என்பது ஒரு நகை முரண் என்றே சொல்லவேண்டும். அரசியல்தி காரம் பெறுவதை நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கிய தமிழ் அடையாள அரசியல் சக்திகளும் ஏற்கனவே கட்டமைப்புச் செய்யப்பட்டுள்ள வரலாற்றுப் பெருமிதங் களை தம்முடையதாக்கி சமரசம் செய்வதனூடாக பயனடைந்தன.

எழுச்சிபெற்றுவந்த அரசியல் சக்திகளின் ஆதரவையும் வெகுசன மனவிருப்புக்குரிய பொதுக் கருத்தியலையும் கொண்டிருந்ததுடன் வெளியீட்டு நிறுவனங்களின் வணிகத் தேவையை நிறைவு செய்ய எழுதப்பட்டதால் இச்சரித்திர அதிஅற்புதப் புனைவுகள் தமிழ் வாசகப்பரப்பின் பெருவிருப்புக்குரியதாக மாறி தமிழ்ப்பதிப்புச் சூழலின் மிக இலாபகரமான உற்பத்தி களாகின. இதன்காரணமாக தொடர்ந்த எழுபது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக மறுபடி மறுபடி மீள் அச்சுச் செய்யப்பட்டு தமிழ் வாசகப்பரப்பில் நிலைநிறுத்தப் பட்டுள்ளன. இவற்றின் வணிக வெகுசனத் தன்மை காரணமாக தீவிர தமிழ் இலக்கிய விமர்சன, ஆய்வுச் சூழலில் இருந்து புறக்கணிப்பு உள்ளாகின அதேநேரம் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ள சிறியளவிலான ஆய்வுகளும் விமர்சனங்களும் பொதுக்கருத்தியல் போலவே இவற்றை வரலாற்றுநாவலாகவே கருதிக்கொண்டன.

தமிழில் பிரபலம் பெற்றுள்ள வரலாற்றுப் புனைவுகள் வரலாற்று நாவல்கள் அல்ல என்பதைத் துணிவுடன் சுட்டிக்காட்டியவர் பிரபஞ்சன் அவர்கள். இக்குறையைத் தான் நிவர்த்தி செய்ய விரும்புவதாகச் சொல்லி “மானுடம் வெல்லும்”, “வானம் வசப்படும்” என தமிழின் சிறந்த இரு வரலாற்று நாவல்களை எழுதினார்.

- 2 -

1995 ஆம் ஆண்டு “வானம் வசப்படும்” வரலாற்று நாவலுக்கு இந்திய சாகித்திய அகாதமி விருது வழங்கப்பட்டது. அதற்குச் சரியாக நூறு ஆண்டு களுக்கு முன் சென்னை துரைத்தனக் கல்லூரி என அக்காலத்தில் தமிழில் அழைக்கப்பட்ட சென்னை மாநிலக் கல்லூரியின் கீழைத்தேயச் சுவடிகள் நூல் நிலையத்தின் நூலகராக இருந்த முற்போக்குச் சமூகச் சீர்திருத்த எண்ணங்களும், இலக்கிய செயற்பாடுகளில் ஆர்வமும் மிக்க தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை என்ற இலங்கையின் திருகோணமலையைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட 29 வயது இளைஞர் தனது முதலாவதும் இறுதியுமான நாவலை சென்னை இந்து யூனியன்

பதிப்பகத்தினூடாக வெளியிடுகின்றார்.

திருச்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்த மதுரை நாயக்க மன்னான சொக்கநாத நாயக்கருக்கும் தஞ்சாவூரை ஆண்ட விஜயராகவ நாயக்கருக்கு மிடையிலான பூசலை கதைக்களமாகக்கொண்டு எழுதப்பட்ட மோகனாங்கி” என்ற அவரது நாவல் மூலம் தமிழில் வரலாற்று நாவல் எனும் புதிய இலக்கிய வகையை தி.த. சரவணமுத்துப்பிள்ளை தொடக்கி வைத்தவராகின்றார். வரலாற்றுச் சார்பு, புதிர்ந்தன்மை நிறைந்த உயிரோட்டமும் நேர்த்தியுமான கதை, சிக்கலற்ற விதத்தில் கதையை வளர்த்து செல்லும் பாணி, உத்திகள் மற்றும் அத்தியாயங்களின் அடுக்கமைவு, சுவாரசியம் என்பவற்றால் ஏற்படும் வாசிப்பு இன்பம் ஆகியவற்றில் “மோகனாங்கி” தமிழின் முதலாவது வரலாற்று நாவல் எனும்வகையில் வியப்பை ஏற்படுத்தும் அசாத்தியமான முயற்சியாகும்.

இந்நாவலில் வரும் பிராதன பாத்திரங்களும் சம்பவங்களும் மிகத்துல்லியமாக வரலாற்றோடு ஒத்துப்போவதை மதுரை சொக்கநாத நாயக்கர் மற்றும் தஞ்சை விஜயராகவ நாயக்கர் ஆகியோரது சமகால மிஷனரிகளின் குறிப்புகள், மற்றும் மதுரை நாயக்கர்கள் மற்றும் தஞ்சை நாயக்கர்கள் பற்றி வெளிவந்துள்ள அனைத்து வரலாற்று நூல்கள் என்பவற்றுடன் ஒப்பு நோக்கி அறிந்துகொள்ள முடியும். பொதுவாக வரலாற்று நூல்களிலுள்ள வரலாற்றுத் தகவல்களை ஆதரமாகக் கொண்டு வரலாற்றுப் புனைவுகளை வரலாற்று நாவலாசிரியர்கள் எழுதுவார்கள். ஆனால் வரலாற்று நூல்கள் மிக அரிதாக இருந்த அக்காலத்தில் சென்னைக் கீழைத்தேயச் சுவடிகள் நிலையத்தின் நூலக ராகக் கடமையாற்றிய வாய்ப்பினைப் பயன்படுத்திய தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை, கடுமையான தேடலையும் ஆராய்ச்சியையும் ஒரு வரலாற்று ஆசிரியனுக்குரிய பணியையும் மேற் கொண்டு இந்நாவலை எழுதியுள்ளார்.

இதனாலேயே அக்காலத்தின் புகழ்பெற்ற பயணநூல் மற்றும் சரித்திர நூலாசிரியரான சேலம் பகடாவு நரசிம்மலு நாயுடு தனது “தட்சிண இந்திய சரித்திரம்” (1905) நூலில் சொக்கநாத நாயக்கரின் வரலாற்றை விபரிக்கும்போது மேலதிக விபரங்களுக்கு உசாத்துணையாக மோகனாங்கியை குறிப்பிட்டார். குபாலசுப்பிரமணியன் அவர்களின் “தஞ்சை நாயக்கர் வரலாறு” (1995) வரலாற்று நூலிலும் விஜயராகவ நாயக்கர் வரலாற்றைக் கூறும்போது மோகனாங்கியின் பகுதி எடுத்தாளப்பட்டிருக்கின்றது. ஏறக்குறைய நூற்றாண்டு இடைவெளியில் எழுதப்பட்ட வரலாற்று நூல்கள் மோகனாங்கியை துணை கொள்கின்றன. “வரலாறு கடமைப்பட்ட வரலாற்றுப் புனைவு” என மோகனாங்கியை இந்தியாவின் மிகப்புகழ்ப்புத்த The Hindu (2019 September 17) குறிப்பிடப்படுகிறது.

“தேசிய உணர்ச்சியூட்டும் பொற்காலங்களின் காலப்பகுதியைக் கதைக்களமாக கொள்ளாமல் முக்கியத்துவமற்ற நாயக்கர் காலத்தை, அதிலும் பெண் கொள்ளல் தொடர்பான பூசலை மையப்படுத்தி எழுதிய

தால் மோகனாங்கியை தமிழின் முதலாவது வரலாற்று நாவலாகக் கொள்ள முடியுமாது” என ஒரு வினோதமான வாதத்தை “தமிழில் வரலாற்று நாவல்கள் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்” என்ற தனது கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வு நூலில் முன்வைப்பார் பேரா.க.அருணாசலம்.

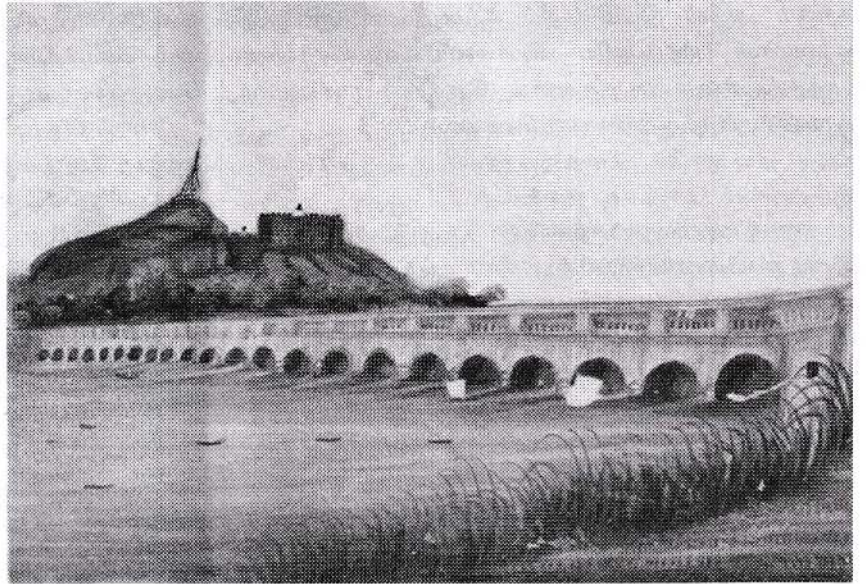
தென்னிந்திய வரலாற்றைப் பொறுத்தவரை வரலாற்றுச் சான்றுகள் தெளிவாகக்கிடைக்கும் காலம் 16 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்தே தொடங்குகிறது. மோகனாங்கி எழுதப்பட்ட காலத்தில் தென்னிந்தியப் பேரரசுகள் பற்றிய சிறப்பான வரலாற்று எழுத்துக்களோ வரலாற்றுச் சான்றுகளோ உருவாகி இருக்கவில்லை. தமிழின் முன்னோடி பெண்விடுதலைச் சிந்தனைகளை குறிப்பாக பெண்களின் திருமணத் தேர்வுகுறித்து முற்போக்கு சிந்தனைகளை கொண்ட “தத்தைவிடு தூது” (1892) என்கிற தூதுப்பிரபந்தத்தை எழுதியிருந்த தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை அதன் தொடர்ச்சியாக பெண்விடுதலைச் சிந்தனைகளை முன்வைக்க ஏதுவாக வரலாற்றில் இருந்த வாய்ப்பை பயன்படுத்திக் கொண்டார். அத்துடன் இது தொடர்பில் அவரது தனிப்பட்ட வாழ்வில் இடம்பெற்ற சம்பவங்களின் தாக்கங்களும் காரணமாக இருந்திருக்கலாம் என்பதை அவரின் நெருங்கிய உறவினரான ந.பாலேஸ்வரி அவர்களின் “தத்தை விடு தூது” நாவலின் ஆசிரியர் உரையிலிருந்து அனுமானித்துக் கொள்ளலாம்.

மிகச் சிறந்த வரலாற்று நாவல்கள் உண்மைக்கு மிக நெருக்கமானவையே தவிர வரலாற்றைப் பிரதியெடுப்பவை அல்ல. அந்தவகையில் மோகனாங்கியில் பெண் விடுதலைக் கருத்துக்கள் முதல் அரசியல் விமர்சனங்கள் வரை மிகக்கூர்மையாக இழையோடி வரலாற்றைச் சமூகச் சீர்திருத்தத் தோடு முன்வைக்கப்பட்டிருப்பது அதன் தனிச் சிறப்பு. குறிப்பாக, புதிதாக அறிமுகமாகிய அறிவொளிக்கால சிந்தனைகளின் வெளிச்சத்தில் வரலாற்றின் மறுபுனைவாக்கத்தை வரலாற்று நாவலாசிரியருக்கிருக்கும் மட்டுப்பாடுகளிலிருந்து விலகாமல் சிறப்பாகச் செய்துள்ளதுடன் பெற்றோரிய சிந்தனைகளுக்கு சமமான கருத்துக்களையும் நாவலில் உள்ளடக்கி இருப்பது தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் உயர் புலமையை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது.

நாவல் என்பது வெகுசன வாசிப்புக்குரியது என்பதை தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை நன்குணர்ந்திருந்தாகவே தெரிகிறது. அதற்கமையவே தனது நாவலின் கட்டமைப்பு, கதைசொல்லல் முறை, மொழிநடை உத்தி என்பவற்றைக் கையாண்டுள்ளார். அதனால்தான் நாவல் என்ற வகையில் மோகனாங்கி கணிசமான வாசகவரவேற்பைப் பெற்றது. தன் சமகால நாவல்களைப் போல் நாடு, ஊர் வர்ணனைகளை

விடுத்து நேரடியாகக் கதையைத் தொடங்கும் மோகனாங்கி பாத்திரங்களின் பின்புலங்களுக்கு ஏற்ப ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனியாக பொருத்தமான மொழி வழக்கையும் நடையையும் பயன்படுத்துகிறது. அரண்மனை மற்றும் அரசகுலத்தவரின் உரையாடல் செம்மொழிவழக்கிலும் பொதுமக்களின் உரையாடல்கள் பேச்சு வழக்கிலும் அரசபுரோகிதரின் பிராமணக் குடும்பத்தில் நிகழும் உரையாடல் பிராமண பேச்சு வழக்கிலும் கையாளப்பட்டிருப்பதுடன் காதற்காட்சிகள் இலக்கிய நடையிலும் எழுதப்பட்டுள்ளமை சிறப்பாகக் குறிப்பிடவேண்டியது. பழமையிலிருந்து புதுமைக்கு மாறுகின்ற நிலைமாறு காலத்தின் குறிகாட்டியாக மோகனாங்கி உள்ளது.

மோகனாங்கியின் மீதான விமர்சனங்களில் பலராலும் சுட்டப்படுவது அதில் பேச்சுவழக்கு குறிப்பாக இலங்கைப் பேச்சுவழக்கு பயன்பட்டிருக்கிறது என்பது. ஆயினும் நாவலின் கதைக்காலத்திற்கு அடுத்த



நூற்றாண்டினுடைய புதுச்சேரி நாட்குறிப்புகளையும், கண்டி நாயக்க அரசன் தரங்கம்பாடி டேனிஷ் கவர்னருக்கு உதவிகேட்டு அனுப்பி உத்தியோகபூர்வ கடிதத்தையோ அறிந்தவர்கள் சரவணமுத்துப்பிள்ளை நாவலில் பொதுமக்கள் உரையாடலில் வருகின்ற பேச்சு வழக்கு சொற்கள் வரலாற்று நியாயமுடையவை என்பதை உணர்ந்துகொள்வார்கள். தவிர, ஒரு வரலாற்று நாவலில் இடம்பெறும் பொதுமக்கள் தம்மிடையே தம் சொந்தமொழியில் உரையாடும் முதல் நாவலும் இதுதான். அவ்வகையில் நாயக்கர் வரலாற்றை மட்டுமின்றி மொழி வரலாற்றை ஆராயும் மாணவர்களுக்கும் மோகனாங்கி மிக அவசியமாகிறது. மோகனாங்கியின் உரையாடல்களில் வருகின்ற பேச்சுவழக்குகள் குறித்த விமர்சனங்களுடன் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கவேண்டிய அரசியல் என்னவென்றால் சில பேச்சு வழக்குச் சொற்களையே கடுங்குற்றமாகச் சுட்டி விமர்சிப்பவர்கள் முற்று முழுதாகப் பிராமண பேச்சுமொழி வழக்கிலும் நடையிலும் எழுதப்பட்ட ராஜமய்யரின் “கமலாம்பாளர் சரித்திரத்தின்” மீது அவ்வாறான ஒரு விமர்சனத்தையும்

வைக்கவேயில்லை என்பதுதான்.

புத்தொளிகால, மதச்சார்பற்ற, பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகளின் தாக்கத்துக்குட்பட்டிருந்த சரவண முத்துப்பிள்ளை தான் எடுத்துக்கொண்ட வரலாற்றுக் காலத்தில் இருந்த பிராமண உயரதிகாரமும் சுரண்டலும் அதன் காரணமாக அக்கால சனங்களிடையே எழுந்த பிராமண வெறுப்பையும் தன் நாவலில் காலவழுவின்றி பயன்படுத்தி தன் சமகால பிராமணியத்தின் மீது வலிமையான விமர்சனங்களை செய்துள்ளார். அந்த வகையில் எழுச்சிபெறத் தொடங்கிய திராவிட அரசியலின் கருத்தியல் பின்புலத்தோடு மிக நெருக்கமான தொடர்பை மோகனாங்கி கொண்டிருக்கிறது. அவ்வகையில் திராவிட அரசியல்/இயக்க சக்திகளினால் விதந்துரைத்து நிலைபெற்றிருக்க வேண்டும். ஆனால் எதிர்மறையாக மோகனாங்கி வாசிப்புச் சூழலிருந்து அகற்றப்பட்டதிற்கும் தமிழ் நாவல்கள் பற்றிய ஆய்வுகளில் தொடர்ச்சியாக இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்டதற்கும் அதில் இடம்பெறும் கூர்மையான யதார்த்த பூர்வமான பார்ப்பனிய விமர்சனங்களும் சரவண முத்துப்பிள்ளை ஈழத்தவராக இருந்தார் என்பதுமே காரணமாயிருந்தன என்பதுமிகையல்ல.

- 3 -

நீண்டகாலம் வாசிப்பு சூழலுக்குள் இல்லா திருந்த மோகனாங்கியை பல ஆய்வாளர்களும் எழுத்தாளர்களும் ஒருதடவை கூட வாசிக்காமல் மற்றவர்கள் சுட்டும் மேற்கோள்களையும், அடிக்குறிப்புக்களையுமே திரும்பத் திரும்பப் பயன்படுத்தித் தவறாக சித்தரித்துள்ளனர். அதில் முக்கியமானது பேரா.வி.செல்வநாயகம் அவர்களின் “தமிழ் இலக்கிய வரலாறு” நூலில் “மோகனாங்கி ஆங்கில நாவலின் தழுவல்” என்று ஒற்றைவரியில் எழுந்தமானதாகக் குறிப்பிடுவது. இன்றும் க.பொ.த (உ/த) பாடத் திட்டத்தில் இருக்கின்ற இந்த முக்கியமான பாடநூலின் வழியாக புதிய தலைமுறை மாணவ பரம்பரை மோகனாங்கி குறித்துத் பிழையான தகவல்களையே பெற்றுக்கொண்டு இருக்கிறது.

மோகனாங்கியை ஆங்கில வரலாற்று நாவலான “Hypatia” வின் தழுவல் என்ற பிழையான தகவலை தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் புகழ்பெற்ற M.S.Puranalingam pillai அவர்கள் தனது Tamil Literature (1926) என்ற நூலில் தர (மிகச் சிறிய அக்குறிப்பில் சரவண முத்துப்பிள்ளையின் பெயர் மற்றும் அவரது பூர்வீகம் என பல பிழைகள் உண்டு), பின் வந்தவர்கள் (பேரா.வி.செல்வநாயகம் உட்பட) கேள்வியும் ஆய்வுவொழுக்கமும் இன்றி தம் ஆய்வுகளில் அப்படியே பயன்படுத்தியுள்ளனர். அவற்றில் மிகவும் அபத்தமானது வித்துவான்.க.செபரத்தினம் அவர்கள் எழுதி மணிமேகலைப் பிரசுர வெளியீடாக வந்த “தமிழ்நாடும் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சான்றோரும்” என்ற நூலிலே குறிப்பிடப்பட்டதாகும் “சார்ள்ஸ் கிங்ஸ்லி (CHARLES KINGSLEY) என்னும் ஆங்கில மொழிப்புலவர், தஞ்சை

நாயக்க மன்னர் காலத்து வரலாற்றுச் சம்பவ மொன்றைக் கருவாகக் கொண்டு ஆங்கில மொழியி லெழுதிய “ஹைபாதியா” (HYPATIA) என்னும் நாவலைத் தழுவி, சரவணமுத்துப்பிள்ளை அவர்களால் எழுதப் பட்ட நாவலே “மோகனாங்கி” ஆகும்” என்று அந்நூலிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“Hypatia” நாவலானது Charles Kingsley 1853 இல் எழுதிய நாவலாகும். கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்தின் நவீன வரலாற்றின் ரேஜஸ் பேராசிரியர் எனும் மதிப்புமிக்க பதவியை வகித்த (Regius Professor of Modern History) சார்ள்ஸ் கிங்ஸ்லி கத்தோலிக்க மத எதிர்ப்புணர்வுகள் தொனிக்கும் படியாக எழுதிய வரலாற்று நாவலே “Hypatia”. எகிப்தின் அலெக்சாண்டிரியாவில் வாழ்ந்த வரலாற்றின் முதலாவது பெண் கணிதவியலாளரும் வானியல் மற்றும் தத்துவ அறிஞருமான ஹைபாதியாவின் வாழ்க்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட புனைவான இது அலெக்சாண்டிரியாவுக்குச் செல்லும் ஃபிலிமோன் என்ற ஓர் இளம் துறவியினுடைய கதையை அரசியல் மற்றும் மதப் போர்களின் பின்னணியில் சொல்கிறது. இந்நாவல் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பொதுவான கருத்துக்களான கத்தோலிக்க திருச்சபை எதிர்ப்புத் தொனியையும் அத்துடன் கிங்ஸ்லியின் இன மற்றும் மதத்தைப் பற்றிய பிற கண்டனங்களையும் பிரதிபலிக்கிறது என விமர்சிக்கப்பட்டாலும் பல ஆண்டுகளாக சிறந்த நாவல்களில் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டு பரவலாக வாசிக்கப்பட்டது.

மோகனாங்கியையோ ஹைபாதியாவையோ வாசிக்காமல் சொல்லப்பட்ட குறிப்பு ஈழத்தின் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் தொடர்ந்து நிலைப்பது துரதிஷ்டவசமானது. அதைவிட மோகனாங்கியின் சுருக்கிய இரண்டாம் பதிப்பை மட்டுமே வாசித்ததாகக் குறிப்பிடும் பேரா.க.அருணாசலம் அவர்கள் பக்கச் சார்பும் முன்பின் முரணான வினோதமான வாதங்களையும் கொண்டு மோகனாங்கி மீது விமர்சனங்களை செய்துள்ளமையும் இங்கு குறிப்பிடவேண்டியுள்ளது.

தொடக்ககாலத் தமிழ் நாவல்கள் தொடர்பில் ஆராய்ந்த தமிழின் மிக முக்கியமான நாவல் விமர்சகர்களில் ஒருவராகக் அறியப்படும் கநாசுவின் தொடக்க காலத் தமிழ் நாவல்கள் பட்டியலில் “மோகனாங்கி” இடம்பெறவேயில்லை. கநாசுவின் வழி தொடக்ககாலத் தமிழ் நாவல்கள் குறித்து ஆராய்ந்த R. E. Asher உடைய “The Tamil Renaissance And The Beginnings Of The Tamil Novel” என்ற கட்டுரையில் மோகனாங்கி பற்றிய குறிப்பே இல்லை. தனிச்சிறப்பு மிக்க மிகச்சிறந்த தமிழியல் ஆய்வாளர்களில் ஒருவரான Kamil V. Zvebil 1974 இல் Jan Gonda வுடன் இணைந்து தொகுத்த A History of Indian Literature, Volume X: Dravidian Literature, Fasc. 1: Tamil Literature நூலில் “நாவல்கள்” என்ற தலைப்பின் கீழ் ஆராய்ந்த “வரலாற்று நாவல்கள்” பகுதியில் மோகனாங்கி குறித்து எதுவுமே கூறவில்லை. 1990 இல் A Comparison of Two Literary Renaissances In Madras என்ற கட்டுரையை எழுதிய Richard Kennedy உம் வரலாற்று நாவல்கள் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது மோகனாங்கி பற்றி எதுவும் குறிப்பிடவில்லை. வரலாற்று நாவல்களின்

தோற்றக்கூறுகளை 1900 இற்கு முற்பட்டதாகக் கொண்டு செல்லக்கூட இல்லை.

தமிழியலில் சீரிய பணிகளைச் செய்த பேரா.ச.வே.சுப்பிரமணியன் 1984இல் எழுதிய *Novels in Dravidian Language (History & Trends)* கட்டுரையில் தமிழ் வரலாற்று நாவல்கள் பற்றி குறிப்பிடும்போது மோகனாங்கி பற்றி எதுவும் குறிப்பிடவில்லை. 1983 இல் பேரா.ச.வே.சுப்பிரமணியனால் எழுதப்பட்டு உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தால் வெளியிடப்பட்ட “திராவிட மொழி இலக்கியங்கள்” நூலிலும் தமிழ் வரலாற்று நாவல்கள் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது “மோகனாங்கி” பற்றி எதுவும் குறிப்பிடாமல் மேற்குறித்த ஆங்கிலக் கட்டுரையில் உள்ள விடயங்களையே குறித்துள்ளார். 2004 இல் இந்நூல் மறுபதிப்புச் செய்யப்பட்டபோதும் மாற்றம் எதுவுமில்லாமல் அப்படியே உள்ளது. இன்றுவரையான தமிழிலக்கிய வரலாறுகளிலுள்ள விடுபடல்கள் குறித்த சுட்டுதல் நீளம் என்பதால் அது இக்கட்டுரையில் தவிர்க்கப் படுகின்றது.

“மோகனாங்கி” தான் எடுத்துக்கொண்ட காலப் பகுதியின் வரலாற்று எல்லைக்கோட்டுக்குள் நின்று மிக நிதானத்துடனும் கவனத்துடனும் எழுதப்பட்ட தமிழின் முதல் வரலாற்று நாவல் என்ற உண்மை பக்கச் சார்பினாலும் மேலெழுந்தவாரியான ஆய்வுகளாலும் மறைக்கப்பட்டிருந்தபோதும் புலமை அறம்கொண்ட ஆய்வாளர்களால் அது மிகச்சரியாக மதிப்பப்பட்டு உரிய இடம் வழங்கப்பட்டிருந்தது. அதில் தன் தவறு களிலிருந்து விடுபட்டு தொடக்க கால தமிழ் நாவல்கள் பற்றி ஆராய்ந்த தமிழறிஞர்கள் விட்டுள்ள இடைவெளி களும் விடுபடல்களும் தம் போன்ற மேலைநாட்டு ஆய்வாளர்களையும் தவறாகச் செல்வதற்கு வழி வகுத்தது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி “தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலும் எழுத்துலகிலும் தி.த.சரவணமுத்துப் பிள்ளை அசாதாரணமான ஓர் அடியெடுத்து வைத்த துடன் ஒரு புதிய போக்கையும் உருவாக்கியுள்ளார்” என்று “மோகனாங்கி”யின் இடத்தையும் தனித்து வத்தையும் சரியாக இனங்கண்டு நிலைநிறுத்தியதில் Kamil Zvelebil இன் *The First Six Novels in Tamil* கட்டுரை முக்கியமானது. (மோகனாங்கி பற்றி வெளிவந்தவை குறித்து மேலதிகமாகத் தேடுபவர்களுக்காக அவற்றில் தேர்தெடுத்த சிலவற்றின் விபரங்கள் இறுதியில் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.)

இறுதியாகத் தேடலும் அர்ப்பணிப்பும் மீளவும் வாசகப்பரப்புக்கு மோகனாங்கி மீட்டெடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற தளராத பேரார்வமும் இணைந்து “சொக்கநாத நாயக்கர்” என்ற பெயரில் தி.த.கனக சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்ட சுருக்கப் பதிப்பு வெளிவந்து 100 ஆண்டுகள் கழித்து “மோகனாங்கி” மீள்பதிப்பு கண்டது. கலாநிதி.க.சரவணபவன், ச.சத்யதேவன், மு.மயூரன் மூவரையும் பதிப்பாசிரியர்களாகக் கொண்டு திருகோணமலை வெளியீட்டாளர்களினால் 2018.01.31 ஆம் திகதி முழுமதி நாளன்று திருகோணமலை இ.கி.ச. கோணேஸ்வரா இந்துக்

கல்லூரியின் சம்பந்தர் மண்டபத்தில் வெளியிடப்பட்டது. மோகனாங்கி மீதான விமர்சனங்களுக்கும் விஷமத்தனங்களுக்கும் புறக்கணிப்புகளுக்கும்மான காத்திரமான எதிர்வினையினை மோகனாங்கியின் மீள்வெளியீடு சாத்தியமாக்கியுள்ளது.

மோகனாங்கி தொடர்பில் மேலதிக வாசிப்புக்காக தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட சில கட்டுரைகளும் நூல்களும்

கட்டுரைகள்

1. Zvelebil, V Kamil, *The First Six Novels in Tamil*, தமிழியல் *Journal of Tamil Studies* - 30, International Institute of Tamil Studies, Tamilnad, December 1986.
2. Sivapatha Sundaram, S., *Pioneers of the Tamil Novel: New Discoveries*, *Indian Literature* - Vol.21-No.4, Sahitya Akademi, (July-August 1978).
3. Suganthi Krishnamachari, 'Where History owes it to Fiction', *Friday Review-The Hindu*, April 17, 2009.
4. யோகராசா, செ., திருகோணமலை “தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை”, தமிழ் உலகு தொகுதி 1 இதழ் 1, கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம், ஐப்பசி 2003.
5. ரவீந்திரன், முருகேசு, “எம் மவர் எழுதிய மோகனாங்கி முதல் நாவல் - தமிழில் வரலாற்று நாவல்கள்”, தினகரன் கூராயுதம், துருடுலு 18, 2010,

நூல்கள்

1. சுந்தரராஜன். (சிட்டி, பெ.கோ., சிவ பாத சுந்தரம். சோ., தமிழ் நாவல், நூறாண்டு வரலாறும் வளர்ச்சியும், கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கம், சென்னை 1977
2. பாலசுப்பிரமணியம், சிற்பி., நீல.பத்மநாபன், (ப.ஆ.), புதிய தமிழிலக்கிய வரலாறு: நவீன இலக்கியத் தொகுப்பு, சாகித்திய அகாதெமி, 2013.
3. சுப்பிரமணியன், நா., ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம், குமரன் புத்தக இல்லம், 2009.
4. Das, Sisir Kumar, *A History of Indian Literature: 1800-1910*, *Western Impact, Indian Response*, Sahitya Akademi, 2005.
5. Offredi. Mariola (Ed), *Language Versus Dialect: Linguistic and Literary Essays on Hindi, Tamil, and Sarnami*, Manohar, 1990.

இருள்

இருளினுள் நுழைந்து வெளிச்சத்தைத் தேடி

அடி முடி காணாது பரமாத்மாவை அறிந்து தமக்குள் தாமே பிரம்மாவும் விஸ்ணுவும்

பொய்யென்ற இருளினுள் பிரம்மா பரிதவித்தார் மெய்யென்ற வெளிச்சத்தில் விஸ்ணுவும் மெய்மறந்தார்

நீண்ட தொரு பயணம் உண்மையைத் தெரிந்திட...

திருமலை சுந்தா

2006ஆம் ஆண்டு சித்திரை 10ம் திகதி திங்கட்கிழமை தொலைபேசியிலுள்ள கடிக்காரம் காலை 4.30 என்று நேரத்தைக் காட்டியது. அவசர அவசரமாக பஸ்துலக்கி, குளித்து, உடையணிந்து தயாராகும்போது “தம்பி ரீ குடிக்க வா” என்று அம்மாவின் குரல் என்னைத் துரிதப்படுத்தியது.

காலை 5.45 மணியை நெருங்கும்பொழுது நான் அலுவலகத்திற்குள் நுழைந்துவிட்டேன். “குட் மோனிங்” என்று வரவேற்றது எமது காவலாளியின் குரல். வழமைபோல் நல்ல காலைப்பொழுதாகவே அன்றும் ஆரம்பமானது. வடமராட்சி கிழக்கு மற்றும் கிளிநொச்சி நோக்கிய எமது பயணம் ஒரு புதிய வாகனத்தில் என்ற பூரிப்பு எனக்கு. எமக்கு ஒழுங்கு செய்திருந்த சாரதியிடம் தனக்கு இந்த நிப்பிற்கான சந்தர்ப்பத்தைத் தருமாறு தன் விருப்பின்பேரில் எமது பயணத்தின் சாரதியாக வருவதற்கு தயாரானார் நாதன். எம்மோடு பத்மன் மற்றும் பிரதாப் ஆகியோர் இணைந்துகொள்கின்றனர்.

அப்பொழுது நேரம் 6.00மணியைத் தொடுகின்றது எமது இத்தாலி நாட்டைச் சேர்ந்த திட்ட முகாமையாளருக்கு தொலைபேசி மூலமாக நாம் புறப்படுகின்றோம் என்று அறிவித்தபின் எமது வாகனம் வெளியேறுகின்றது. காவலாளி புன்னகையோடு எம்மை வழியனுப்பிவிடுகின்றார். பயணிக்கும் நால்வரும் ஒத்த சிந்தனையை உடையவர்கள் பிழையென்றால் பின்விளைவையும் பாராமல் எதிர்த்துக் கதைப்பவர்கள். அதனால் சம அளவிலான எதிரிகளையும் நாம் சம்பாதித்திருக்கின்றோம் என்பது எமக்கிடையிலுள்ள ஒரு ஒற்றுமை.

எனது முகாமையாளர் பத்மன் அந்த மாதத்தோடு எமது நிறுவனத்தைவிட்டு விலகவுள்ளவர். பிரதாப் தனது உறவுக்காரப் பெண்ணை திருமணம் செய்வதற்காக அடுத்தமாதம் வெளிநாடு செல்ல விருப்பவர். இதன் காரணமாக “இது தான் நாம் நாம் நால்வரும் ஒன்றாக பயணிக்கும் இறுதிப்பயணமாக அமையும் என்று நினைக்கின்றேன்” என்றார் பத்மன். அது பலித்துவிடும் என்று அப்பொழுது நினைக்கவில்லை. நாதன் வெளி நாடுகளிலும் பணியாற்றியவர். வாழ்வு பற்றிய புரிதலில் இவர்கள் மூவரும் எனக்கு சீனியர்ஸ். அதனால் வாழ்வின் நெளிவு சுழிவுகளையும் அலுவலகத்தில் வெளிநாட்டவர்களோடு பணியாற்றும்போது கவனத்தில்கொள்ள வேண்டிய பல நுணுக்கங்களையும் தமது அனுபவங்களின் வாயிலாக பயணங்களின் பொழுது அறிவுரையாக எனக்கு சொல்லிவைக்கத் தவறியதில்லை.

சிறுவர் இல்லங்களில் உள்ள சுனாமியால் பாதிக்கப்பட்ட வடமராட்சி கிழக்குப் பகுதி பிள்ளைகளை குடும்பத்தோடு மீளணைப்பது தொடர்பாக அப்போதிருந்த நிர்வாகக் கட்டமைப்பின் தலைவரைச் சந்தித்து அந்தப் பிள்ளைகளின் வீட்டுத் தரிசிப்பை நிகழ்த்துவதும் எமது கிளிநொச்சி அலுவலகத்திற்கு செல்வதுமே எமது பயணத்தின் நோக்கமாக இருந்தது. இதனால் மிருசுவிலில் உள்ள ஒரு சிறுவர் இல்லத்தையும் அன்று தரிசித்தோம். அங்குள்ள பிள்ளைகளுக்கு கையசைத்து விடைபெற்றபொழுது கூட எமக்கு நிகழ்விருந்த விபரீதம்பற்றி நாம் அறிந்திருக்கவில்லை.

முகமாலைச் சோதனைச் சாவடியைத் தாண்டும்பொழுது ஒரு புது நாட்டுக்குள் நுழைவதைப் போன்ற உணர்வு எமக்குள் தொற்றிக்கொள்வது இயல்பு.

மரணங்களின் சாட்சியாக

கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்



பணை பேருந்துத் தரிப்பிடத்திற்கு முன்பாக அமைந்திருந்த உணவகம் ஒன்றில் காலை உணவை எடுத்துக்கொண்டோம். அந்தக் கடையின் முதலாளி ஒரு வயதானவர். நாம் அவரின் வாடிக்கையாளர் என்பதால் எம்மைப் பார்த்தவுடன் கைகூப்பி “தம்பியாக்கள் வாங்கோ சரியான பசிபோல. சோர்வா இருக்கிறியள்” என்றார். நாதன் பதிலுக்கு “ஓம் ஜயா நாங்கள் வெள்ளைவே வெளிக்கிட்டிட்டம் நான் இன்னும் ரீகூடக் குடிக்கல” என்றார். “தம்பியவையை போன கிழமையும் நினைச்சனான். கனகாலமா காணோல்லை எண்டு. வேலை பிசிபோல” என்றார்.

இப்படியான மனிதர்களின் அன்பான உபசரிப்பும் கவனிப்பும் எமக்கு ஆறுதல் தருவதுண்டு. வயிராற உண்டோம். மனதார கதைத்தோம் பின்பு மீண்டும் எமது பயணம் தொடர்ந்தது. (இந்தக் கதையை எழுதிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே இந்தியாவில் சிறையிலிருப்பவரின் தந்தையான அந்தப் பெரியவர் இறந்த செய்தி மனதை கனக்கவைத்தது). புதுக்காட்டுச் சந்தி தாண்டியதும் நாதன் சொன்னார் “குதிரைச் சவாரி செய்யத் தயாராக இருங்கள்” என்று ஏனெனில் அந்த வீதி அத்தனை குண்டும் குழியும் நிறைந்தது.

செல்லும் வழியெங்கும் ஈச்சம்பழம் சிவப்பும் கறுப்புமாக காட்சியளித்தது. “அண்ணை வாகனத்தை சைற்றா நிப்பாட்டுங்கோவன் கொஞ்ச ஈச்சம்பழம் வெட்டிக்கொண்டு போவம்” என்றார் பிரதாப். “இல்லை பிரதாப் நான் 3.30 மணிக்கு சோட் லீவு போட்டிட்டு மகளை ரியூசனுக்கு ஏத்தப் போக வேணும். அதோட இனிக் கிளிநொச்சிக்கும் போய் வரவேணும் வேகமாக போவம்” என்று மறுத்து விட்டார் பத்மன்.

கிளிநொச்சி அலுவலகத்திலும் எமது பணிகளை முடித்துக்கொண்டு மதிய போசனத்தை பாண்டியன் உணவகத்தில் எடுத்துக்கொண்டோம். பத்மன் அந்த மதியபோசனத்தை தனது “பார்ட்டியாக” நினைக்குமாறு கூறி அதற்கான செலவினை தானே பொறுப்பேற்றுக்கொண்டார். அந்த மாதமே அவர் எம்மோடு பணிபுரியும் இறுதிமாதமென்பது தெரியும். ஆனால் அதுவே அவரது இறுதி நாளென்பது அப்பொழுது தெரியாது. யாழ்ப்பாணம் நோக்கி எமது பயணம் நகர்கின்றது. புதுக்காட்டுச் சந்தியில் சில ஆசிரியர்கள் எமது வாகனத்தை இடைமறித்தனர். வழக்கமாக எமது வாகனத்தில் ஆசனங்கள் இருந்தால் நாம் அவர்களை ஏற்றிச் செல்வது வழக்கம். ஆனால் அன்றைய சூழலில் பாதுகாப்புப் பிரச்சினைகள் இருந்ததனால் வெளிநபர்கள் எவரையும் எமது அலுவலக வாகனத்தில் ஏற்ற அனுமதியில்லை, அத்துடன் எமது வாகனத்தில் நிறுவனத்தின் கொடி பறக்கவிடப்பட்டிருக்கவேண்டும், இராணுவத்தின் “கொன்வே” என்று அழைக்கப்படும் வாகனத் தொடர் வரும்பொழுது எமது வேகம் குறைக்கப்படவேண்டும், எமது கழுத்தில் பட்டியிடப்பட்ட எமது அடையாள அட்டைகள் பார்வைக்கேற்ற விதத்தில் தொங்கவிடப்பட வேண்டும், ஏதேனும் சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தால் பாதுகாப்பிற்கு பொறுப்பாக நியமிக்கப்பட்ட ஒரு

வண்டன் பெண்மணிக்கு தகவலை பரிமாறவேண்டும் போன்ற பாதுகாப்பு விதிமுறைகள் நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டிருந்தது. இருந்தபோதும் அன்றைய தினம் அந்தப் பெண்மணியும் ஏனைய இரண்டு இத்தாலி நாட்டவர்களும் காலை விமானம் மூலமாக கொழும்பு சென்றிருந்தனர். இதனால் ஆசிரியர்களை ஏற்றுவதற்கான விசேட வாய்மூல அனுமதியை பெற முடியவில்லை (அவர்களை ஏற்றமுடியாமல் போனது நல்ல தற்கே என்பதை பின்பு காலம் எமக்கு உணர்த்தியது).

மீண்டும் முகமாலை சோதனைச்சாவடியை தாண்டி யாழ்ப்பாணம் நோக்கிய பயணம் தொடர் கின்றது. நாம் களைத்துப்போய் இருந்ததால் எமக்குள் நீண்டநேர அமைதி நிலவியது. மிருசுவில் தேவாலயத்தைத் தாண்டி எமது பயணம் தொடர்கையில் என் வாழ்வில் மறக்கவியலாத நிகழ்வின் அந்தக் கணப்பொழுதை நெருங்கியிருந்தோம். எமக்கு எதிரில் ஆபத்தான வாகனங்கள் வரும்பொழுது வாகனத்தின் வேகம் வெகுவாகக் குறைக்கப்படவேண்டும் என்பது பாதுகாப்புக்கருதிய புதிய விதிமுறை என்பதால் எமது வாகனத்தின் வேகமும் மிகவும் குறைக்கப்பட்டது.

நேரம் இரண்டுமணியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. மிருசுவில் வைத்தியசாலைக்கு சுமார் 100 மீற்றர் தூரத்திற்கு முன்பாக எமது வாகனம் செல்கையில் எமது வாகனத்திற்கு வலதுபுறம் திடீரென பாரிய வெடிச் சத்தம் கேட்டது. எமது வாகனத்தின் கண்ணாடிகள் அனைத்தும் வெடித்துச் சிதறியது கரும்புகை மண்டலம் எம்மைச் சூழ்ந்துகொண்டது. எனது உடலிலும் ஒருவித எரிவு களை உணரமுடிந்தது. நிலைகுலைந்து வாகனம் சற்றுத் தடுமாறினாலும் சிறிது தூரத்தில் கவனமாக வாகனத்தை நிறுத்தினார் நாதன். எனது உடலிலும் இரத்தம் சிதறுண்டிருந்தது. எமக்கு பின் இருந்த பத்மனையும் பிரதாப்பையும் திரும்பிப் பார்த்தேன். உடல் முழுவதும் துளைகளும் கண்ணாடித்துண்டுகள் குற்றி நின்றபடி ஆசனத்தில் சாய்ந்தபடி இருந்தார்கள். பிரதாப் தன்னை வாகனத்திலிருந்து இறக்குமாறு சைகையில் காண்பித் தான் அவன் குருதியில் தோய்ந்திருந்தான். நான் பதட்ட துடன் இறங்கி அவனையும் இறக்கிவிட்டு இருவரும் வீதியில் ஓட ஆரம்பித்தோம்.

பிரதாப் “தண்ணி தண்ணி என்னால ஓட முடியாம இருக்கு” என்றான். வீதியில் ஓடிவந்த சிப்பாய்கள் எம்மை சுடத்தயாராகினர். நாம் அடையாள அட்டையைக் காண்பித்து முழங்காலில் நிற்க முனைகையில் பிரதாப் மீண்டும் “தண்ணி தண்ணி” என்று இரு முறை கேட்டபின் தரையில் சாய்ந்து துடிதுடித்து இறந்து விட்டான். சிப்பாயில் ஒருவர் நிலமையைப் புரிந்து கொண்டு என்னை எழுந்து மருத்துவமனைக்குச் செல்லுமாறு கூறினார். நான் மிருசுவில் வைத்தியசாலைக்கு செல்லமுதல் நாதனைப் பார்த்தேன். அவரது ஒரு கண் மூடி குருதிவழிந்தவண்ணம் ஸ்ரேறிங்கில் படுத்திருந்தார்.

நான் மருத்துவமனைக்குச் சென்றேன். மருத்துவர் அவசர நோயாளர் காவலண்டியுடன் எமது வாகனத்தின் அருகில் வந்தார். நான் பத்மனின் தோளைப் பற்றியபோது உயிரற்ற அவர் உடல் என் மடியில்

சாய்ந்தது. அவரது காலடியில் கிளிநொச்சியில் அவர் வாங்கிய அரிசிமுட்டை அவரது குருதியில் தோய்ந்திருந்தது. அவர் அந்த அரிசியை வாங்கும் பொழுது “இதுக்காகத்தானே இவ்வளவு கஸ்டப் படவேண்டி இருக்கு” என்று கூறியது என் செவிகளில் உணர்வுகளின் கூட்டாக மோதி வெடித்தது. பிரதாப் மற்றும் பத்மனின் மரணங்களை மருத்துவர் உறுதி செய்தார். வீதியிலும் வாகனத்திலும் அவர்களது உடல்கள் கிடக்கின்றன. நான் எமது அலுவலகத்திற்கும், எனது வீட்டிற்கும் இதனை அறிவித்தபோது எவரும் நம்பவில்லை பின்பு எனது குரலில் இருந்த பதட்டம் அவர்களை நம்ப வைத்தது. இந்தப் பயணத்தில் முடிவில் சுய நினைவோடு இயங்கு நிலையில்நிற்பவன் நான் மட்டுமே என்பதால் எனது பொறுப்பு காத்திரமானதென்ற அச்சம் எனக்குள் இருந்தது. நாதன் தனது வலது கண்ணை இழந்திருந்தார். அவரை நோயாளர் காவு வண்டியில் யாழ் மருத்துவமனைக்கு அனுப்பிவைத்தேன். சிறிது நேரத்தில் அவ்விடத்திற்கு வந்த எமது ஊழியர்கள் சக ஊழியர்களின் உயிரற்ற உடல்களைக்கண்டு கதறி அழுதனர். எனது பெற்றோர் அலுவலக வாசலில் காத்திருந்தனர். என்னை நேரில் காணும்வரை அவர்களின் ஏக்கம் அதிகரித்தே சென்றிருக்கும்.

எனது வலது தலைப்பகுதியில் காயம் ஏற்பட்டிருந்ததால் மாலை 3.30 மணியளவில் என்னையும் மருத்துவமனையில் அனுமதித்தனர். பிணவறையில் இறந்தவர்களின் உடலும் அருகிலிருந்த வோர்ட்டில் நாமும் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தோம். அலுவலகப் பணியாளர்களுக்குள் பல கருத்து முரண்பாடுகள் கொள்கை வேறுபாடுகள் ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருப்பது இயல்பு. ஆனால் அவற்றையெல்லாம் நொடிப்பொழுதில் மறந்து எம்மோடும், இறந்துபோன அவர்களது உறவுகளோடும் எமது ஊழியர்கள் காட்டிய பரிவும் பாசமும் மரணங்கள் மனிதனை மனிதனாக வாழத் தூண்டுகின்றது என்பதைப் புரியவைத்தது.

செய்தி பரவியதால் பலரும் பலருக்கு தொலை பேசி அழைப்பெடுத்து நிலமையை அறிய எத்தனித்தனர். அவர்களில் ஒருவர் நவா ஐயா, என்னோடும் பத்மனோடும் டி.ஆர்.சியில் ஒன்றாக பணியாற்றியவர். அவர் பத்மனின் வீட்டிற்கு அழைப்பை ஏற்படுத்தி நடந்தவற்றை கேட்ட போது எதிர்முனையில் பத்மனின் மூத்த குடும்ப உறுப்பினர் ஒருவர் “எல்லாரும் செத்துப் போட்டினமாம் டெத் பொடியனை ஆஸ்பத்திரில வைத்திருக்கினம்” என்று அழுதுள்ளார். அந்த வாகனத்தில் நானும் பயணித்ததை நவா ஐயா அறிவார். அவர் நானும் இறந்துவிட்டதாக எண்ணிவிட்டார். இயலாமையோடும் மருத்துவமனைக்கு வந்து சக ஊழியர்களைக் கட்டித்தழுவி எமது பெயர்களைச் சொல்லி அழ ஆரம்பித்தார். சற்றுத் தொலைவில் நின்று பார்த்த நான் அவரின் அருகில் சென்று நின்ற போது அவர் ஆச்சரியத்தில் “டேய் உனக்கு ஒண்டுமாகலையோ கடவுளே ஒருத்தனையாவது விட்டுவைச்சியே” என்றபடி என் உச்சிமுதல் உள்ளங்கால் வரை தொட்டு இறுக அணைத்துக் கொண்டார். என் மரணத்தை நொடிப்

பொழுதில் எனக்கு காண்பித்தவர் அவர். (மூன்று வருடங்களின் பின்பு அவர் இறந்தபின் அவரது கால்மாட்டில் நின்றேன் அவர் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கும் பொழுது அழுகையை என்னால் அடக்க முடியவில்லை இனம்புரியாத மனநிலைக்குள் நான் தள்ளப்பட்டிருந்தேன். பழகிய ஒருவரின் இழப்பில் மனிதன் எப்படி உடைந்து போகின்றான் என்பதைக் காண்பித்தவர் அல்லவா அவர்).

கடவுள்மீதான நம்பிக்கையைவிட எனக்கு மனிதர்கள்மீது நம்பிக்கை அதிகம். நாம் மருத்துவமனையில் இருந்த அந்த இரண்டு நாட்களிலும் என்னை இதற்கு முன் அறிந்திராத மனிதர்கள், அருட்தந்தையர்கள், அருட் சகோதரிகள் நேரடியாக வந்து எமக்கு ஆறுதல் கூறினார்கள்.. “உமது சேவை இன்னமும் தேவை என்ப தற்காகவே கடவுள் உம்மை காப்பாற்றினார்” என்று என் கரங்களைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். “அவர்கள் செய்த நற்பணிகளால் அவர்களுடைய ஆத்மா இழைப்பாரும்” என்றும் இறந்துபோனவர்களின் உறவினர்களுக்கு ஆறுதல் சொன்னதோடு “நாம் இருக்கின்றோம்” என்ற நம்பிக்கையையும் கொடுத்தனர். இப்பொழுது யார் கடவுளென்ற கேள்விக்கு எனக்கு பதில் கிடைத்தது போல் ஒரு உணர்வு. கண்ணுக்குத் தெரியாத கடவுளை நினைந்து வாழ்வதைக் காட்டினும் கண்முன் நிற்கும் இவர்களைப்போன்ற மனிதர்களை வணங்குவதில் தப்பில்லை. பிறர் துன்பத்தில் பங்கெடுப்பவர் அவர்களுக்கு தோள்கொடுக்கும் மனமுடையவர்கள் தரக்கூடிய ஆறுதலும் மனஅமைதியையும் வேறெங்கும் பெறமுடியாதென்பதை உணர்ந்துகொண்ட தருணமது.

“அறிவு சொல்கிறது இருந்தும் இதயம் நம்பவில்லை” என்று பலர் சொல்லி நான் கேள்விப்பட்டள்ளேன். ஆனால் இந்தச் சம்பவத்தில் என்னால் அதை அனுபவரீதியாக உணரமுடிந்தது. நிகழ்ந்த மரணங்கள் உண்மை என்பதை அறிவு சொன்னாலும் இதயம் அதை ஏற்க மறுப்பதை உணர்ந்தேன்”. இதயம் அடையாளபூர்வமான உணர்வுகளுடன் தொடர்புடையது ஆனால் அறிவு பகுத்தறிவோடு தொடர்புடையது என்பதை நான் அறிந்திருந்ததால் விரைவில் அந்த மரணங்களை உண்மை என்று ஏற்றுக்கொண்டு விட்டேன்.

நிகழவுள்ள அந்த இரு சகாக்களுடைய மரணச் சடங்கிலும் கலந்துகொள்ளவேண்டும் மனம்விட்டு அழவேண்டும் என்ற முனைப்பில் இரண்டு நாட்களில் மருத்துவமனையவிட்டு சுயவிருப்பின்பேரில் வெளியேறினேன். முதலில் பத்மனின் மரணச் சடங்கு நடைபெற்றது. அவரது வீட்டினுள் சென்றபொழுது அவரது மனைவி “அவர் இறப்பதற்கு முன் என்ன சொன்னார்? எப்படி இருந்தார்? தியானத்தில் இருந்தாரா? (ஏனெனில் பத்மனின் குடும்பத்தினர் ஒரு குருஜியின் தீவிர பக்தர்கள் அதனால் தியானத்தில் அதிகம் ஈடுபாடுடையவர்கள் மனிதனையும் ஆத்மாவையும் சாந்தப்படுத்துவது தியானம் என்று வலுவாக நம்புபவர்கள்) போன்ற கேள்விகளை என்முன் அடுக்கினார். அவரது இளைய மகன் “அப்பா என்னைப்பற்றி கடைசியா என்ன சொன்னார்?” “என்னில் கோபமா இருந்தாரா?” என்று அழுதாள்.

எப்பொழுதும் பெண் பிள்ளைகள் அப்பா மீது அதிகம் அன்பு வைத்திருப்பர் என்பதற்கு அவள் என்றும் விதிவிலக்கானவளல்ல. அவரது மகன் “ஏன் அப்பா விற்கு இப்படி நடக்கவேண்டும்?” என்று கோபமாக கேட்டான். பதில் கூறமுடியாமல் அவர்கள் முன் ஒரு குற்றவாளியைப்போல் குறுகி நின்றேன்.

மறுநாள் பிரதாப்பின் மரணச்சடங்கு அதில் அவனது மனைவியாக வரவிருந்த பெண்ணை எனக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்தனர். “அவரோடு இறுதியாக நீங்கள்தானே இருந்தீர்கள் அவருக்கு உண்மையில் என்ன நடந்தது?” என்ற அவரது கேள்விக்கு உடனடியாக பதில் கூற முடியவில்லை. என்னால் முகம் கொடுத்து கதைக்க முடியவில்லை ஏதோவொரு குற்றவுணர்வு என்னை ஆட்கொண்டிருந்தது. அவர்களின் மரணத்திற்கு நான் காரணமில்லை என்பது எனக்கும் தெரியும். அவர்களுக்கும் அது புரியும். இருப்பினும் “நீங்கள் மட்டும் எப்படித் தப்பினீர்கள்” என்ற பலரது கேள்வி எனக்குள் இந்த குற்றவுணர்வை ஏற்படுத்தியிருக்கக் கூடும். இவ்வாறான அகால மரணங்களின் இழப்புத் துயர் கோபமாக வெளிப்பட வாய்ப்புண்டு என்பது எனக்குத் தெரியும் எனவே அதனை முகம்கொள்ளவும் நான் தயாராக இருக்க வேண்டியிருந்தது. எனது தலையிலும் வெடித்த குண்டின் ஒரு சிறு பகுதி புதைந்து மண்டையோட்டைத் துளைக்கும் திராணியற்றதாக அங்கேயே தங்கிவிட்டதால் மருந்து கட்டப்பட்டிருந்ததால் என்மீது அவர்களுக்கு கோபம் ஏற்படுத்த வாய்ப்பளிக்கவில்லை. இருப்பினும் அன்றைய பொழுது களில் மரணவீட்டிற்கு வந்த சிலருக்கு நான் ஒரு காட்சிப் பொருளாகவும் சாட்சிப்பொருளாகவும் இருந்துள்ளேன் என்பதில் ஆச்சரியமில்லை.

பிரதாப்பின் மரணச் சடங்கில் எனது உணர்வுகளை வெளியேற்றும் வடிகால்களாக இரண்டு சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்தது. ஒன்று அஞ்சலி உரையாற்று மாறும் அதில் அவர்களுடைய இறுதி நிமிடங்களைப் பற்றி கூறும்படியும் கூறினார்கள். பதட்டத்தோடும் கண்ணீரோடும் அஞ்சலி உரையை நிறைவுசெய்தேன். மீண்டும் யாரோ எழுதிய கண்ணீர் அஞ்சலிக் கவிதையை படிக்கும் படி கூறினர், படித்தேன். அவர்களுக்கு நான் செய்யும் இறுதி அஞ்சலியில் மனதில் படிந்து கிடந்த கனமான உணர்வுகள் சில வெளியேறியிருந்ததை உணர்ந்தேன்.

இந்த மரணங்களின் சோகம் முடியுமுன் நாதன் இறந்த செய்தி இடியென வீழ்ந்தது. மீண்டும் மனமுடைந்துபோனேன். சக ஊழியர்களோடு அவரது இறுதிச் சடங்கிலும் கலந்துகொண்டேன். அப்பொழுது அங்கே வருகை தந்திருந்த பிரதாப்பின் தந்தை “தம்பி நீ தான் இன்னமும் சாகெல்ல என்ன என்றார்” அருகில் இருந்தவர்களுக்கு இந்தக் கேள்வி ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தத் தவறவில்லை. ஆனால் நான் “இல்லை அங்கின் நான் சுகமா இருக்கிறேன்” என்றேன். அவரது வினாவின் பின்னால் அவருக்கு ஏற்பட்ட சோக நிகழ்வுகளை சுரணம் என்பதை நான் அறிந்திருந்தேன். ஏனெனில் அவரது மனைவி விமானக் குண்டு வீச்சில் இறந்து விட்டார். மகனும் வெடிவிபத்தில் இறந்து விட்டார்.

இந்த இழப்புகளின் துயரமும் அவரது தனிமையும் அவ்வளவு இலகுவாக அவரைவிட்டு அகலாது என்ற யதார்த்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அமைதியாக அவரை நலம்விசாரித்துவிட்டு நாதனின் உடலை தகனம் செய்வதற்காக இருகாடு நோக்கி நகர்ந்தோம். அங்கே அவரின் உடலுக்கு சிதை மூட்டிய பின் நாதனின் உறவினர் ஒருவர் சொன்னார் “இந்த மரணங்களின் சாட்சியாக நீங்கள் வாழ்கின்றீர்கள் உங்கள் தலையிலுள்ள காயத்தைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றார்.

சிறிது நாட்கள் சிறு சத்தம்கூட எனக்கு பெரும் சத்தம்போல மனதில் அச்சத்தைத் தோற்றுவித்திருந்தது. உறைந்துபோன குருதியோடு நீண்டநேரம் வீதியில் நின்றதாலும், இறந்தவர்களின் குருதியை நீண்டநேரம் பார்த்திருந்ததாலும், உறைந்த குருதியின் வாடை சிறிதுகாலம் என்னோடு குடிக்கொண்டுவிட்டது. உணவில் மாமிசம், சிவப்பு நிறத்தில் குழம்பினைக் கண்டாலோ எனக்குள் குருதியின் வாடைவீசுவதுபோல இருக்கும் அதனால் சிறுகாலம் அவற்றை உண்பதில் சிரமம் ஏற்பட்டது. இந்த மரணங்களை விரைவாக ஏற்றுக்கொள்வதற்கும் சகயமான வாழ்விற்குத் திரும்பவும், நான் செய்த முதலாவது வேலை எனது கணினியின் டெஸ்ட்ரொப்பில் வெடிவிபத்தின் பின் எடுக்கப்பட்ட புகைப்படத்தை போட்டுவைத்தேன் தினம்தோறும் அதனைப்பார்த்து என்னை இந்த மரணங்களை ஏற்று வாழ்வதற்கு பழக்கப்படுததிகொண்டேன். அத்தோடு பலரோடும் பலதடவைகள் இந்த சம்பவத்தை பகிர்ந்து கொண்டது என்னை விரைவாக விடுபட வைத்தது.

வாழும் காலத்தில் அவர்களின் ஆசைகளை நிறைவேற்றாவிடின் அவர்களின் இழப்பின் பின் அதை நினைந்தழுவது மனித இயல்பு. பத்மன் தன்னை வரைந்து தரும்படி அடிக்கடி என்னிடம் கேட்டதுண்டு. என்னால் அப்பொழுது அது சாத்தியப்படவில்லை. அதற்கு பல முறை பேச்சும் வாங்கியிருக்கிறேன். அவரது அந்தியெட்டி தினத்தன்று அவரை வரைந்து அவரது மனைவியிடம் கொடுத்தேன் அன்று நடந்த அவருக்கான ஆத்ம சாந்திப் பூஜையில் அவரது புகைப்படத்தோடு நான் வரைந்து கொடுத்த அவரது படமும் வைக்கப்பட்டிருந்தது பெரிய மன ஆறுதலைக் கொடுத்தது.

அதுவரை மரணம் என்பது ஒரு மனிதனின் முடிவு என்று மட்டுமே நம்பியிருந்த எனக்கு மரணம் என்பது அவர்களது குடும்ப உறவுகளின் மீழாத் துயரத்தின் ஆரம்பம் என்று புரிய வைத்தன இந்த மரணங்கள். உறவினர்களின் மரணம் தொடர்பான கேள்விகள் அவர்களது உறவு நிலை, அனுபவம் அவர்களது வயது போன்றவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பதை தெரிந்துகொண்டேன். ஒரு மரணம் அந்தக் குடும்பத்தின் கனவு, பாதுகாப்பு, பொறுப்புக்கள், உறவு நிலை, பொருளாதாரம், மகிழ்ச்சி இவை அனைத்திலும் வெற்றிடத்தை ஏற்படுத்திவிடுகின்றது. வாழ்க்கை என்ற நாடகத்தில் மகனாக, கணவனாக, சகோதரனாக, தந்தையாக அவர்கள் ஏற்றிருந்த பாத்திரங்கள் ஒரு நிரந்தர வெற்றிடமாக இருந்துவிடுகின்றது என்ற புரிதலோடு இன்னமும் அந்த மரணங்களின் சாட்சியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றேன் அவர்களின் நினைவுகளுடன்.

மரணத்தின் வாயிலில் நின்று வானம்பாடிக்கு புகழாரம் கூடும் கவிஞனோடு...

- கெக்கிறாவ ஸ்லைஹா -

இதயம் வலி மிகைத்துக் கிடக்கிறது. உடல் பலவீனம் நிமித்தம் எடுத்துக் கொண்ட மாத்திரைகள் அவன் ஆன்மாவை கொஞ்சம் சோர்வடையச் செய்திருக்கிறது. குதூகலமாய் எங்கிருந்தோ ஒரு வானம்பாடி பாடுகிறது. நிழலுள்ளும், வனத்துள்ளும் அதன் இசை வியாபித்திருக்கிறது. உலகு தன்னைக் கண்டு கொள்ளாதபடி வானம்பாடியோடு வனத்துள் தன்னைத் தொலைத்துக்கொள்ளப் பிரியம் கொள்கிறான் அவன். மனுஷவாழ்வின் களைப்பையோ, விசனத்தையோ என்றும் அறியாத வானம்பாடி அழகாய்ப் பாடுகிறது. கவிதையின் எவரும் காணாத சிறகுகள் எடுத்துக் கொண்டு, நிலவும், காற்றும், மரமும் வாழும் வனத்தே வானம்பாடியோடு போக வேண்டும் அவனுக்கு. மரணத்தின் மென்மையான நாமங்களை இசைத்து அழைக்கிறான் அவன். ஆன்மாவை தன்னுள் ஊற்றிக் கொண்டு பாடும் பட்சியின் இசை தன்னைத் தடவ, மரணம் தன்னைத் தழுவதல் பிரியம் அவனுக்கு.

ஜோன் கீட்ஸ் 1795, ஒக்டோபர் 31 இல் இலண்டனில் பிறந்த அற்புதமான கவிஞர். பெற்றோருக்குப் பிறந்து உயிர் வாழ்ந்த நான்கு பிள்ளைகளில் இவர் மூத்தவர். அவருக்கு எட்டுவயதாகும் போது, குதிரையிலிருந்து வீழ்ந்து தந்தை இறந்துவிட, தாய் மறுமணம் செய்து கொண்டாராயினும் அத்திருமணம் நிலைக்கவில்லை. பாட்டியின் இலத்தீல் வாழ வேண்டியதாயிற்று இவர்களுக்கு. தாயும், கீட்ஸ்-க்கு பதினான்கு வயதாகையில் கசநோய் கண்டு இறக்க, துயரத்தில் ஆழ்ந்தது குடும்பம்.

மருத்துவம் கற்றார் கீட்ஸ். எனினும் கவிதைத்துறை அவரைக் கவர்ந்தது. பைரனின் கவிதைகளின்பால் ஈர்க்கப்பட்டார். 1818 களில் ஸ்கொட்லாந்து, அயர்லாந்து போன்ற இடங்களுக்குப் பயணப்பட்டார் கீட்ஸ். வறுமை, மற்றும் நோய் கண்டு கீட்ஸின் சகோதரர்கள் இருவர் இறந்தனர். குடும்ப நோயாய் கசநோய் கீட்ஸையும் பீடித்துக் கொண்டது. பாட்டன் போன்று பலரும் நோய்கண்டு இறந்தார்கள். இறுதியில், டொம் கீட்ஸ் என்ற அவர் மிக அன்பு வைத்திருந்த தம்பியும் இறக்கவே பெரிதும் வாடிநின்றார் அவர்.

ப்ரவ்னியுடன் காதல் கொண்டார் கீட்ஸ். அவர் காதலை ப்ரவ்னி புறக்கணித்தார். அவர் அவளுக்கு எழுதிய இலக்கியம் மிகைத்த கடிதங்கள் வாசகர்களை எல்லைகளின்றிக் கவர்ந்தன. நோய்க்கு உசிதமான காலநிலை என மருத்துவர்கள் ரோம் பற்றிச் சொல்ல, அங்கு போனார் அவர். ப்ரவ்னியுடன் தொடர்பு அறுந்து போயிற்று. 1821இல் ரோமில் அவர் மரணித்தார்.

இயற்கையை ஆராதித்த கவிஞர்கள் வரிசையில் இவரது கற்பனைகளுக்கும், உணர்வுகளுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் கவிதைகள் அவர் இறப்பின் பின்னால் அதிகம் பேசப்பட்டன. புகழாரம் கூட்டும் பாணியில் அமைந்த கவிதைகளை அக்காலத்தில் பலர் எழுதினார்கள். கீட்ஸ்-க்கும் அதன் பால் ஈர்ப்பு வந்தது.

தன் சொந்த துயரங்கள் அவரை மிக வாட்டி நின்ற ஒரு காலகட்டம் அது. உடல்நலக்குறைவு நிமித்தம் எடுத்துக் கொள்ளும் மாத்திரைகள் அன்று அவருக்கு பெருத்த சோர்வைத் தந்திருந்தன. முதுவேனில் காலத்தை வரவேற்றுப் பாடும் பறவையின் பாடல் தொலைவிலிருந்து கேட்கிறது அவரின் செவிகளுக்கு. அவரது கற்பனை நீள்கிறது. வானம்பாடி பாடுகிறது, காலாகாலமாய் அது பாடிய பாடலை. தனிமை நுரைத்த கடலின் மந்திர யன்னல்களை ஊடறுத்துக் கேட்கிறது அதன் பாடல். அவர் தூக்கமா, விழிப்பா என்று பிரித்தறிய முடியா கையறு நிலையில் துதிப்பாடலை நிறைவு செய்கிறார்.

Ode to a Nightingale

ஒரு வானம்பாடிக்கான புகழாரம்

By: John Keats

தமிழில்: கெக்கிறாவ ஸ்லைஹா

நினைவுகளை மெல்லச் சாகடித்து நிலத்தடி நீரோடைக்குள்
எனை அழுத்தி மூழ்கடிக்குமாப்போல
மரணத்தை ஞாபகிக்கும் விஷம் மிகு மருந்துண்டவனாய்
மயக்கமும் சோர்வும் என் உணர்வுகளை மெல்ல வந்து வரட்ட
என் இதயமோ வலி மிகைத்துக் கிடக்கிறது.
பச்சைவனத்துக் கடவுளின் பட்சி நீ
மெல்லச் சிறகைத்துப் பறக்கும் ஓ! வானம்பாடியே,
எண்ணிலடங்கா நிழலிலிருந்தும், பசுமரங்களின் உச்சியிலிருந்தும்
முதுவேனிற் காலத்தின் வரவேற்பாய் தேன் சொட்ட நீ பாடும்
உன் திவ்யப்பாடலின் இராகக் கொஞ்சலில்
எனக்கேதும் பொறாமை கிடையாது,
உன் குதூகலங்களுள் என்னைத் தொலைப்பதல்லாமல்.

வனத்தின் செறிவு நிறை தேன்கணிகள் பிழிந்தெடுத்தது,
ஆழ் நிலத்துள் புதைத்து வைத்திட்ட
குளிர்மை செறிந்த உயர்ரக மது கொண்ட கிண்ணமும்
தேவப்பெண்டிரின் ஊற்று நீர்துவும் ஓ! எனக்கு வேண்டும்.



சினைச்சின்ன நயனங்களென குமிழிகள் ஜொலிக்கும் அந்த
மந்திரத் திரவத்தின் பருகுதலில் என் இதழ்கள் செந்நிறத்திற் திரள,
நாட்டுப்புறத்தின் பாரம்பரியப் பாடலை
கொண்டாட்டங்கள் மிகைத்த மகிழ்ச்சியில் திளைத்து இசைத்தபடி,
எவர்க்கும் தெரியாத கருவனத்துள்
ஆர்வாரமாய் உன்னோடு எனைத் தொலைத்து
நான் நடனமாட வேண்டும்.

இலைதழைகளிடையே நீ கொண்டாடும்
 எவருமறியா அழகிய உன்னுலகில்
 ரகசியமாய் நான் வந்து
 விட்டுவிடுதலையாதல் வேண்டும்,
 உடல்நலம் கூனிப் பக்கவாதமும்,
 சாம்பல் நிறத் தலைமயிரோ, வழுக்கையோ
 இளமைத்தாவி முதுமையைத் தொட
 உடல் மெலிந்து மரணம் தழுவ,
 துயரத்தின் முன்கலையும், முறைப்பாட்டையும்
 ஒருவருக்கொருவர் முன்வைக்கும் மானுடவெளியின்
 களைப்பும், துயரும், பிணியும் நீங்கி,
 காமம் மிகைத்த கண்களை
 எப்போதும் தன்னிடத்து வைத்திருக்கும்
 திராணியற்ற அழகு
 ஒருவர் மீது கொண்ட மையல் சலிக்க
 இன்னொருவரிடத்து தன் காதலை மாற்றி
 நாளை தோல்வியைத் தழுவிக்கொள்ளும் ஆதலால்
 தொலைவில் எவருமறியாதபடி மறைந்து சிதிலமாகி
 உன்னில் நான் கலக்க வேண்டும்.

சோர்வுற்றுத் திணறும்
 சிந்தனையுணர்வின் தலையீடுகள் தவிர்ந்து
 அனைத்தையும் அப்பால் தள்ளி வைத்து விட்டு
 என் கவிதையின்
 கண்ணுக்குப் புலப்படா சிறகுகள் ஏந்தி
 நான் உன்னோடு பறக்க வேண்டும்.
 ஏலவே உன்னோடு சங்கமித்திருக்கிறேன் நான்.
 போதை தேவன் கொணர்ந்த கிறக்கமோ, மருந்தோ
 இனி ஒன்றும் எனக்குத் தேவையற்றவை.
 இரவு மென்மையானது,
 நிலவரசி அவள் சிம்மாசனத்தில்
 நட்சத்திரத்தோழியர் புடைசூழ
 அமர்ந்திருக்கிறாள் ஆயினும்,
 பாதையெங்கிலும் பாசிபடர்ந்து
 மரங்களின் அடிவேர் வரை
 மூழ்கடித்துக் கிடக்க,
 மரக்கிளைகளை மென்மென்றல் இடையறுத்து
 அவ்வப்போது கொண்டுவரும் வெளிச்சம் தவிர
 சுவர்க்கத்து ஒளிக்கீற்று தரையை வந்தடையாதபடி
 பெருகிப் பரவியிருக்கிறது
 நீ வாழும் இப்பெருங்காட்டில்.

என் பாதத்தடியில் கொட்டிக்கிடக்கும்
 பூக்கள் எவையென்றோ,
 அந்த மரக்கிளைகள்
 என்ன வாசனை அள்ளி வருகிறதென்றோ
 புரிந்துகொள்ள முடியாதளவு இருள்
 தன் போர்வையை எங்கிலும் அள்ளி வீசியிருக்கிறது.
 இறப்பை ஞாபகிக்கச்செய்யுமாப்போல
 சூதியில் உதிரும் வைகாசி ஊதாப்பூவும்,
 புல்லும், நெருஞ்சியின் முள்ளும்,
 காட்டு மரக்கனிகளும்,

காட்டுத் தீவின் வித்தியாசமான ரோஜாவும்
 வசந்தகாலத்தின் முடிவிலில் நிகழும்
 முதுவேனிலின் வருகையும்
 அவை இரண்டினதும் கலவையும்
 அதனோடு இணைந்து வரும்
 ஈக்களின் ரீங்காரமுமே
 இவ்வாசம்தனை அள்ளி வருவதாய்
 நான் அனுமானிக்கிறேன்.

இருளின் சப்திப்பை என்னால் செவிமடுத்திட முடிகிறது.
 இருட்டும், தனிமையுமாய் நீளும் என் வெளியில்,
 நிம்மதி தருவதாய் நானுணரும் இறப்பை
 பாதி நேளிக்கிறேன் ஆதலால்,
 இசை கூட்டித்தரும்
 அதன் சம அர்த்தச் சொற்களோடு சேர்த்து
 நான் மரணத்தைக் கூவி அழைக்கிறேன்,
 என் கவிதைகளோடு தொலைவெளியில் உன்
 ஆன்மாவை கலந்து ஊற்றி நீ பாடும்
 வர்ணிக்கவியலா உன் அழகுப்பாடலோடு சேர்த்தெடுத்து,
 காற்று என் மூச்சை
 நடுநிசியில் மென்மையாய் பற்றிப் பிடிக்குமாறு
 வேண்டுகல் செய்தபடி.
 இன்னும் நீ பாடிக்கொண்டிருக்கிறாய்,
 வீணில் அதை நான் கேட்கிறேன்
 சாவு என அண்டும் பொழுதிலும்,
 இறந்த ஆன்மாவுக்கான துதிப்பாடலென
 என் புதைகுழியின் தரைமீதில் புல் போர்வையாய்
 நின் பாடலது விரிகிறது.

இறப்பதற்காய்ப் பிறக்கவில்லை நித்தியப்பறவை நீ.
 பசி கொண்டு பொறாமையிற் திளைத்த
 எவ்வம்சத்தவரும் உனை வீழ்த்தல் முடியாது.
 கடக்கும் இவ்வரவில் நான் கேட்கும் உன் பாடல்
 பேரரசர், பெரும் கோமகன்கள், பிணியாளர், துயராலலைந்தோர்,
 சோளக்காடு நடுவிலில் ஏங்கி நின்ற அரசினங்குமரிகள்
 காலத்தின் நெடுகிலும் கேட்டு வந்த பாடலேயாம்.
 தனித்த தேவநிலத்தே நுரைத்த அபாயமிகு கடலின்
 மந்திர மானிகையை வசியம் செய்து வைத்த நின் புதிர்ப்பாடலேயாம்.

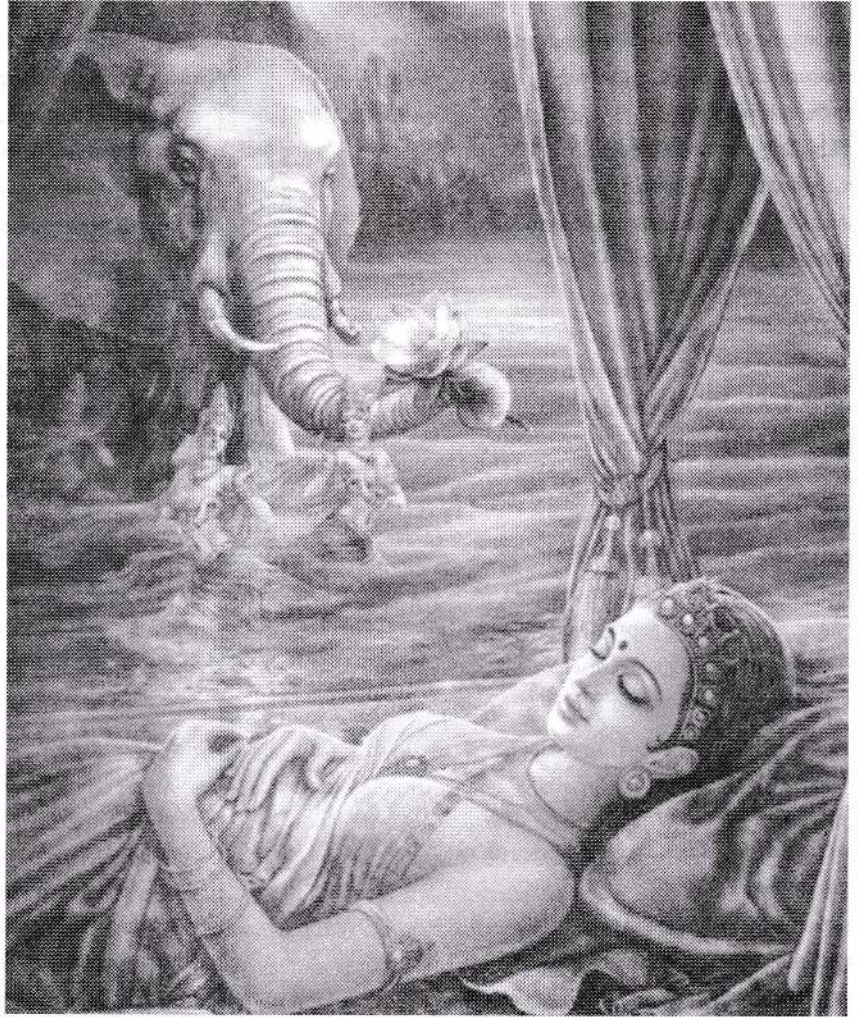
தனிமை எனும் அந்தச் சொல் சூதியாய் ஒலித்து
 சாவுமணியென உன்னிடமிருந்து என்னைப் பறித்துப் பிரிக்கிறது.
 போய் வா என் வண்ணப்பறகையே,
 நாட்டுப்புறக் கதைகளில் வரும் ஏமாற்றும்பிராணியென
 உன் துயர கீதம் சதுப்புத்தரையின் மருங்குகளிலும்,
 அமைதியாய் ஓடும் நீரோடைகளின் மீதிலும்,
 மேலே மலையுச்சிப் புறத்திலும்
 அடுத்திருக்கும் பள்ளத்தாக்குகளிலும் மங்கிச் சோர்கிறது
 ஆதலினால், போய் வா பட்சியே, போய் வா.
 அது என்ன காட்சியா? எழுந்து நடக்கும் கனவா?
 உன் இசை போகட்டும் திராணியற்ற என்னிடமிருந்து
 நான் விழிப்பாயிருக்கிறேனா,
 அன்றி உறக்கத்திற் திளைக்கிறேனா..?

“இந்தமுறை நெதுங்கமுவே அத்தா மாளிகாவ பெரஹராவுக்கு வராது. அதன் செளக்கிய நிலையை பரிசோதிக்க சொல்லி தியவதனே நிலமே நிலங்க தால பண்டா கேட்டி ருக்கிறார். மதியம் கங்காராம போக தயாராகுங்கள்” எனும் பேராசிரியர் அசோக்க தங்கொல்லவின் வார்த்தைகள் எங்களை ஆச்சரியப்படுத்தின.

2005 ம் ஆண்டு தொடக்கம் இன்று வரை தொடர்ச்சியாக மாளிகாவின் புனித கரண்டுவை சுமக்கும் பெருமைக்குரிய இந்த ஹஸ்திராஜா வராமல் விடுவது ஒருவித ஏக்கத்தையே தந்திருந்தது.

புத்த பகவன் பிறக்க கருவுற்றிருந்த அவரின் தாயார் மாயாதேவியின் கனவில் தும்பிக்கையில் வெள்ளைத் தாமரையை சுமந்ததும் வெண்ணிறமானதுமான யானை தோன்றி மூன்று முறை சுற்றிவந்து வலது புற கருப்பையில் நுழைந்தது. யானையை பிறப்பின் குறியீடாக பௌத்தம் கருதுகிறது. மேற்கூறிய புத்தரின் பிறப்பின் குறியீடாக கூறப்படும் இந்த தொன்மக் கதையை விட புத்தரின் முற்பிறப்பில் பல தடவைகள் போதிசத்வ யானைகளாக பிறப்பெடுத்திருந்ததாகவும் யானைகளுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டதாகவும் பல ஜாதக கதைகள் உள்ளன. பௌத்தர்களின் கலை கலாசாரத்தில் யானைகள் முக்கியமானவை. ஓவியங்கள், சிற்பங்கள், பாடல்கள், இலக்கியங்களில் இவை அதிகம் இடம் பிடித்திருக்கும்..

கங்காராம பெரஹராவுக்கு சென்ற போது இந்த நெதுங்கமுவே அத்தாவுக்கு மத அறிகுறிகள் தெரியத் தொடங்க அங்கிருக்கும் வலிமை



யான மரத்தில் சுட்டியிருப்பதாக எங்களுக்கு தகவல் வந்தது. சிங்களத்தில் தந்தமுள்ள ஆண் கொம்பன் யானைகளை அத்தா எனவும் தந்தமற்ற ஆண் யானைகளை அளியா எனவும் அழைப்பார்கள். பெண் யானைகளுக்கு தந்தம் இருப்பதில்லை என்பதுடன் அவற்றை அதிஞ்ஞா எனவும் அழைப்பார்கள். மத அறிகுறிகள் தெரிய தொடங்கியதால் அடுத்த கிழமை தொடங்கும் தலதா மாளிகா பெரஹராவுக்கு அதனால் வர முடியாது என்பதால் அதனை உறுதிப்படுத்த நாங்கள் செல்ல வேண்டியிருந்தது.

ஆண் யானைகளில் இனச்சேர்க்கை பருவத்தில் இரண்டு புருவங்களுக்கருகில் காணப்படும் மதச்சுரப்பிகளி (Temporal gland) லிருந்து மதநீர் (Temporin) சுரந்து ததும்பி வடியும். இந்த நாட்களில் அவை ஆக்ரோசமாகவும் கலவரமடைந்தும் காணப்படும். இந்த நிலையை மதம் (Must) என்பார்கள். இயற்கையில் தனியே வாழும் ஆண் யானை இந்த பருவ நாட்களில் சரியான பருவத்திலுள்ள பெண் யானைகளுடன் கூடும். எதிர்ப்படும் ஏனைய ஆண்



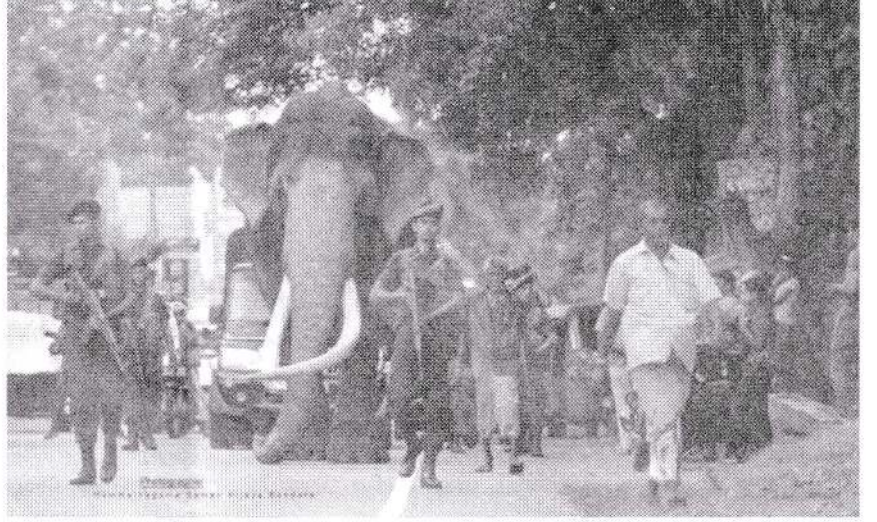
எஸ். கிருபானந்தகுமாரன்

நெதுங்கமுவே அத்தா...

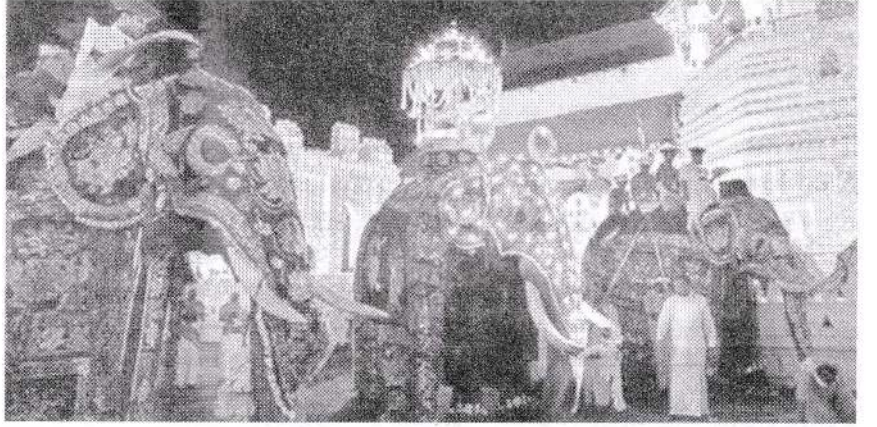
யானைகளுடன் போரிடும். வளமான குட்டிகளை பெற இயற்கை இந்த ஏற்பாட்டை செய்துள்ளது. இந்த மத நிலை சில மாதங்கள் வரை நீடிக்கும். “மதச்சுரப்பி”ல் புரதம், எரிசக்தியுடன் கீட்டோனும் காணப்படுவதால் சரியான மத நிலையில் உள்ள யானையிடமிருந்து அன்னாசி பழ வாசனை வீசுமெனவும் காட்டில் அன்னாசி வாசம் வீசினால் அங்கு மதம் கொண்ட யானை இருக்கும், எனவே அங்கு, போக வேண்டாம்” என பேராசிரியர் எங்களுக்கு சொல்லியிருக்கிறார். இயற்கை நிலை இப்படியிருக்க வளர்ப்பு யானைகளின் மத நிலையில் அவற்றை பெண் யானைகளுடன் கூட விடுவதில்லை. எனவே அந்த நாட்களில் உறுதியான மரத்திலோ தூணிலோ பிணைத்து விடுவார்கள். அத்துடன் பல யானைகள் வருவதும் பல நூறு மக்கள் கூடும் பெரஹராக்களுக்கு மதங் கொண்ட யானைகளை அனுமதிக்க மாட்டார்கள். எனவே இந்த முறை நெதுங்கமுவே அத்தா வரமுடியாது. ஆனால் இந்த பருவ காலம் அதன் மதக் காலம் கிடையாது. வழமைக்கு மாறாக இந்த முறை மதநிலைக்கு வந்திருக்கிறது.

செங்கடகல ஸ்ரீ தலதா மாளிகாவின் புனித கரண்டுவை சுமக்கும் பாக்கியம் பெற்ற நெதுங்கமுவே அத்தா அதன் மாளிகா நோக்கிய பயணத்தை நடந்தே செய்யும். தற்போது உள்ள நான்கு முக்கிய ஹஸ்திராஜாக்களில் பிரதானமானதும் ஆசியாவின் மிகப் பெரிய வளர்ப்பு ஆண் யானையுமான இது எவ்வளவு தூரமானாலும் நடந்தே செல்லும். இயற்கையில் யானைகள் பல கிலோமீட்டர் தூரம் நடத்து சென்றே தமது உணவு தேவையை பூர்த்தி செய்வன. பெரும்பாலான பெரஹரா செல்லும் இலங்கையின் வளர்ப்பு யானைகள் பாரிய லொறிகளிலேயே பயணிக்கின்றன.

கம்பஹா மாவட்டத்தின் நெதுங்கமுவே பகுதியிலிருந்து கண்டி தலதா மாளிகா வரையான நூறு கிலோமீட்டர் தூரத்தை ஐந்து



நாட்களில் கடந்துவிடும். கண்டி கொழும்பு எனும் இலங்கையின் இரண்டு பிரதான நகரங்களை இணைக்கும் அதிக வாகன நெரிசல் மிக்க பாதையில் இந்த யானை பயணிக்க வேண்டியதால் மதியம் இரண்டு மணி முதல் மறுநாள் அதிகாலை வரை மட்டுமே இந்த பயணம் இடம்பெறும். அதிக சன நடமாட்டம் உள்ள இடங்களில் இராணுவ பொலீஸ் பாதுகாப்பும்



வழங்கப்படும். தினமும் 20 கிலோ மீட்டர் தூரம் வரை பாகன் வில்சன் கொடித்துவக்கு பாசன்ன மற்றும் அவரது உதவியாளருடன் பயணிக்கும் இந்த யானை வழிநெடுகிலும் மக்களால் அன்புடன் ஆராதிக்கப்படும்.

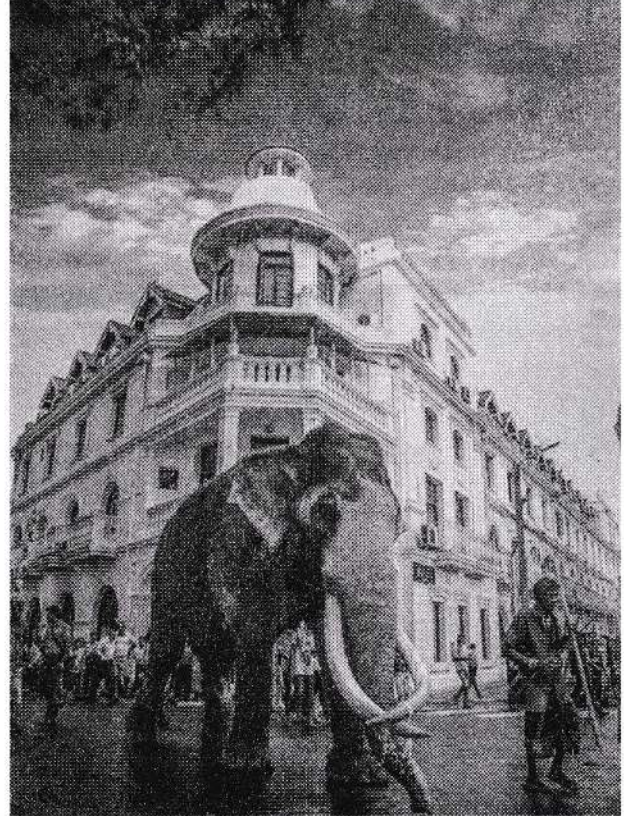
கடந்த 20 வருடங்களாக கொடித்துவக்கு பாசன்னவுக்கும் நெதுங்கமுவே ராஜாவுக்கும் இடையே உறவு இருக்கிறது. இரத்தினபுரி



கொடக்கவெலவை சேர்ந்த கொடித்துவக்கு முதலில் அங்குள்ள பல யானைகளை பார்த்தவர். இதற்கு முதல் நெதுங்கமுவை ராஜாவை இருவர் பராமரித்துள்ளனர். கொடித்துவக்குவை இந்த யானையின் உரிமையாளர் 20 வருடங்களுக்கு முதல் பாகனாக நியமித்ததில் இருந்து இன்றுவரை அதனுடன் இருக்கிறார். வீட்டுக்கு அரிதாக மனைவி பொடி மெனிக்கே உயிருடன் இருந்தவரை அதுவும் ஆறு மாதத்துக்கு ஒருதடவை ஓரிரு நாள் சென்று வருவார். ஐந்து வருடத்துக்கு முன் மனைவி இறந்துவிட அங்கு செல்வதை நிறுத்தி விட்டார். மகன் சோதிரிஸ் இடையிடையே வந்து தந்தையை பார்த்துவிட்டு செல்வார். அவ்வளவுதான்.

யானைக்கும் பாகனுக்கும் இடையிலான பந்தம் நம்பிக்கை அடிப்படையிலானது. மிகப்பெரிய பேருயிரி யான யானையை அங்குசத்தால் மட்டும் அடக்க முடியாது. அன்பு, விஸ்வாசம், கீழ்ப்படிவு, நம்பிக்கை இன்றி அது மனிதனுக்கு கட்டுப்பாது. அவை தொடர்ச்சியாக கட்டியெழுப்ப பட வேண்டும். யானை களுக்கென்று பாவிக்கும் பிரத்தியேகமான மொழி உண்டு. இலங்கையில் ஒருவித மொழியும் இந்தியாவில் வேறுவித மொழியும் உண்டு. மறைந்த இந்திய பிரதமர் ராஜிவ் காந்தியால் தலதா மாளிகாவுக்கு பரிசாக கொடுக்கப்பட்ட இந்திராஜா இலங்கை யானை பாஷையை பழகியிருந்தது. ஒருமுறை இந்தியாவின் பிரபலமான யானை டாக்டர் கிருஷ்ணமூர்த்தி (Dr. K) இங்கு வந்த போது அதனுடன் அது சிறுவயதில் பழகிய இந்திய யானை பாஷையில் கதைத்து கீழ்ப்படிவு செய்திருந்தார்.

நெதுங்கமுவே ராஜா எனும் இந்த யானையின் பிறப்பிடம் இலங்கை கிடையாது. இந்தியாவின் மைதூர்



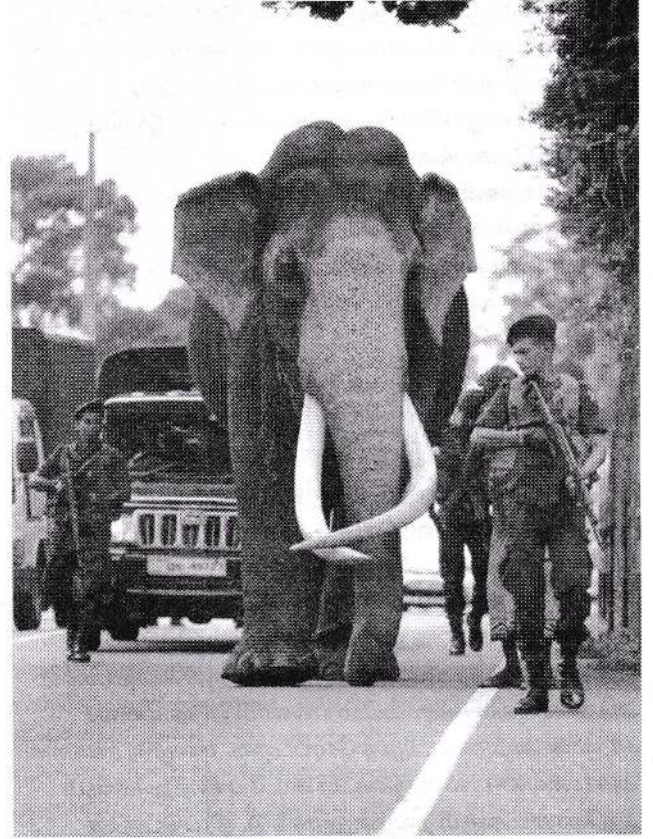
பகுதி. மைதூர் மஹாராஜாவின் யானைகளில் ஒன்று. பொறளஸ்கமுவ நீலம்மஹர பன்சலவின் ஹாமதுறு மிகச்சிறந்த ஆயுள்வேத வைத்தியர். உலகறிந்தவர். மைதூர் மஹாராஜாவின் மிக நெருங்கிய உறவினரின் யாராலும் தீர்க்க முடியாது என கருதப்பட்ட நோயை குணப்படுத்தியதற்காக ராஜாவால் ஹாமதுறுவுக்கு இரண்டு கொம்பன் யானைகள் பரிசளிக்கப்பட்டன. ஒன்று இந்த நெதுங்கமுவே ராஜா மற்றயது அண்மையில் இறந்த கங்காராமயவின் நவம் ராஜா. நீலம்மஹர ஹாமத்துறுவால் பராமரிக்க முடியாமல் போக தொடர்ச்சியாக பல உரிமையாளர்களிடம் சென்று இறுதியாக இன்றைய உரிமையாளரான ஹர்ஷதர்ம விஜய வெத மஹத்தையாவிடம் வந்து சேர்ந்தது. பரம்பரை ஆயுள்வேத வெதமஹத்தையாவான ஹர்ஷ தர்ம விஜய இதனை ஹொறண பகுதியில் வாங்கியிருக்கிறார்.

யானை வளர்ப்பது எளிதான விடயம் கிடையாது. அரசர்களுக்கும் உயர் சாதிக் குடிகளுக்கும் மட்டுமே அந்த செலவைத் தாங்க முடியும். இது அவர்களுக்கு கௌரவத்தை தரவல்லது. யானையை விற்கவிருந்த ஹொரண வளவுக்கு தந்தையுடன் ஹர்ஷதர்ம விஜய சென்ற போது வாசலில் இந்த யானை தன் சுளகு போன்ற வெண்ணிற நிறமேறிய காதுகளை ஆட்டியபடி முழுவியவழமாக வந்திருக்கிறது. பயணம் போகும் போது யானை முழுவியழும் சிறப்பானது. கஜ சாஸ்திரத்தில் உள்ளது போன்ற நான்கு கால்கள், துதிக்கை, வால், ஆண்குறி என்பன நிலத்தில் தொடும் வகையான பாரிய தந்தங்களையுடைய ராஜாவை கேட்ட விலைக்கே வாங்கியுள்ளனர். ஹர்ஷதர்ம விஜய நெதுங்கமுவையை சேர்ந்த படியால் அன்றிலிருந்து யானையும் நெதுங்கமுவே ராஜா என அழைக்கப்பட்டது.

பெரஹரா தொடங்க முன் செங்கடகல ஸ்ரீ தலதா மாளிகையிலிருந்து சம்பிரதாய பூர்வமாக தியவ தனே நிலமேயின் அழைப்பு அதாவது “நெதுங்கமுவே ராஜாவை பெரஹராவில் புனித தந்த தாதுவை சுமக்க விடுவிக்குமாறு” பெரஹரா பொறுப்பாளரால் யானையின் உரிமையாளருக்கு வழங்கப்படும். பொதுவாக ஒவ்வொரு வருடமும் ஜுலை ஆகஸ்ட் மாதங்களில் தலதா மாளிகை பெரஹரா இடம் பெறும். இந்த காலத்தை அண்டியே இலங்கையின் பல பௌத்த ஆலயங்கள் மற்றும் தேவாலயங்களின் பெரஹராக்கள் இடம் பெறுவதால் யானைகளும் அங்கு பயணப்படுகின்றன. நெதுங்கமுவே அத்தாவின் உரிமையாளர் ஹர்ஷதர்ம விஜய பாரம்பரியமான ஆயர்வேத வைத்தியர் என்பதோடு பூசாரியும் கூட. யானைக்கும் பாகன் கொடித்துவக்குவுக்கும் விசேட பூஜை வழிபாடுகளை செய்து வழியனுப்பி வைப்பார். யானை போகும் இடங்களில் மக்கள் வாழைமரங்கள், தென்னங் குருத்து, தென்னங் குற்றிகள், பலவிதமான பழங்கள், கரும்பு, பலகாரம் என உபசரிப்பர். தலதா தந்த தாதுவை சுமக்கும் தெய்வீக யானைக்கு சென்ற இடமெல்லாம் தெய்வீக மரியாதை கிடைக்கும். மல்வானை பகுதியை அண்மித்தவுடன் நம்புட்டான் வியாபாரிகள் தரமான

றம்புட்டான் பழங்களை வழங்குவார்கள். பொதுவாக தர்ம விஜயவின் வீட்டில் அதிகமான இனிப்புகள் வழங்கப்படாமல் மருத்துவ உணவுகளே வழங்கப்படும். எனினும் பெரஹர நாட்களில் இந்த கட்டுப்பாடுகள் தளர்த்தப்படும்.

எசல மற்றும் தலதா எனும் இரண்டு பெரஹராக்களின் இணைவாகவே மாளிகா பெரஹரா இடம்பெறுகிறது. கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டு முதல் மழையை வேண்டி இடம்பெறும் எசல பெரஹராவுடன் கி.பி நான்காம் நூற்றாண்டிலிருந்து புத்த பகவானின் புனித தந்தத்தை வழிபடும் சடங்காகவும் இது இடம்பெறும். இந்தியாவிலிருந்து ஹேமமாலா மற்றும் தந்தகுமாரன் ஆகிய அரச குடும்ப வாரிசுகள் அந்த புத்தரின் புனித பல்லை கி.பி நான்காம் நூற்றாண்டில் கொண்டுவந்து அனுராதபுரத்தில் பிரதிஷ்டை செய்து வழிபட்டதுடன் தொடர்ச்சியாக பொலன்நறுவை தம்பதெனிய யாப்பகூவ குருணாகல் என அந்நிய படையெடுப்பால் அரசர்களுடன் இடம்பெயர்ந்து இறுதியில் கண்டி தலதா மாளிகையில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. கண்டிய நாயக்க மன்னர்கள் ஆரம்பத்தில் இந்து தெய்வங்களை முதன்மைபடுத்தியே பெரஹராக்களை நடத்திய போதும் ஆங்கிலேய ஆட்சியின் பின் பௌத்த வழிபாடே முதன்மை பெற தொடங்கியது. எனினும் விஷ்ணு,கதரகம எனும் முருகன், பத்தினி முதலான இந்து தெய்வ வழிபாடும் நாத எனும் சிங்கள கிராமிய தெய்வ வழிபாடும் இந்த பெரஹராவில் முக்கிய அம்சமாகும். மாளிகாவை சுற்றி அந்த தெய்வங்களின் ஆலயங்களும் உள்ளன. அவற்றுக்கென்று தனிப்பட்ட யானைகளும் உள்ளன. பெரஹராவில் அந்தந்த தேவாலய மூலவர்களின் பிரதிகளுடன் யானைகளும் ஊர்வலம் போகும். இறுதியில் மாளிகாவின் யானைகள் செல்லும். மாளிகா கரண்டுவை சுமக்க நெதுங்கமுவே ராஜா, மாளிகாவின் இந்திராஜா, கதிர்காமத்தின் வாசனா ராஜா முதலான நான்கு ஹஸ்தி ராஜாக்களே இலங்கையில் தகுதி பெற்றுள்ளன. உயரம், தந்தத்தின் அமைவு, அதன் அளவு, குணம் என்பவற்றின் அடிப்படையிலேயே அவை தேர்வு செய்யப்படும். தலதா மாளிகாவின் பட்டத்து யானையான ராஜா தொடர்ச்சியாக ஐம்பது ஆண்டுகள் வரை புனித கரண்டுவை சுமந்து முதுமை காரணமாக எண்பதுகளில் மரணித்திருந்தது. அதன் பாடம் செய்யப்பட்ட உடல் அருங்காட்சியமாக மாளிகாவின் பின்புறம் உள்ளது. அதன் பின் ஏராளமான யானைகள் ஹஸ்திராஜாக்களாக பணிபுரிந்துள்ளன. இறுதியாக நெதுங்கமுவே ராஜா பிரதான யானையாக உள்ளது. தொடர்ச்சியாக பதினொரு வருடங்கள் பணியாற்றிய இதற்கு இந்த முறைதான் அந்த வாய்ப்பு கிடைக்காமல் போகிறது. முன்பு அரசனிடமிருந்த மாளிகாவின் அதிகாரம் தற்போது தியவதனே நிலமேயிடம் உள்ளது. தற்போது நிலங்க தால பண்டாரதான் தியவதனே நிலமே. அவர்தான் இந்த யானையை பரிசோதிக்க எம்மிடம் கேட்டிருந்தார்.



பேராதனையிலிருந்து வாகனத்தில் கங்காராம பன்சலவுக்கு சென்றபோது கால்களில் கட்டப்பட்ட இரும்புச்சங்கிலிகள் மூலம் மரமொன்றில் இந்த பேருயிரி பிணைக்கப்பட்டிருந்தது. மத நிலையின் ஆரம்ப நாட்கள் என்பதால் சிறிதளவு மதச்சுர்ப்பினையே அவதானிக்க முடிந்தது. தலையை மேலும் கீழும் ஆட்டி தென்னோலையை கால்களால் மிதித்து கிழித்து வாயில் போட்டபடி அது நின்றது. பாகன் கொடிதுவக்கு மாத்திரமே உணவும் தண்ணீரையும் வழங்குவதோடு அதனை ஸ்பரிசித்துக் கொண்டும் நின்றார். இந்த கங்காராமையில்தான் நெதுங்கமுவே ராஜாவுடன் மைதூரிலிருந்து வந்த நவம் ராஜா வாழ்ந்து மறைந்தது. ஒரு தடவை மாளிகா பெரஹரவில் அதன் பாகனை நவம் ராஜா தாக்கி கொன்றிருந்தது. அதன் பிறகு சில காலத்தில் நோய் வாய்ப்பட்டு அது இறந்து போனது.

இயற்கையில் இனச்சேர்கை செய்ய தகுந்த இந்த நாட்களை மரங்களில் கட்டியபடி இந்த பேருயிரி தனது எழுபது ஆண்டுகளாக உணர்வுகளை மறைத்து வாழ்வது மனதை என்னவோ செய்தது. புனிதம் எனும் பெயருக்குள் தெரியாமல் தான் கட்டுண்டதை அறியாது தன் தலையை ஆட்டியபடி நின்றது.

அதன் மத நிலை தொடர்பான தகவல்களை பாகன் கொடிதுவக்குவிடமும் கேட்டும் அவதானித்தும் அறிந்து கொண்ட பேராசிரியர் அசோக தக்கொல்ல மாளிகாவின் நிலமேக்கு தொலைபேசி மூலம் அறியத்தந்தார். இந்தமுறை கதிர்காம வாசனாவோ மாளிகா இந்திராஜாவோதான் பிரதான ஹஸ்திராஜா என எம்மிடம் சொன்னார். மீளவும் பேராதனை பல்கலையை நோக்கிய எமதுபயணம் தொடங்கியது.

கொழும்பிலிருந்து கண்டி நோக்கி வரும் போதெல்லாம், சரியாக கடுகன்னாவை மேட்டை பேருந்து இரைச்சலுடன் மூச்சுத்தள்ள கடந்து செல்கையில் இப்பொழுதெல்லாம் எனது இதயம் கணக்கத்தொடங்குகிறது.

கடுகன்னாவை மேட்டைக்கடக்கும் ஒவ்வொரு வரும் அதன் அழகை ரசிக்காமல் போவதில்லை. அவ்வழகைக்காணும் ஒவ்வொரு கவிஞனுக்குள்ளும் ஒரு கவிவரி வராமல் இருக்காது. அவ்வளவு ரம்யம்.

நானும் அப்படித்தான் பல வருட பேருந்துப் பயணத்தில் ஒவ்வொருநாளும் அவ்வழகை அள்ளிப் பருகிக்கொண்டே இருந்தேன். அழகை அதிகமாக ரசிப்பவன் நான். கொஞ்சம் மொழிப் பயிற்சியும் எனக்குண்டு என்பதால் எனக்கும் கொஞ்சமாக கவிதை வரும்.

அந்த மலைச்சாரலைக் கடந்து வரும்போது நெஞ்சத்தில் கவிதை ஊற்றெடுக்காமல் இருந்ததே யில்லை. அடர்ந்த பச்சைக் காடுகள், சூரியோதயம், அந்திமாலை, பனிமூட்டம் எல்லாம் அந்த மலைச் சாரலின் அழகுக்கு அழகு சேர்ப்பவை. மழைநேரங்களில் அம்மலைச்சாரலின் இடையிடையே ஊற்றுக்களும் சிற்றோடைகளும் தவழ்வதுமுண்டு. நீர்ப்பெருக்கு நீர்வீழ்ச்சியாய் பாதையின் குறுக்கேயும் ஓடிய நாட்களை நான் கண்டும் உள்ளேன்.

அந்த அழகை ரசித்துக்கொண்டு வரும்போது பேருந்தில் அவித்த சோளம் மணம் பசியைத் தூண்டி

நாவூறவைக்கும். அவித்த சோளத்தை அதிகமாக என்னை உண்ணவைத்ததும் அந்தப்பாதை ஊடான பயணங்கள் தான்.

ரசிக்கும் இதயத்துக்கு கவிதையைத் தரும் இந்த அழகு யௌவன மனசுக்கு காதலையும் தர மறக்க வில்லை. பனிமூட்டமான ஒரு குளிர் நாளில் பேருந்தில் இருள் நிறைந்திருந்தது. ரம்யமான அந்தமேட்டை பேருந்து ஏறிக்கொண்டிருந்த தருணமது. என் சக இருக்கைப் பயணி சட்டென எழும்பி இறங்கிச் சென்றார். என் அருகிலிருக்கும் வெறுமையான இருக்கைக்கு வெளிர் மஞ்சள் நிறச்சேலையணிந்த ஒரு அழகி, இருட்டை விலக்கிக்கொண்டு நிலவு வருவது போல் வந்தமர்ந்தாள். சாளரம் வழியாக மலையழகைப் பார்த்து ரசிக்கும் என் விழிகள் வழமை தவறியது. அருகில் வந்தமர்ந்த நிலவை என்விழிகள் நூறுமுறை பார்த்திருக்கும். இருட்டிலும் பளிச்செனத் தெரிந்தாள் அந்த தேவதை.

மேடு முடியுமிடத்து தரிப்பிடத்தில் அவள் இறங்கிச் சென்றாள். சாரளம்வழி எட்டிப்பார்த்தேன். குடைத்தொழிற்சாலைக்கு பணிபுரிய வருபவள்தான் அவள் என்பது எனக்குப் புரிந்தது. இதே பேருந்தில்தான் அவள் தினமும் வருவாள் என்பதை ஊகித்துக்கொண்ட எனது மனது தினமும் அதே பேருந்தில் வருவதை வழமையாக்கிக்கொண்டது.

நிலவுக்கு சேலைகட்டிப் பார்த்ததுண்டா? நான் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு வெளிர் வர்ணத்தில் நிலவு சேலைகட்டிவருவதைப் பார்த்து

மலையரசி

ருஸ்னா நவாஸ் (மாவனல்லை)



ரசித்தவனானேன். வெளிர்நிறச் சேலையும் பளிச்சென வீசும் நிலவின் பிரகாசமும் என்னை ஏதோ செய்தது.

இந்த நிலவிடம் ஒருநாள் நேரம் கேட்டேன், ஒருநாள் இன்று மழை அதிகம் என்றேன், மற்றொரு நாள் வெயிலில் பயணிப்பது சிரமம் என்றேன். வெறொருநாள் தினமும் இந்த அழகை ரசிப்பது வரம் என்றேன். உன்பெயர் என்ன? என்று இன்னுமொருநாள் எதிர்பாராவிதமாக கேட்டுவிட்டேன். சிறுபுன்னகையோடு எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் பதில் சொல்லுவாள்.

மெல்லத்தொடர்ந்த நட்பு காதலாக பரிணமித்தது. எம்முடைய காதல்பேச்சில் அதிக இடம் பிடித்துக்கொண்டது அந்த மலையின் அழகுதான். மலைமீதான என் காதலை அறிந்தவள் தூறல் துமிக்கும் ஒருநாளில் தூரத்தெரியும் ஒரு மலையைக் காட்டி அம்மலையில்தான் என் சிறு கூடு இருக்கிறது என்றாள் குழந்தைத்தனமாக. மலையின் ரம்யம் அவள் பாடுவாள். கொழும்பைச் சேர்ந்த எனக்கு அவள் பாடும் மலையழகு பற்றிய பாடல்கள் கவிதையாய் ஒலித்தது.

மலையரசி என அவளை நான் செல்லமாக அழைக்கும் பொற்காலம் காதல் நிரம்பிய நாட்களாக இருந்தது.

அரநாயக்க எனும் பெயரில் தான் அவளது ஊரை அழைப்பார்களாம். “வா... என்னோடே வா.. நான் மலையரசி கூப்பிடுகிறேன். என் மலைக்கு அரசனாக வா..” எனக் கெஞ்சிக் கொஞ்சிக் கேட்பாள். சரியென நானும் தலையசைத்துக் கொள்வேன்.

என் கனவுகளில் அம்மலையும் மலையரசியும் அடிக்கடி வந்தவண்ணம் இருந்த பொன்னான நாட்களது.

இப்படியே நாட்கள் காதலுடன் கழிந்து கொண்டே இருந்தது. திடீரென ஒருநாள் அவள் வரவில்லை. எனது தொலைபேசியில் எத்தனைமுறை அழைத்தும் அவளைத் தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லை. ஏன் அவள் வரவில்லை? ஏதும் சுகயீனமோ? என என்மனம் பதபதைத்தது.

இன்று வரமாட்டேன் என்று ஒரு குறுஞ்செய்தியையாவது எனக்கு அனுப்பியிருக்கலாம். கல்நெஞ்சக்காரி, என்னை அவள் நினைப்பிலேயே தவிக்கவிட்டுவிட்டாளே என அவளை மனசுக்குள் திட்டினேன். ஆனாலும் அவள் மீது கோபம் வரவில்லை. அவள் இன்று வந்திருக்கலாம் என்ற ஏக்கம் தான் மனதில் மேலெழுந்தது. நித்தமும் கரையைத் தொட்டுத் தொட்டு திரும்பி செல்லும் அலை போல் அவள் ஏன் வரவில்லை என்ற கேள்வி மட்டுமே என் மனதில் ஒவ்வொரு நொடியும் வந்துகொண்டே இருந்தது.

அன்று நல்ல மழைநாள்.. “ஏய் மலையரசி நீ

எங்கிருக்கிறாய்... எனக் கூக்குரலிட்டு அவளைக் கூப்பிட வேண்டுமென எண்ணிக்கொண்டே பேருந்துச் சாளரத்தைத் திறந்தேன்.

பேருந்தில் திடீரென அமைதியின்மை... அனைவரும் சாளரம் வழியே தலையை நீட்டி என்னவளின் மலையைக் காட்டி ஏதோ பேசுவதை அவதானித்தேன். நானும் ஏது என எட்டிப்பார்த்தேன். பசுமை போர்த்திக்கிடந்த என்னவளின் மலை போர்வையகற்றி நிர்வாணமடைந்தது போலிருந்தது.

“மலை சரிந்து விட்டது, மொத்தமாக மலையில் இருந்த சிற்றூர் இரவோடு இரவாக மண்ணுக்குள் புதைந்து விட்டதாம்.” என்றனர் பரிதாபக் குரலில்.

பேரிடி தலையில் இறங்கியது போன்றதான உணர்வு எனக்குள் உருவாகிற்று. மலை சரிந்தால் என்ன? என் மலையரசிக்கு எதுவுமே நடந்திருக்காது என மனதைத் தேற்றிக்கொண்டேன்.

என் மலையரசி வழமையாக இறங்கும் குடைத்தொழிற்சாலைப் பேருந்து தரிப்பிடம் வந்தது. இன்று எனக்கு முன்பே அவள் வேலைக்கு வந்திருப்பாள் என எனக்கு நானே சமாதானம் சொல்லிக்கொண்டு வழமைபோலவே சாளரம் வழி எட்டிப் பார்த்தேன். அவளைக் காணாமல் என் மனம் ஏமாந்து போனது. வியர்வை பூக்க என் மலையரசிக்கு என்ன நடந்திருக்கும் என் மனம் சிந்திக்கத் தொடங்கியது. இறைவா! அவளுக்கு எத்துன்பமும் நேர்ந்திருக்கலாகாது என நடுக்கத்துடன் பிரார்த்தனையும் செய்து கொண்டேன். என் உடல் அதுவரை உணராத ஒருவித பயங்கரமான குளிரையும் பயமும் நடுக்கமும் சேர்ந்த உணர்வையும் ஒரேநேரத்தில் உணர்ந்தது. கடும் காய்ச்சல் ஏற்பட்டவன் போல் என் உடல் ஒரு செக்கனில் மாற்றம் கண்டது.

அவளைத்தேடி வெளியே எட்டிப்பார்த்த என் தலையை உள்ளே இழுத்துக்கொள்ளும் போது வழமைக்கு மாறாக அத்தொழிற்சாலையின் முகப்பில் ஏதோ இருப்பதைக் கண்டேன். உற்றுப்பார்த்தேன். வெளிர் நிறச்சேலை அணிந்த என் மலையரசியின் புகைப்படம் அவளுக்கான கண்ணீர் அஞ்சலியுடன் காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. அந்நொடியில் கண்களின் ஒளியிழந்தேன். எனது மொத்த உலகமும் சூன்யமானது. உணர்விழந்தேன்.

அன்றிலிருந்து இன்றுவரை ரம்யம்மிகுந்த அப்பள்ளத்தாக்கை கடக்கும் ஒவ்வொரு தடவையும் என் விழிகள் தூங்குவது போல் பாவனை செய்து கொள்கிறது.

என் மலையரசியின், பச்சை துகிலுரிக்கப்பட்ட மலை நான்கு வருட முடிவில் மீண்டும் பச்சை போர்த்திக் கொண்டிருப்பதாக பலரும் சொல்வதை நான் கேட்டிருக்கிறேன்.

என் விழிகள் மட்டும் ஏனோ, என் மலையரசியை விழுங்கி ஏப்பமிட்ட அந்த மலையை மறுபடியும் பார்க்க மறுக்கிறது.

நவீன இலக்கியப் புனைவுகளில் “கூத்து”



அறிமுகம்

தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் மன்னர்களும் பிரபுக்களும் இலக்கியத்தின் பெருவெளிக்குள் இருந்து புறந்தள்ளப்பட்டு சாதாரண மக்கள் உள்ளீர்க்கப்பட்டபோது அம்மக்களின் வாழ்வுமுறையும் மரபுகளும் கலை, அறிவியல் அம்சங்களும் இலக்கியத்தில் பெருமளவில் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கின. இந்நிலையில் அத்தகைய படைப்புக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு சாதாரண மக்களின் வாழ்வியல் முறைமைகளையும் மரபுகளையும் புரிந்துகொள்ளும் ஆய்வு முயற்சிகளும் ஒருபுறம் மேற்கிளம்பின. அந்தவரிசையில் நகர்ப்புற நாகரிகத்துள் தம் பண்பாட்டைத் தொலைத்துவிடாத கிராம மக்களின் கலை வடிவமாகிய “கூத்து” ஈழத்து இலக்கியத்தில் உள்ளீர்க்கப்பட்ட விதம் குறித்த ஒரு நோக்கு இங்கு முன்வைக்கப்படுகிறது.

அரங்குசார் நிகழ்த்துகலை வடிவமாகிய கூத்தில் கூத்துப்

பிரதியாக்கம், கூத்தர் தெரிவு, கூத்துப் பழகுதல், ஒத்திகை, களரியமைத்தல், அரங்கமைத்தல், ஆட்டம், பக்கவாத்திய இசை, இவற்றோடு பின்னிப்பிணைந்த மரபுகள் என்றுநீண்ட பயணம் உண்டு. இந்நிகழ்கலைசார் மரபுகள், செயற்பாடுகள், ஒழுங்கமைப்புகள், நிகழ்த்துமுறை முதலானவற்றை நேர்த்தியான முறையில் இலக்கியப் பணுவலுக்குள் கொண்டு சேர்ப்பது அவ்வளவு எளிதானதல்ல. படைப்பாளிகள் தமது புனைவின் தருக்கத்திற்கு ஏற்பவே இக்கலைமரபை அல்லது அதன் கூறுகளை உள்வாங்கிக்கொண்டுள்ளனர். கூத்துக் கலையை உள்வாங்கிக்கொண்ட படைப்புக்களைப் பொதுநிலையில் நோக்குகின்றபோது, அக்கலை மரபை படைப்பின் வழி தரிசனப்படுத்துதல், அதனை அடியொற்றி ஒரு கதைச்சரடை சிக்கலை வளர்த்தெடுத்தல் ஆகியன படைப்பாளியின் நோக்கமாகவிருந்ததைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. எவ்வாறிருப்பினும் கூத்தை அதன் உள்ளார்ந்த தன்மையோடு வெளிப்படுத்துதல் படைப்பாளியின் கடன். கூத்து மரபைப் படைப்பின் வழி தரிசனப்படுத்த விழையும் படைப்பாளி, அக்கலையின் தத்துவார்த்த அம்சங்கள் குன்றாது பார்த்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

கூத்து மரபை படைப்புவெளிக்குள் உள்ளீர்த்துக்கொண்ட பல படைப்புகள் ஈழத்தில் வெளிவந்துள்ள நிலையில், மூன்று படைப்புக்களே இங்கு கவனத்திற்கொள்ளப்படுகின்றன.

“கூத்து”,

“வாசாப்பு”,

“வேளாண்மை” ஆகியவையே அப்படைப்புக்கள். இவை முறையே சிறுகதை, நாவல், நவீன காவியம் (கவிதை) ஆகிய வடிவங்களில் கூத்தை உள்வாங்கியிருந்தன. இப்படைப்புக்கள் கூத்தைப் படைப்புவெளிக்குள் உள்ளீர்த்துக்கொண்ட விதம் குறித்து நோக்கு இனி நோக்கலாம்.



சிறுகதை வெளிக்குள் கூத்தைக் கொண்டுவர முயற்சித்தவர், நவம் (இயற்பெயர் ஆறுமுகம்). கிழக்கிலங்கையின் ஆரையம்பதி எனும் கிராமத்தைச் சேர்ந்த இவர், ஈழத்துச் சிறுகதை உலகில் பரவலாக அறியப்பட்டவர் அல்லர். இவரது பன்னிரண்டு கதைகள் அடங்கிய “நந்தாவதி” தொகுதி (அக்கதைகள் 1960 - 1970 வரையான காலப்பகுதியில் எழுதப்பட்டவை) 1994 இல் வெளிவந்தது. அத்தொகுதியில் அடங்கும் “கூத்து” (1964 இல் வீரகேசரியில் பிரசுரமானது) எனும் கதையே இங்கு கவனம் கொள்ளப்படுகிறது.

மென்மைத்தன்மை மிக்கவனாக, நுண்ணிய உணர்வின் அடிமையாக, நல்லுணர்ச்சியை வெளிக் காட்டக் கூடியவனாக விளங்கும் கலைஞன் சந்தர்ப்ப துழலால் அத்தன்மைகளிலிருந்து விடுபட்டு குரூர உணர்ச்சிக்கு ஆட்படுகிறான். அவ்வுணர்ச்சி துன்பத்தையே விளைவிக்கிறது என்ற செய்தியை கிழக்கிலங்கையில் ஆடப்பட்ட “சுபத்திரை கல்யாணம்” கூத்தைப் பகைப்புலமாகக் கொண்டு வெளிப்படுத்துகிறார். உழைப்பாளியும் கூத்துக் கலைஞனுமான சரவணமுத்துவும் நாகாத்தையும் மனமொத்த காதலர்கள். இந்நிலையில் நாகண்டாப்போடியும் நாகாத்தை மீது காதல் கொள்கிறான்; நாகாத்தையிடம் எல்லை மீறவும் முயற்சிக்கிறான். இக்கதையும்சங்கள் கதையின் முற்பகுதியில் இடம்பிடிக்கின்றன. கதையின் அடுத்த பகுதியின் நிகழ்களம் கூத்துக்களரியாகிறது. கோயில் முன்றலில் “சுபத்திரை கல்யாணம்” கூத்து நிகழ்கிறது. சரவணமுத்து அருச்சுனனாகவும் நாகண்டாப்போடி வேடுவனாகவும் அதில் பங்குகொள்கின்றனர்.

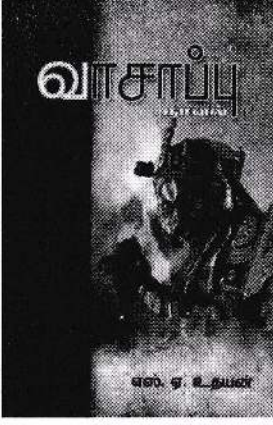
“வட்டக்களரியில் கூத்து நிகழ்கிறது. அருச்சுனன் தவக்கோலத்தில் வீற்றிருக்கின்றான். பன்றியொன்று குறுக்கிட்டு அவன் தவத்தைக் கலைக்க எத்தனிக்கின்றது. தவக்கோலத்திலிருந்து கண்விழித்த அர்ஜுனன் தன் காண்டிபத்தில் கணையைப் பொருத்தி பன்றிமீது குறிவைக்கிறான். திடீரென்று அந்தக் கணத்தில் தோன்றிய வேடன் ஒருவனும் பன்றிக்குக் குறிவைத்து எய்கின்றான். இருவருடைய சரங்களும் ஏக காலத்தில் பன்றியின் உடலைத் துழைத்து அதன் உயிரை வாங்கிவிடுகின்றன. யாருடைய அம்பினால் பன்றி இறந்தது என்பதில் வேடனுக்கும் விஜயனுக்கும் தர்க்கம் பிறக்கிறது. வாய்த்தர்க்கம் முற்றிக் கைகலப்பில் முடிகின்றது. இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் மோதிக்கொள்

கின்றனர். விஜயனின் பிடியிலிருந்து வேடன் தப்புவதும் அந்த வேடனுக்குத் தன் வில் முறியுமட்டுமாக விஜயன் அடிப்பதும் பின்னால் அவனது பக்தியையும் தீர்த்தையும் வியந்து வேடனுருவில் வந்த சிவன் பாஸ்பதம் தருவதும் கதை. இங்கோ களரியில் கதை முற்றாக மாறுகிறது. வேடன் ஓடவுமில்லை. பாஸ்பதம் அருளவுமில்லை. சுருண்டு விழுந்தான். குருதி களரியில் பீறிட்டுப் பாய துடிதுடித்துப் புரண்டான். களரி இரத்தக் களரியாயிற்று.” என்று கூத்துக்களரியை நிகழ்களமாக்கிக் கொண்டு கலைஞனின் குரூர உணர்ச்சியின் விளைவைக் காட்டி விடுகிறார், படைப்பாளி. சரவணமுத்து, நாகண்டாப் போடி, நாகாத்தை ஆகியோரின் வாழ்க்கை கூத்துக் காட்சிகள் போல திடீரென மாற்றமடைகின்றன.

குரூர உணர்வின் விளைவைக் காட்ட விழைந்த நவம், கிழக்கிலங்கையின் கூத்துமரபை புனைவு வெளிக்குள் கொண்டு வந்தார். அவ்வுள்ளீர்பில் சுபத்திரை கல்யாணம் கூத்தின் கதைமரபை மாத்திரம் உள்வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. கூத்தோடு தொடர்புபட்ட பல மரபுகளையும் கதையோட்டத்தோடு பதிவுசெய்திருக்கிறார். புராண, இதிகாச கதைகளை கூத்தாக ஆடப்படல், ஊர் மக்களே - உழைப்பாளிகளே கலைஞர்களாக விளங்குதல், கோயில் வெளி கூத்துக்களரியாதல், கூத்துக்களரியைச் சுற்றி வாழைக்குற்றிகளில் முன்னைய காலங்களில் பந்தம் எரிப்பதும் தற்காலத்தில் (கதை எழுதப்பட்ட காலத்தில்) டியூப் பல்புகள் பயன்படுத்துதலும், கூத்துக் களரியில் மதுபானத்தின் புழக்கம், பாத்திரங்கள் அறிமுகமாகும்போது நிகழும் மரபுகள் என்பன புனைவின் அழகியலை ஊறுபடுத்தாத வகையில் கதையில் பதிவாகியிருக்கின்றன. களரியில் பாத்திரங்கள் அறிமுகமாகும் போது நிகழும் மரபுகளைப்பின்வருமாறு காட்டுகிறார், கதாசிரியர்:

“கட்டியக்காரன் களரிக்குள் குதிக்கின்றான். வெள்ளைச் சால்வையைத் திரையாக விரித்துக் கட்டியக்காரனை மறைத்துப்பிடிக்கின்றனர் இருவர். பகல் வெற்றி கொளுத்தப்படுகின்றது. களரிக்கு வெளியில் சீன வெடி படபடவென்று முழங்குகின்றது. அண்ணாவியார் அற்புதமானதொரு தாளக்கட்டு வைக்கின்றார். மத்தளம் முழங்க சல்லாரி ஒலிக்க காலில் கட்டிய சலங்கை கலீர் கலீரென்று குலுங்கக் கட்டியக்காரன் என்ற புயன் கூத்தாடுகின்றான். அண்ணாவியார் ஆட்டுவிக்க அவன் ஆடுகின்ற ஆட்டம் களரியில் கலைப்பை ஏற்படுத்துகிறது. தாளக்கட்டு அமர்க்களம் ஓய்கின்றது. மறைந்திருந்த சால்வைத் திரை அகற்றப்படுகின்றது. அவனுடைய உறவினர்களும் நண்பர்களும் களரிக்குள் புகுந்து கழுத்தில் கடதாசி மாலைகளையும் தோளில் சால்வைகளையும் பரிசாகப் போட்டு மகிழ்கின்றனர். சிலர் அவனுடைய இடுப்பிலும் சால்வையைக் கட்டி விடுகின்றனர். கொஞ்சம் நெருங்கிய நண்பர்கள் பிளாக் ஸ்க்குள் எரிந்து கொஞ்சம் “அம்பாரை”யை ஊற்றிக்கொடுத்து கூத்துக்கலைஞர்களை உஷார்படுத்தவும் தவறவில்லை”

நவம், தான் எடுத்துக்கொண்ட கதைக்கருவை கிழக்கிலங்கையில் ஆடப்பட்ட ஒரு கூத்தைப் பகைப்புல மாக்கிக் கூறியமையாலும் சிறுகதையை வடிவமாகக் தேர்ந்தமையாலும் புனைவின் அழகியலை ஊறுசெய்யாத வகையில் கூத்துமரபு குறித்த சில பதிவுகளைத் தந்திருக்கிறார்.



நாவலின் வெளிக்குள் கூத்தைக் கொண்டு வந்தவர் எஸ்.ஏ.உதயன். மன்னார் பிரதேசத்தின் இலக்கிய ஆளுமையாக உயர்ந்தோங்கி நிற்பவர். தமது நாவல்கள் வழி மன்னார் பிரதேச வாழ்வையும் மரபுகளையும் அதனதன் உள்ளார்ந்த தன்மைகளோடு படைப்பு வெளிக்குள் கொண்டுவந்தவர். அவரின் “வாசாப்பு” (2010) நாவல் இங்கு கவனத்திற்குரியதாகிறது. மன்னார் பிரதேசத்திற்குரிய வாசாப்பு எனும் நாடக மரபை நாவலின் கருவாகக் கொண்டமையால், வாசாப்பின் நிகழ்த்துமுறைகள் அவற்றோடு பின்னிப்பிணைந்த மரபுகள் என்பவற்றை புனைவு வெளிக்குள் உள்ளீர்த்துக்கொண்டுள்ளார். “பாரம்பரிய கூத்துக்களையும் அதனோடு இணைந்த சம்பிரதாயங்களையும் உயிர்ப்புச்சாகக் பொத்திப் பொத்திப் பாதுகாத்தவர்கள்தான் இந்த நாவலின் கதாபாத்திரங்கள்... இலகுவும் அழகுச் செறிவுமுள்ள தெள்ளிய தமிழ்க் கூத்துக்கள் கொடிகட்டி வாழ்ந்த மன்னார் கிராமங்கள் தான் இந்த நாவலின் கதைக்களம். பறை, ஏடவிழ்ப்பு, வரவுகொடுப்பு, பழக்கம், கெச்சைக்கட்டு, கப்புக்கால் நாட்டு, படிப்பு, மங்களங்கட்டி நேத்தி அவிழ்ப்பு ஆகிய எட்டு சம்பிரதாய சடங்குகளுக்கூடாகவே இந்த வாசாப்புக் கதை சொல்லப்படுகிறது” என்று உதயன் தனதுரையில் கூறுவது போலவே நாவலில் அவ் எட்டு அம்சங்களையும் அதனுள் புதைபுண்டு கிடங்கின்ற மரபுகளையும் அவற்றின் சமூகப் பெறுமானங்களையும் நுண்மையாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“டும்...டும்...டும்... இத்தால் சகலரும் அறிய வேண்டிய தென்னவெண்டால் கடவுளுக்கு தோத்திரமா நேத்தி நாடகம் படிக்க ஊர்ப் பெரிய சமூகம் உத்தேசித் திருக்கிறபடியால் இன்டைக்கு ராவு ஏழு மணிக்கு கோயிலில நடக்கிற கூட்டத்திற்கு சகலரும் அழைப்பு. டும்...டும்...டும்... இது கட்டளகாரர் ஆணைப்படி டும்...டும்...டும்...” என்று கோணான் பறையடித்து அறிவிப்பதில் தொடங்கும் நாவல்,

“இலங்கு பேர் சாலை நகரில் - செல்வம்

நேர் சீரோடு தானும் வாழ

வல்ல தேவன் ஆசீர் பெற்று எங்கும்

கங்கு கயல் கரை சேர

மங்களத் தருவப் படிச்சக்கிண்டு கோயில் மருந்தத் தெளிச்ச ஏட்டில கட்டின தேத்தியி அவுக்கிறாரு அண்ணாவியாரு” என்று நிறைவுகின்றது. இந்தத் தொடக்கத்திற்கும் முடிவிற்கும் இடையேதான் வாசாப்பு நிகழ்த்து

முறையின் அனைத்துச் சம்பிரதாயங்களும் மரபுகளும் அவற்றின் சமூகப் பெறுமானங்களும் விரிந்து கிடக்கின்றன.

நாவலானது ஒரு நிகழ்கலையை - அதன் மரபுகளை சுற்றிச் சுழன்றபோது அதனைப் புனைவின் தருக்கத்துக்குள் உள்ளீர்க்கும் வகையில் கதைச்சிக்க லொன்றை உருவாக்கிக்கொள்கிறார். மூவிராசாக்கள் வாசாப்பில் ஏரோது வரவை முப்பதாண்டுகளுக்கு மேலாக ஆடிவரும் அமலதாசு, கலையே தன்னுயிரென நினைந்து வாழ்கிறார். அவரது வரவைத் தனக்குத் தரும் படி அவரது மருமகன் பறுனாந்து போர்க்குரல் எழுப்புகிறான். அண்ணாவியார் உள்ளிட்ட கூட்டத்தினரும் பறுனாந்துவுக்குக் கொடுக்கச் சம்மதித்துவிட்டனர். முப்பதாண்டுகள் கலையோடு ஒன்றி வாழ்ந்த கலைஞனின் மன அவசங்கள் நாவலில் விரிகின்றன. பறுனாந்துவின் உடலும் உள்ளமும் தளர்வுற்று எரோது வரவை ஆட முடியாது போகிறது. கலைஞனான தன் மாமனின் உளத்தவிப்பே காரணமென உணர்கிறான். “ராசா வரவ அமலதாசு மாமாவே படிக்கட்டும்” என்று கூறி மன்றாடுகின்றான். “ஒரு முன்னோடிக் கலைஞனைக் கனம் பண்ணத் தெரியாத, கனம் பண்ண மனம் இல்லாத, தைரியம் இல்லாத இளைஞன் பறுனாந்துவின் ஆணவம் தான் நாவலில் தோற்றுப்போகிது” (தெளிவத்தை ஜோசப், வாசாப்பு நாவலுக்கான அணிந்துரை) என்பதை காட்டும் வகையில் நாவலின் கதையை வளர்த்து வாசாப்பின் நிகழ்த்துமுறையையும் மரபுகளையும் அவற்றினூடு குவிமையப்படுத்தியுள்ளார். நவத்தின் கூத்து எனும் கதை, சிறுகதையை வடிவமாகக் கொண்டது. ஆதலால் புனைவின் அழகியல் கூத்துக் குறித்த விரிந்த தரிசனத்திற்கு இடமளித்திருக்கவில்லை. ஆனால், உதயனின் கதைக்கருவும் அவர் தேர்ந்தெடுத்தெடுத்துக்கொண்ட வடிவமும் வாசாப்பு நிகழ்த்து தலில் பல் பரிமாணத் தையும் புலப்படுத்தத் துணையாகியிருக்கிறது.



சுழ்த்து நவீன கவிதையில் பரிச்சயம் உடையவர்களால் நன்கு அறியப்பட்டவர் நீலாவணன். அவரது கவித்துவ ஆளுமையின் பிறிதொரு முகம் அவரெழுதிய பட்டமரம், வடமீன், வேளாண்மை ஆகிய நவீன காவியங்களில் வெளிப்படுகிறது. இம்முன்று படைப்புக்களையும் ஒரு தொகுதியாக்கி “நீலாவணன்

காவியங்கள்” என அவரது மகன் வெளியிட்டார். (ஏலவே வ.அ.இராசரெத்தினம் வேளாண்மை காவியத்தைத் தனியாக அச்சுருவாக்கியிருந்தமையும் குறிப்பிடத் தக்கது). இக்காவியங்களுள் வேளாண்மை முற்றுப் பெறாத படைப்பு. முற்றுப்பெறாத அக்காவியத்தில் குடலை, கதிர் ஆகிய இரு படலங்களே (1965 க்கு முன்னர் எழுதப்பட்டவை) நீலாவணனால் படைக்கப்பட்டுள்ளன. ஏனைய படலங்கள் விரியுமுன் இறையடிநீழல் சேர்ந்தார்.

தமது கவிதைகள் பலவற்றில் கிராமியத்தை முன்னிறுத்திய நீலாவணன் (கிராமியத்தைக் கவிதைகளில் தத்ரூபமாக வெளிக்கொணர்ந்த சமகாலப் படைப்பாளிகளில் மஹாகவியே முதன்மையானவர்), உறவினர்களாகிய கந்தப்போடிக்கும் அழகிப்போடிக்கும் இடையிலான பிணக்கையும் அதன் காரணமாக கந்தப்போடியின் மகன் செல்வையனுக்கும் அழகிப்போடியின் மகன் அன்னமாவுக்கும் திருமணம் செய்துவைப்பதில் ஏற்படும் சிக்கல்களையும் கதைச் சரடாக்கிக் கொண்டு கிழக்கிலங்கைத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் வழக்காறுகள், மரபுகள், வாழ்வுமுறைமைகள் ஆகியவற்றைப் படிப்பிடித்துக் காட்டுகிறார். கமத் தொழிலோடு கூடிய மரபுகள், பூப்புச்சடங்கு, வசியமந்திரம், உணவுப் பழக்கவழக்கங்கள், நிர்வாக மரபுகள், குடிமரபு, புழங்குபொருள்கள் எனக் கிழக்கிலங்கை தமிழ்ச் சமூகத்தின் வாழ்வுமுறையையும் மரபுகளையும் இயல்பு குன்றாமல் அவ்விரு படலங்கள் வாயிலாகக் காட்டும் நீலாவணன், கூத்துமரபு பற்றிய சித்திரத்தையும் தருகிறார்.

கோயில்வெளி கூத்துக்களரியாதல், களரியமைப்பு, கூத்தைக் காணக் கூடும் மக்கட் கூட்டம், கூத்துக் கலைஞர் மேடையில் தோன்றும்போது நிகழும் சம்பிரதாயங்கள் ஆகியன சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

பிள்ளையார் கோயில் கிழக்கு வீதியிலே

பெருமணல் செறிந்திடு வெளியில்

.....

பன்னிரு கால்கள் நாட்டிய வட்டம்

பந்தலின் மீதுமேற் கட்டி

பன்னிரண்ட் டிதழ்செம் பருத்தியின்பு, நிலம்

பார்த்தது போற்பல நிறத்தில்

தென்னையின் குருத்தில் கிளிகளும் விளங்கும்

தொங்கிடும் குஞ்சுமும் கட்டி,

மண்குவிந்தமைந்த மேடையை அரங்கு

மண்டபம் ஆக்கினார் ஆங்கு.

பந்தலில் கால்களுக்கிடை யிட எண்ணெய்

பந்தக்கால் வரிசையாய் நட்பார்

எனக் களரியின் அமைப்பு கவிதைச் சித்திரமாகிறது. பன்னிரு கால் நாட்டிய வட்டங்களரி, தென்னையின் குருத்தால் நிகழ்ந்த சோடனைகள், மணல் பரப்பித் (குருத்து) தயாரான கூத்துமேடை, பார்வையாளர்களுக்குக் கூத்தர்கள் தெளிவாகத் தெரியும் வண்ணம் இட்டுவைத்த எண்ணெய் பந்தற்கால்கள் என கூத்துமேடையை கவிதைவழி காட்சிப்படிமமாக்கியுள்ளார்.

கூத்துக்களரியில் பாத்திரங்கள் முதன் முறையாக அறிமுகமாகும் வேளையில் வெடி கொளுத்துதல், தாளக்கட்டு வைத்தல், வெள்ளைத்திரையால் மறைத்தல், உறவினர் முதலானோர் சால்வை

அணிவித்தல் முதலானவை நிகழும். இந்த சம்பிரதாயங்களைக் கீழ்வருமாறு பதிவுசெய்கிறார்.

கட்டியக் காரன் கணபதிப்பிள்ளை
களரியில் தோன்றினான் வெள்ளை
கட்டியால் மறைத்தார். வெடியோடு குரவை
விண்ணெலாம் நடுங்கின! பாய்ந்து!
எட்டடித் தாளக் கட்டிலே ஆட்டம்
பட்டது களரியில் பாடாய்!

.....
கணபதிப் பிள்ளை களரியில் வரவு
கட்டியம் சொல்லவும் தொடங்க
உனதென தென்று ஓடினார் உரிமை
உள்ளவர் அத்தனை பேரும்!
சனசமுத் திரத்தின் சந்தடி குரவை
சடசட வெடிகளின் ஓசை
கணபதிப்பிள்ளை இடையிலே சால்வை
கட்டினார் மோதிரம் அணிந்தார்!

நீலாவணன் வேளாண்மை காவியத்தை படைக்க முற்பட்டதன் நோக்கம் கிழக்கிலங்கைத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் வாழ்வுமுறையையும் மரபுகளையும் இலக்கியப் பனுவலுக்குள் பதிவுசெய்வதே. ஆதலால் அம்மக்களிடத்தில் வேருன்றியிருந்த கூத்துக் கலை மரபும் அப்பனுவலின் ஒரு பகுதியாகியது; அச்சமூகத்தின் கலை மரபொன்றை அடையாளம் காட்டுவதே அப்படைப்பில் நிகழ்ந்ததேறியிருக்கிறது. மாறாக, அக்கலை மரபின் நிகழ்த்துமுறைகள், அதனோடு கூடிய மரபுகள், சமூகப் பெறுமானம் என்பன நுண்ணியதாக புலப்படுத்தப்படவில்லை. காப்பியப் போக்குக்குக்கும் அதன் அழகியலுக்கும் ஊறு விளைவிக்காத வகையில் கூத்தின் சில பரிமாணங்களைத் தந்திருக்கிறார். ●

இறைவனை கட்டியவைத்தருகின்ற தேசம் - நளூர் இளம் -

வக்கிரங்களின் அத்தியாயத்தில் வாசிக்கப்பட வேண்டிய பிரதி துயரம். வாசிக்கப்படாத பக்கங்களை கிழித்து வைத்து வேடிக்கை பார்க்கின்ற எல்லா இரவுகளிலிலும் பொத்துக் கொண்டு வருகின்ற கோபம் விடிந்த பின்னும் மீள்வதாயில்லை. மீளாத இரவுகளில் துயரத்தின் உடலை கட்டியனைத்து அமுது வடிக்கின்ற ஒவ்வோர் ஆத்மாவும் இறைவனின் முன்னால் மண்டியிட்டுத் தவிக்கின்றன. மானுடத்தின் நெறிபிறழ்வில் பிஞ்சுக் கைகளை உடைத்தவனையும் மண்டையோடுகளை துளையிட்டுக் கிண்டியவனையும் வலிந்திழுத்து கொடுரத்தின் கொதிநிலை பற்றி விடிய விடியப் பாடம் நடாத்த வேண்டும். அப்போதுதான் அமைதியின் விளிம்பில் ஒரு மௌனம் உடைக்கப்படும். ஒரு மௌனம் உடைக்கப்படுகின்ற போதுதான் அதற்கான விடை கிடைக்கும்.



ஜீவநதி நடபாத்திய “கொரோனா” கவிதைப்போட்டி(2020) முடிவுகள்
 முதலாம் இடம் : ஜமீல்(மருதமுனை) 5000 பணப்பரிசும் சான்றிதழும்
 இரண்டாம் இடம் : மீரா சிவகாமி (கரவெட்டி) 3000 பணப்பரிசும் சான்றிதழும்
 மூன்றாம் இடம் : சு.க. சிந்துதாசன்(பொலிகண்டி) 2000 பணப்பரிசும் சான்றிதழும்
 91 கவிதைகள் கிடைக்கப்பெற்றன.
 நடுவர்கள் : இ.சு.முரளிதரன், தி.செல்வ மனோகரன், அ.பெளநந்தி

சாபம்

ஒரு பூச்சியின் முகத்திலும்
 மலர்ச்சி இல்லை
 இதழ்கள் முகிழ புன்னகை சொரிந்து
 வெகு நாட்களாகி விட்டன
 வெற்றுடல்கள் புதைக்கப்பட்ட
 சவக் காலையென
 வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறது அண்டம்
 கடவுளால் ஏவி விடப்பட்ட
 அருவமான கொலைகாரப் பறவையொன்று
 பெரு வெளியெங்கும் தீராத தாகத்தோடு
 அலைந்து திரிந்து அயர்ச்சியுறாது
 உலகினைத் துரத்தித் துரத்தி மிரட்டுகிறது
 அதன் தொடர்ச்சியான அச்சுறுத்தலினால்
 பிரசித்தமான நகரங்கள்
 ஒவ்வொன்றாகப் பூட்டப்பட்டு வருகின்றன
 தனிமைப் படுத்தலென்பது
 இங்கு தினமும் வலிந்து நடக்கிறது
 அதுவே வாழ்வாகியும் விட்டது
 ஒருத்தரையொருத்தர் சந்தித்து
 வார்த்தைகள் பகிர அஞ்சி
 ஒடி ஒளிந்தோடுகின்றனர் மாந்தர்கள்
 நாம் ஆதியிலிருந்து ஆச்சர்யப்பட்டு
 வியந்து ரசித்த உலகானது
 ஒரு அறைக்குள் அடங்கிவிட்டது
 கடைசிச் சொட்டு உயிரிலும்
 எதற்காக சாகிறோமென்று தெரியாமல்
 உயிரை மாய்த்தவர்களினது சாபம்
 யாரைக் குறி வைத்து சாடியிருக்குமோ?

- ஜமீல்

அப்துல் றகுமான்



அப்துல் ஜமீல் என்ற இயற் பெயரைக் கொண்ட இவர் கிழக்கு மாகாணம் அம்பாறை மாவட்டம்கல்முனை பிரதேச செயலகத்திற்கு உட்பட்ட தளது பூர்வீக கிராமமான மருதமுனையில் வசித்து வருகிறார். திருமணமாகி மூன்று பிள்ளைகளின் தந்தையான இவர், அதே ஊரில் இருக்கும் பாடசாலை ஒன்றில் கடமை புரிந்தும் வருகிறார். இதுவரை எட்டுக் கவிதைப் பிரதிகளை வெளியீடு செய்ததோடு அதற்காக உள் நாட்டிலும் வெளி நாட்டிலும் பல விருதுகளை வென்றுள்ளார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு விடயமாகும்.

இப்படிக்கு உங்களால் நான்

அன்புடன் மனித ஜாதிக்கு
 மீட்டுடுக்க முடியாத சில
 உண்மைகளுடன் - சில
 நடத்தைகளின் வலிகளுடன்
 கடவுளின் மொழியாக உங்கள் முன் நான்
 நரைத்த பூமியையும்
 தொலைத்த மானிடத்தினையும்
 மீட்டுடுக்க வந்த எச்சரிக்கை ஒப்பந்தம் - நான்
 நியூட்டனின் 3 ம் விதியை
 மனித முக மூடிகளுக்கு புரிதல் செய்யவும்
 மனித தப்பிதங்களால், புனிதங்களை
 எரித்த சாதி, மத, பதவி, போதை அதிகாரக்
 கறுப்பு நெருப்பினை எரிக்க வந்த சூரியன் - நான்
 மனிதப் பச்சோந்திகள் சில
 உன்னதங்களை மறந்ததால்
 ஞாபக மொழியாக வந்தவன் - நான்
 நாகரிகப் போர்வையில் பண்பாட்டைத்
 தொலைத்து பாவ விதைகளைத் தூவிய
 முடைநாற்றப் பேய்களின்
 அறுவடையாக வந்தவன் - நான்
 பழைமையை விற்று புதிய பிணங்களை
 வாங்கி வாழ்க்கை நடத்திய
 பேதை மனிதனின் பரிதாபக் குறியீடு நான்
 ஆச்சாரங்களை மறந்து, நியமங்களை
 துறந்து துய்மை பாழடித்த
 துஷ்ட மனிதரின் காணிக்கைப் பூ - நான்

இன்னுமா புரியவில்லை?

நான் யார் என்று

மனித உயிர்களை எடுத்த குற்றச்சாட்டுடன்

இப்படிக்கு உங்களால் - நான் (கொரோனா)

- மீரா சிவகாமி

மீரா சிவகாமி



எஸ்.தனேஸ்வரி என்ற இயற்பெயரைக் கொண்ட இவர் யாழ்ப்பாண மாவட்டம் கரவெட்டியை பிறப்பிடமாக கொண்டவர். யா/வடமராட்சி மத்திய மகளிர் கல்லூரியில் தமிழ் ஆசிரியராக கடமையாற்றும் இவர் சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை, விமர்சனம் என்பவற்றை படைத்து வருகின்றார்.

சொற்கேட்டுச் சுந்தரமாய் வாழ்

3

சீனாவிற் தோன்றி சிலமாத மாகுமுன்பே
புநாக மாகியெங்கும் போய்த்தனது - காணாத
வீரியத்தைக் காட்டி விளையாடி நிற்குமிந்த
சூரிய நோயினைப் பார்.

வந்திங்கே வாட்டி வதக்கியே எங்களின்
சொந்தங்கள் சோர சுகமழித்து - எந்தவிதச்
சந்தடியும் இன்றிச் சிரங்காட் டடாதுமே
குந்திடச் செய்திட்டாய் நீ.

அரிசியும் மாவும் அரியமீன் ரின்னும்
பருப்பும் பகிர்ந்து படைக்க - உரிய
விருப்புடன் வந்து விருந்தாய் தருவோர்,
நெருப்பாய் எடுப்பார் படம்.

திக்கொன்றாய் சொந்தங்கள் தீராத இன்னலிலே
தக்கவாழ் வின்றித் தவித்துமே - சிக்கலில்
துக்கிடும் வேளையில் தூயவாழ் வென்றிட
இக்கணம் காக்கும் இறை

ஊரடங்கு வேளையிலும் ஓய்வின்றி எங்குமே
நீரடங்கா மாதிரியாய் நித்தியமும் - தீரமுடன்
ஆரடக்கு வாரென்னை என்றுலாத்தும் நண்பனே,
பாரடங்கிப் போவதைப் பார்.

தொற்றுறுதி என்றிட்டால் தூரவைக்கும் காலமிது
பற்றுறுதி கொண்டவரும் பாரமென்று - தூற்றியே
நிற்கதியாய் விட்டிடுவார்; நித்திலத்தின் கோலமிது
சொற்கேட்டுச் சுந்தரமாய் வாழ்.

என்றிந்தத் தொல்லையது இங்கொழியும் என்றுமே
இன்றி டரிலுள்ள எல்லோர்க்கும் - ஒன்றுரைப்பேன்,
வென்றாவேன் வீறுடனே என்றுலவும் நோயதனைக்
கொன்றுய் நாமெழுவேம் வா.

- பொலிகை சு.க.சிந்துதாசன்

சு.க.சிந்துதாசன்



சு.க.சிந்துதாசன் அவர்கள் யாழ்ப்பாண
மாவட்டத்தில் உள்ள பொலிகண்டி என்னும்
ஊரினைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்.
முல்லைத்தீவில் ஆசிரியராக கடமை
யாற்றும் இவர் கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரை
கள், விமர்சனம் போன்றவற்றை படைத்து
வருகின்றார். இரண்டு கவிதைத்
தொகுதிகளையும் ஒரு சிறுகதைத்
தொகுதியையும் வெளியிட்டுள்ளார். இவர் மரபுக் கலைகளிலும்
ஈடுபாடுடையவர்.

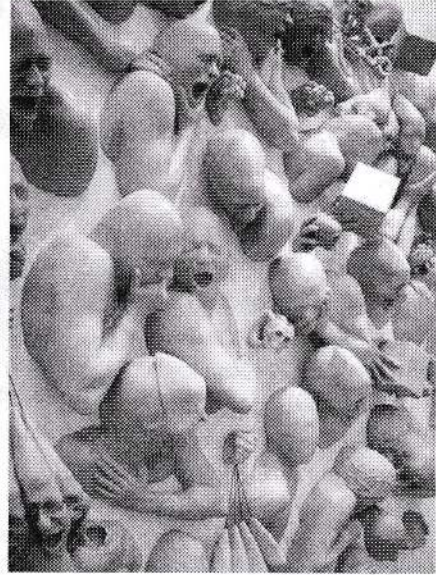
வாழ்க்கை ஒரு புதிர்

ஒரு மந்திரவாதி
A Magician

கடவுளாய்த் தெரிபவனும்
கல்லாய்த் தெரிபவனும்
மாற்றமடையாது எப்போதும் இருப்பவனும்
மாறி மாறிக் கொண்டு இருப்பவன் போல்
பிறப்பிறப்பு இல்லாதிருப்பனும்
பிறப்பிறப்பாய் வந்து போபவன் போல்
வித்தை காட்டுபவனும்
வாழ்வாய் இருப்பவனும்
வாழ் கடந்த புதிருள்
புதிராய் இருப்பவனும்

தோன்றி மறையும்
நிரந்தர இருப்பு
ஆத்மா

- இ.ஜீவகாருண்யன்



கொரோனா கவிதைத்தொகுப்பு

(குறிப்பு: எம்மால் நடாத்தபெற்ற கொரோனா கவிதைப் போட்டியில்
91 போட்டியாளர்கள் பங்கு பற்றினார்கள். அவற்றில் முதல் மூன்று
இடங்களைப் பெற்ற கவிதைகளுடன் மேலும் கவிதையாக உள்ள
15 கவிஞர்களின் கவிதைகளை "கொரோனா கவிதைத்
தொகுப்புக்காக" நடுவர்கள் தேர்ந்தெடுத்து தந்துள்ளார்கள்.
தொகுப்பானது யூலை மாதம் வெளி வரும்.) தொகுப்பில்
இடம் பெறவுள்ள கவிஞர்கள்: மஜித், மீராசிவகாமி,
சு.க.சிந்துதாசன்,கரு.மாணிக்கம், தே.பிரியன், தெட்சணாமூர்த்தி
கரிதரன், ஜமால்தீன் வஹாப்தீன், கராஜசெலவி, விதுரசனா
ஸ்ரீரஞ்சன், ராணி சீதரன், சப்னா இக்பால், ஹ.பிரசாந்தன்,
ரோஷான் ஏ.ஜி.பி. எஸ்.திகைவதி, வெ.அருட்குமரன், மயிலையூர்
மோகன், ஸ்ரீஸ்கந்தராஜா ஷேயுந்தன், சிவனு மனோகரன்

அறிமுகம்:

கிறிஸ்துவுக்கு முன் 5ஆம் நூற்றாண்டில் வடமொழியில் எழுதப் பட்ட வால்மிகியின் இராமாயணத்தைக் கம்பர் கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழாக்கம் செய்ததால் நல்லதொரு இலக்கியம் தமிழ் மொழிக்கும் கிடைத்தது. யூதர்கள் கிறிஸ்துவிற்கு முன் கிட்டத்தட்ட 132 ஆம் ஆண்டிலே மொழி பெயர்ப்பில் ஈடுபட்டதை பைபிளிலுள்ள மொழிபெயர்ப்பு நூலான சீராக் ஆகமம் எடுத்துக் காட்டும். என்கிப்தில் வாழ்ந்தபோது சீராக்கின் பேரன் இந்நூலை கிரேக்கத்திற்கு மொழிபெயர்த்தார். அற்புதமான ஞானம்பொதிந்த நூல் இது. தமிழ் இலக்கியங்களைக் கிறிஸ்தவ மிசனரிமார் ஆங்கிலத்திற்கு மொழி பெயர்ப்புச் செய்ததால் திருக்குறள் போன்ற சிறந்த தமிழ் இலக்கிய நூல்களை உலகம் அறிந்து போற்றிட வழி பிறந்தது. மேலும் தனிநாயகம் அடிகளார் முன்னேற்றம் அடைந்த நாடுகளுக்குச் சென்றபோது, அங்கு வேற்றுமொழி நூல்கள் தாய் மொழிக்குப் பெயர்க்கப்பட்டு விற்கப் படுவதையும் அம்மக்கள் மனமு வந்து காசுகொடுத்து வாங்கிப் படிப்பதையும் அவதானித்தார். அந்நாடுகளின் வளர்ச்சிக்கு இது பெரும் பங்காற்றுகின்றதெனத் தன் பயணக் கட்டுரைகளில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அந்த வகையில் ஒரு மொழி செழுமையடையவேண்டுமாயின் அது ஏனைய பண்பாட்டிலுள்ள மொழிகளின் தரமான இலக்கியங்களையும் அறியியல் நூல்களையும், மெய்யியல், இறையியல், பழமொழிகள்... எனப் பலவற்றையும் உள் வாங்க முயலவேண்டும். இத்தகைய முயற்சியால் ஒரு மொழியானது செழுமைப்படுத்தப்படுவதோடு வளமூட்டலுக்கும் உள்ளாகின்றது. அத்தோடு இது மக்களின் அறிவு, சிந்தனை, இலக்கியம், பண்பாடு, என்பவற்றையும் மேம்படுத்தும்.

மொழிபெயர்ப்பின் களநிலை

மொழிபெயர்க்கும் நற்பழக்கம் தமிழ் எழுத்தாளர்களிடையே இடம்பெற்று வருகின்ற போதிலும், அதில் ஈடுபடுவோரின் எண்ணிக்கை தற் காலத்தில் மிகவும் சொற்பமே. இதில் பலர் ஈடுபட முன் வரவேண்டும்.

மொழிபெயர்ப்புத் திறனை மேம்படுத்தும் முறைகள்

■ அருள்திரு இராசேந்திரம் ஸ்ரலின்



புலம்பெயர் தமிழர்கள் தாம் வாழும் நாட்டிலுள்ள இலக்கியச் செல்வங்களை தமிழுக்கு மொழிபெயர்த்துவருகின்றனர். இது காலப்போக்கில் தமிழ் மக்களின் சிந்தனையிலும் இலக்கியத்திலும் நல்ல மாற்றங்களைக் கொண்டுவரும். இவர்களது இம்முயற்சி பெரிதும் ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டும்.

சிறந்த மொழிபெயர்ப்பு நூல்களுக்கு அரசும் மாகாண அரசும் விருது வழங்கி ஊக்குவிக்கின்றமை இத்துறை வளர்ச்சிக்கு நிச்சயம் பங்களிப்புச் செய்யும். மொழிபெயர்ப்பு இலங்கைப் பல்கலைக்கழகப் பாடநெறியாக உள்வாங்கப்பட்டுள்ளமை போற்றப்பட வேண்டிய விடயமாகும். ஆனால் இத்துறைப் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் தனித்தோ கூட்டாகவே சிறந்த பிற மொழி நூல்களைத் தமிழுக்கு மொழிபெயர்த்து வெளியிட முயலவேண்டும்.

மொழிபெயர்ப்பின் வரைவிலக்கணம்

மொழிபெயர்ப்புப்பற்றிப் பல்வேறு வரைவிலக்கணங்கள் காணப்படும் எனது அனுபவத்தின் அடிப்படையில் பின்வரும் வரைவிலக்கணத்தைப் பரிந்துரைக்கின்றேன். மூலமொழியிலுள்ள விடயங்களை உள்வாங்கி, அதன் மொழிமரபு, இலக்கியமரபு, பண்பாட்டுப் பின்னணி, மற்றும் ஆக்குநரின் நோக்கம் என்பவற்றைக் கருத்திற்கொண்டு, இயலுமானவிற்கு அதன் அர்த்தம் மாறாது, பிறதொரு மொழியின் மரபையும் இலக்கிய மரபையும் பண்பாட்டையும் உள்வாங்கி அம்மொழியில் பெயர்த்து வழங்குதலாகும்.

மொழிபெயர்ப்பின் வடிவங்கள்

1. பிறமொழியிலுள்ள மூலவிடயத்தைச் சொந்த மொழிக்கு மாற்றம் செய்தல். திருக்குறளையும் திருவாசகத்தையும் ஏனைய பல தமிழ்

நூல்களையும் முழுமையாக ஆங்கில மொழிக்கு மாற்றம் செய்தவர் கிறிஸ்தவப் பாதிரியாரான அறிஞர் ஜோர்ஜ் போப் அவர்கள்.

- மூலநூலை எழுதியவரே அதனைப் பிறமொழிக்கு மாற்றம் செய்தல். வங்கமொழியில் எழுதிய கீதாஞ்சலியைத் தாகூர் தானே ஆங்கில மொழிக்குப் பெயர்ப்புச் செய்தார். இதனால் ஆங்கில உலகம் கீதாஞ்சலியின் மேன்மையை அறிந்ததோடு அதற்கு இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசையும் வழங்கியது.
- சொந்த மொழியிலுள்ளதை அதை எழுதாத வேறொருவர் பிறமொழிக்கு மாற்றம் செய்தல்.
- மூலமொழியிலுள்ளதை இன்னொரு மொழிக்கு மாற்றம் செய்யப்பட, இவ்வாறு மாற்றம் செய்யப்பட்ட விடயம் மீண்டும் பிறிதொரு மொழிக்கு மாற்றம் பெறுதல். ஸ்பானிய நாட்டுக் கிறிஸ்தவ ஆன்மீக நூல்கள் ஸ்பானிய மொழியிலிருந்து ஆங்கிலத்திற்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டு பின்னர் தமிழுக்கு மாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளன.
- மூலமொழியிலிருந்து ஆங்கிலத்திற்கு மொழி மாற்றம் செய்யும்போது இதை ஆங்கிலத்தில் வெவ்வேறு நபர்கள் ஈடுபட்டுள்ளனர். இதனால் ஆங்கிலத்திலேயே வெவ்வேறு மொழி வடிவத்தில் மொழிபெயர்ப்பு இடம்பெற்றுள்ளது. எண் 4இல் குறிப்பிடப்பட்ட ஆன்மீக நூல்கள் ஆங்கிலத்திலேயே வெவ்வேறு மொழிநடையில் வெவ்வேறு அறிஞர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

மொழிபெயர்ப்பின் படிமுறைகள்

மொழிபெயர்ப்பின் போது ஒவ்வொருவரும் தமக்குரிய படிமுறைகளைக் கொண்டிருப்பர். எனது அனுபவத்தில் நல்லதெனக் கண்ட படிமுறைகளைக் கீழே தருகின்றேன்.

- மூலவிடயத்தைப் பல தடவைகள் வாசித்து அதன் சாராம்சத்தை உள்வாங்குதல்.
- மூலவிடயத்தின் மையப்பொருளை வாழ்வோடு தொடர்புபடுத்திச் சிந்தித்தல்.
- இதே மையப்பொருளைக் கூறும் ஏனைய இலக்கியப் படைப்புகளோடு அதனை ஒப்பிட்டுச் சிந்தித்தல்.
- மேற்குறிப்பிட்ட பின்னணியில் மீளவும் மூல விடயத்தை வாசித்தல்.
- உடனடியாக மொழிபெயர்க்கவுள்ள விடயம் முழுவதையும் இரண்டு தடவைகள் வாசித்து விட்டு மொழிபெயர்த்தல். இவ்வாறே ஒவ்வொரு பந்தியை மொழிபெயர்க்கும்போதும் கடைப்பிடித்தல்.
- மொழிபெயர்த்து முற்றாக முடித்த பின்னர் மீளவும் மூலத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தல்.
- மூலவிடயத்தை புறம்பே வைத்துவிட்டு, மொழி பெயர்ப்பை மாத்திரம் வாசித்து முழுமையாகத் தமிழ்மயப்படுத்தல்.
- இயலுமானபோது இன்னொருவரிடம் கொடுத்து மூலத்தையும் மொழிபெயர்ப்பையும் ஒப்பிட்டுச் சரிபார்த்தல்.

9. இறுதியாகத் தமிழ்ப்புலமை கொண்டவரிடம் கொடுத்து தமிழ்நடையையும் எழுத்துப் பிழைகளை சரிபார்த்தல்

10. இன்னும் சிறப்பாக மொழி பெயர்க்க வேண்டுமாயின் தமிழிற்கு மொழிபெயர்த்த விடயத்தை மீண்டும் இன்னொருவர் மூலம் ஆங்கிலத்திற்கு மொழிபெயர்த்து அதை மூலவிடயத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தல். இதனைத் திரும்பத்திரும்ப மொழிபெயர்த்தல் (Back to back translation) என்பர்.

மொழிபெயர்ப்புக்காக நூலைத் தெரிவுசெய்தல்

எந்த நூல் ஒரு பண்பாட்டினரால் உயர்வான நூலாகப் போற்றப்படுகின்றதோ, எந்த நூல் பல பண்பாட்டு மக்களது மனதைத் தொடுகின்றதோ, எந்த நூல் காலம்கடந்தும் உயிரூட்டத்தோடு மக்கள் வாழ்வை மேம்படுத்திக்கொண்டிருக்கின்றதோ, எந்த நூல் படிக்கப் படிக்கப் புதுப்புதுக் கருத்துகளைச் சுரந்துகொண்டே யிருக்கின்றதோ, அந்நூல்களே மனித சமுதாயத்தின் பெறுமதிமிக்க புதையல்கள். அத்தகைய நூல்களை மொழிபெயர்ப்பதே மிகவும் பொருத்தமானது. சொந்த விருப்பிலும் சொந்த முயற்சியிலும் ஒரு நூலை மொழிபெயர்க்க முயலும்போது எத்தகைய நூலைத் தெரிவு செய்வது? அதற்குப் பின்வரும் வினாக்களுக்கு விடைதேடுவது உதவியாக அமையும். எந்தநூல் சிறந்ததெனக் கருதப்பட்டுப் பல்வேறு மொழிகளுக்குப் பெயர்ப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளது? எந்நூல் பெருந்தொகையாக விற்பனையாகின்றது? எந்த நூல் காலம் கடந்து நிலைத்து நிற்கின்றது? மொழிபெயர்ப்புக்காக நான் நூலைத் தெரிவுசெய்யும்போது, எனது வாழ்வுக்கு எந்த நூல் நிறையப் பயனளித்து, அதைத் திரும்பத்திரும்பப் படித்தேனோ, எந்தநூல் பலரது வாழ்வில் நல்ல மாற்றங்களை ஏற்படுத்துமென நம்புகின்றேனோ அதையே தெரிவுசெய்கின்றேன். ஏற்கனவே ஒரு நூல் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருப்பின் அவற்றுள் சிறந்ததென அறிஞர்கள் குறிப்பிடும் நூலையே மொழிபெயர்ப்புக்குத் தெரிவுசெய்ய வேண்டும்.

மொழிபெயர்ப்பிற்குத் தலைப்பிடுதல்

மொழிபெயர்ப்பிற்குப் பொருத்தமாகத் தலைப்பிடும்போது, நூலின் அல்லது கட்டுரையின் மைய விடயத்தை நல்மயமாக வெளிக்கொணருமாறு பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். Jonathan Livingston Seagull என்ற குறுநாவலை தமிழுக்கு மொழிபெயர்த்தபோது "சாதனை படைக்கும் யோனத்தன் லிவிங்ஸ்ரன்" என்று தலைப்பிட்டுள்ளேன். இது மூலநூலின் நோக்கத்தை வெளிக்கொணர உதவுகின்றதென நினைக்கின்றேன். இந்நூல் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளதா என்று அறிவதற்குக் கூகிளில் தேடினேன். அப்போது சிங்களத்தில் "கீழ்ப்படியாத கடற்புறா" என்று எதிர்மயமான ஒரு தலைப்பு இடப்பட்டிருந்தமையைக் கண்டு ஏமாற்றமடைந்தேன். ஏனெனில் அது மூலநூலின் மையக்கருத்தை வெளிக்கொணராதது, மழுங்கடிப்பதாகவே இத்தலைப்பு அமைந்திருந்தது. எனவே மூலவிடயத்தினது மையக் கருத்தின் அடிப்படையிலேயே தலைப்பு அமையுமாறு பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

மொழிபெயர்ப்பிற்கு அவசியமானவை

1. துறைசார் புலமை: துறைசார் அறிவும் அதன் சொற் களஞ்சியம் பற்றிய அறிவும் மொழி பெயர்ப்பாளருக்கு மிகவும் அவசியமானதாகும். ஆங்கிலம் தெரிந்தால் எதனையும் மொழிபெயர்க்க முடியும் என்று எவராவது நம்பினால் அது அவரின் அறியாமை. மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் இயலுமானளவுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட துறையில் தேர்ச்சியடைய முயலவேண்டும். மொழிபெயர்ப்பில் ஈடுபடுவோர் எல்லா விடயங்களையும் மொழிபெயர்க்கும் ஆற்றல் கொண்டு விளங்குவதென்பது இயலாத விடயமாகும். துறைசாராதோரின் மொழிபெயர்ப்பிற்கும் துறைசார்ந்தோரின் மொழிபெயர்ப்பிற்குமிடையே பாரிய வேறுபாடுகளை அவதானிக்கலாம்.

2. மொழி மற்றும் இலக்கியப் புலமை: சொந்த மொழியிலும் மூல மொழியிலும் அதனதன் மொழிக்கட்டமைப்பு மற்றும் அதன் மரபு, இலக்கியம், பண்பாடு, பழமொழி போன்றவற்றில் தேர்ச்சி பெறமுயல்வது மொழி பெயர்ப்பைச் சிறப்பாக மேற்கொள்வதற்கு உதவும். குறிப்பாக இலக்கிய வகையில் பரிச்சயமாவது நிச்சயம் அவசியம். அது கட்டுரை, கவிதை, சிறுகதை, நாடல். குறுநாவல், ஒவ்வொன்றினதும் கட்டமைப்பு மற்றும் வடிவம், முறைமைகள் பற்றிய அறிவுகொண்டிருத்தல் மொழிபெயர்ப்பிற்கு அவசியம்.

மொழிபெயர்ப்பிற்குத் துணைபுரிபவை

1. இறையருள்: மொழிபெயர்ப்பு முயற்சியில் இறையருள் நிறைய உதவிசெய்வதை அனுபவத்தில் கண்டிருக்கின்றேன். இதனால் இம்முயற்சியின்போது உதவிவேண்டிச் செயிப்பது என் பழக்கம். சில சந்தர்ப்பத்தில் என் மனதைக் கடந்து எனக்குள் இருக்கும் இன்னொன்று, எனக்கூடாக இயங்கி, தானே மொழிபெயர்ப்பை அனுபவித்திருக்கின்றேன். இதனால் தான் இறையருள் உதவிபுரிகின்றது என்றேன். இறைவனை நம்பாதோர் இதை நம்பமுடியாது அல்லது அது மனிதனுக்கு இயல்பாக உள்ள மனஆற்றல் எனக்கூறக்கூடும். அது இறைவனது ஆவியின் ஏவுதலால் இடம்பெறும் அனுபவம் என்றுதான் நினைக்கின்றேன். அதற்கு இறைவனுக்கு நன்றியாகவும் இருக்கின்றேன்.

2. அகராதி: ஆங்கிலச் சொற்களின் சரியான அர்த்தம் தெரிந்தும் பொருத்தமான சொல்பற்றித் தெளிவின்மை காணப்படும்போது சென்னைப் பல்கலைக்கழக ஆங்கிலம்-தமிழ் அகராதியையே பெரும்பாலும் பயன்படுத்தி வந்ததுண்டு. ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அகராதியில் பார்த்துப் புரிந்துகொள்ள முயல்வது மொழிபெயர்ப்பை மேம்படுத்தும். அவ்வாறே தமிழ்-தமிழ் அகராதியையும் பயன்படுத்துவதும் பொருத்தமான சொற்களில் மொழிபெயர்ப்பதற்கு உதவும். தற்போது நான் கூகுளில் தேடுவது மிகவும் பொருத்தமான அர்த்தம்கொண்ட சரியான சொல்லைத் தெரிவுசெய்வதற்குப் பெரிதும் உதவுகின்றது.

3. இணையப் பயன்பாடு: ஆங்கிலப் பெயர்களின் சரியான உச்சரிப்பின்படி மொழிபெயர்த்து எழுத

விரும்பியபோது pronouncename.com என்ற இணையத்தை கண்டு பயன்படுத்தத் தொடங்கினேன். ஆங்கிலப் பெயரை நாங்கள் உச்சரித்து எழுதுதற்கும் அதே பெயர்களை ஆங்கிலேயர் உச்சரிப்பதற்கும் இடையே வேறுபாடு உண்டு. ஆங்கிலேயரின் உச்சரிப்பின்படியே இவை மொழிபெயர்க்கப்படவேண்டும். இவ்வாறே ஆங்கிலத்திலும் ஏனைய மொழியிலும் ஆட்கள் பெயர், இடங்களின் பெயர் என்பவற்றை மொழிபெயர்க்கும் போது இந்த இணையத்தைப் பயன்படுத்துவது பொருத்தமாக அமையும். ஸ்பானிய மொழியின் lose என்ற பெயரை ஹோசே என்றுதான் உச்சரிப்பர். ஆங்கில முறையில் உச்சரிப்பின்படி ஜோசே என்று மொழிபெயர்ப்பின் தவறாகிவிடும். எனினும் ஆங்கிலப் பெயர் சிலவற்றைத் தமிழில் எழுதுவது கடினம். உ-ம், Kirk சொல்லை தமிழில் கேக் அல்லது கேர்க் அல்லது கேக் என்றுதான் எழுதமுடியும். ஆனால் அவ்வாறு எழுதும் போது அதைக் கேக் என்று வாசித்தால் எப்படி இருக்கும்? எனவே உச்சரிப்பவை இயலுமான அளவிற்கு மூல மொழிக்குநெருக்கமான முறையில் மொழிபெயர்ப்பதே நல்லது.

4. கணனித் தேர்ச்சி: எழுதியே மொழிபெயர்ப்பில் ஈடுபடுவோர் பாராட்டுக்குரியவர்கள். ஆனால் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் வேகமாகக் கணனியில் தட்டச்சுச் செய்யும் திறன் கொண்டிருப்பின் அது இவ்வேலையை இலகுவானதாகக்கும். மையவிடயத்தை முதலில் மொழிபெயர்த்த பின்னர் அதனோடு தொடர்புடைய உபவிடயங்களைப் உட்சொருகுவதைக் கணனியில் இலகுவாக மேற்கொள்ளமுடியும். வசனங்களை மாற்றியமைப்பதற்கும், சொற்சொருகலுக்கும் இது பெரிதும் உதவும். கையால் எழுதுவதற்குப் பழக்கப்பட்டவர்கள் கணனி கற்பது இதற்குப் பெரிதும் உதவும். மேலும் திருத்தங்களை மேற்கொள்வதற்காக எழுத்தின் உருக்களைப் பெருப்பித்து வாசிக்கும் வசதி கணனியில் இருக்கின்றது.

மொழிபெயர்ப்பின் சவால்கள்

மொழிபெயர்ப்பு அனுபவத்தின்போது கற்றுக் கொண்ட சில சவால் அனுபவங்களைப் பகிர்கின்றேன்.

1. மூலவிடயத்திற்கு விசுவாசமாயிருத்தல்: “மொழிபெயர்ப்பு என்பது மூலமொழிக்கு துரோகமிழைத்தலாகும்.” என்கின்றது இத்தாலியப் பழமொழி. எவ்வகை மொழிபெயர்ப்பும் மூலமொழியின் அர்த்தத்தை முழுமையாக வெளிக்கொணர்வதில்லை, வெளிக்கொணரவும் முடியாது. இதற்கு மொழிகளில் காணப்படும் மட்டுப்படுத்தல்களே காரணிகளாக அமைகின்றன. அந்த வகையில் மூலவிடயத்திற்கு முற்றும் முழுதாக விசுவாசமாக மொழிபெயர்ப்பதா அல்லது படிப்பவர்கள் விளங்கிக் கொள்வதற்காக மூலத்திலுள்ளதன் அர்த்தத்தை மாற்றாது அதற்கு விளக்கமளித்து மொழிபெயர்ப்பதா என்பதுதான் பெரிய சவால். மூலத்திற்கு முற்றும் முழுதாக விசுவாசமாயிருப்பது வாசகர்களின் புரிதலைக் கடினமாக்கும். விளக்கமளிப்பதை கவனயீனமாக மேற்கொள்ளின் மூலவிடயத்தின் அர்த்தம் மாறுபடும் அல்லது அர்த்தம் முற்றாக இழக்கப்பட்டுவிடும். எனவே மூலவிடயத்திற்கு விசுவாசமாக இருந்தவாறு அர்த்தம் மாறாதவாறு விளக்கமளித்து மொழிபெயர்ப்பதே சிறந்த மொழிபெயர்ப்பு முயற்சியாகும். மூலவிடய ஆசிரியர்

என்ன நோக்கத்தோடு என்ன அர்த்தத்தில் அவ்விடயத்தைக் கூறியுள்ளார் என்பதைப் புரிந்து இதனை மேற்கொள்வதே நல்லது.

2. பொருத்தமாக மொழிபெயர்க்க இயலாமை: ஆங்கிலத்திலுள்ள சில சொற்களின் அர்த்தத்தை தமிழில் மொழிபெயர்ப்பதென்பது கடினம். குறிப்பாக உணர்ச்சிச் சொற்களின் அர்த்தத்தை தமிழில் சரியாக மொழிபெயர்ப்பது சில சந்தர்ப்பங்களில் கஷ்டம்.

3. மொழிகள் கடந்த மொழிபெயர்ப்புகள்: ஒரு நூல் இன்னொரு மொழிக்குப் பெயர்க்கப்பட்டு, அவ்வாறு மொழிபெயர்க்கப்பட்ட நூலிலிருந்து வேறொரு மொழிக்குப் பெயர்க்கப்படும்போது நிச்சயம் மூல மொழியின் பல அம்சங்கள் இழக்கப்பட்டு அல்லது மாற்றப்பட்டு விடுகின்றது. மூலத்தில் உள்ளதை உள்ள படியே அர்த்தம் மாறாது இரண்டாம் மொழிக்குப் பெயர்ப்பதென்பது சவால் நிறைந்தது. மூலமொழியிலிருந்து ஆங்கிலத்திற்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டதைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கும்போது கருத்து மாறுபாடு தோன்றுவதுண்டு. இயலுமானவரை நேரடியாக மூலமொழியிலிருந்து மொழிபெயர்ப்பதே நல்லது.

4. ஒரே மொழியின் பல்வடிவ மொழிபெயர்ப்பு: வேற்று நாட்டு நூல்கள் ஆங்கிலமொழிக்கு வெவ்வேறு நபர்களால் மொழிபெயர்க்கப்படுவதைக் காணலாம். ஸ்பானிய ஆன்மீக நூல்கள் ஆங்கிலத்தில் வெவ்வேறு நபர்களால் வெவ்வேறு ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. சிறந்த மொழி பெயர்ப்பென அறிஞர்கள் கூறுவதையே மொழிபெயர்ப்புக்குத் தெரிவுசெய்யவேண்டும். பைபிள் ஆங்கிலத்தில் ஜேம்ஸ் மொழிபெயர்ப்பு (James version) புதிய ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு (New English Version), ஜெருசலேம் பைபிள் (Jerusalem Bible) திருத்திய தரமான மொழி பெயர்ப்பு (Revised Standard Edition-RSV) என வெவ்வேறு வடிவங்களில் உண்டு. இவற்றுள் இறுதியானதே அறிஞர்களால் சிறந்ததெனக் கருதப்படுகின்றது.

5. ஆங்கிலப் பெரிய எழுத்துமுறை (Capital letters): ஆங்கிலத்திலுள்ள பெரிய எழுத்துகள் எழுத்தும்முறை தமிழில் இல்லை. எனவே சொற்களோ அல்லது வசனங்களோ பெரிய எழுத்தில் காணப்பட்டபோது அவற்றை மொழிபெயர்க்கும்போது கணனியில் அதனைத் தடித்த எழுத்தில் (bold) எழுதினேன்.

6. ஆங்கிலச் சாய்வெழுத்துமுறை (Italics): சரித் தெழுதும் மரபு தமிழில் இல்லையென்றே கருதுகின்றேன். இதனால் ஆங்கிலத்தில் அவ்வாறு எழுதப்பட்டவற்றையும் தமிழிலும் சரித்தே எழுத முயன்றேன். எல்லாவேளையும் இதனை மிகப்பொருத்தமாகச் செய்யக்கூடியதாக இருக்கவில்லை. ஏனெனில் மூலத்தில் போடப்பட்ட விடயம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டபோது வசன மாற்றமடைந்தது.

7. நேரமும் சக்கியும் உறிஞ்சியெடுக்கப்படுதல்: தரமான மொழிபெயர்ப்பானது நேரத்தையும் உடல்-உள்

சக்தியையும் அதிகம் உறிஞ்சிக்குடித்துவிடும். அதனால் ஒரு வகை மனக்களை ஏற்பட்டுவிடுவதுண்டு. மொழிபெயர்ப்பில் ஈடுபடும் வாசகர்கள் தவிர ஏனையோர் இதனைப் புரிந்துகொள்வது இயலாத விடயமாகும். இது முக்கிய சவால்களில் ஒன்று என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்படவேண்டும். சமூகத்தை மேம்படுத்துவதற்கு இம் முயற்சியின்மூலம் சிறுபங்களிப்பை வழங்குகின்றேன் என்ற உணர்வு மாத்திரமே இச்சுமை உணர்வை இலகுவாக்கிவிடுகின்றது.

8. சலிப்புணர்வு: செம்மைப்படுத்தும் நோக்கோடு திரும்பத்திரும்பத் திருத்தங்களை மேற்கொள்ளும்போது அரைத்தமாவையே அரைத்துக்கொண்டிருப்பதுபோன்ற சலிப்புணர்வு ஏற்படுவதுண்டு. இதனால் கால இடைவெளிவிட்டு செம்மைப்படுத்தலை மேற்கொள்வது நல்லது.

மொழிபெயர்ப்பின்போது கவனத்திற் கொள்ளவேண்டியவை சில விடயங்கள்

1. தேடல்: மொழிபெயர்ப்பில் தேர்ச்சியடைவதற்கு அத்துறைசார்ந்த நூல்கள், நபர்கள், இணையங்கள் போன்றவற்றில் ஈடுபாடுகாட்டவேண்டும். மேலும், அத்துறைசார்ந்த கருத்துகள், சொற்பிரயோகங்கள் என்பவற்றை உள்வாங்கியிருக்கவேண்டும். குறித்த அறியவியல்துறையின் பாடநூல்களின் பிற்சேர்க்கையில் காணப்படும் சொற்பட்டியலில் தரப்படும் அர்த்தங்களோடு பரிச்சயமாவது நல்லது. அவசியம் ஏற்படில் பொருத்தமான புதிய சொல்லாக்க முயற்சிகளில் ஈடுபடும் துணிவும் வேண்டும்.

2. பொருத்தமான சொற்பிரயோகம்: பிரெஞ் மொழியில் மாத்திரமே ஒரு சொல்லுக்கு ஒரு அர்த்தம் என்ற முறை உண்டு. தமிழ் உட்பட ஏனைய மொழிகளில் ஒரு சொல்லுக்குப் பல அர்த்தங்கள் உண்டு. இதனால் மூலத்தைப் புரிந்துகொள்வதிலும், மொழிபெயர்ப்பின் போது சொற்களைப் பயன்படுத்துவதிலும் அதிக கவனம் தேவை. எனவே பயன்படுத்தும் சொல்லுக்கு வாசகர் என்னென்ன அர்த்தங்கள் கொடுக்கக்கூடும் என்று சிந்தித்து மொழிபெயர்ப்பதும் நல்லது. மேலும் வெவ்வேறு அறிவுமட்டத்தில் உள்ளோரிடம் கொடுத்து அவர்கள் எவ்வாறு புரிந்துகொண்டுள்ளனர் என்பதை அறிய முயல்வது நல்ல முறையாகும். இது எல்லாவேளையிலும் சாத்தியமான ஒன்று அல்ல என்பதையும் உணர்வேன்.

3. குறுகிய வசனங்கள்: ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழிபெயர்க்கும்போது அர்த்தம் மாறாதிருப்பதற்காக நீண்ட வசனங்கள் உருவாக்கும் சோதனை ஏற்படலாம். ஆனால் பெரிய வசனங்கள் வாசகரின் புரிதலைக் கடினப்படுத்தக்கூடும் என்பதால் வசனங்களை அர்த்தம் மாறாது பொருத்தமாகப் பிரித்து சில வசனங்களில் எழுதுவதே வாசகருக்கு நல்லது.

4. சுருங்கக்கூறுதல்: சுருங்கக்கூறி விளங்க வைத்தல் என்ற மரபை மொழிபெயர்ப்பிலும் பயன்படுத்துவதே நல்லதெனக் கருதுகின்றேன். சுருக்கமான சொற்களில் சொல்லக்கூடியவற்றைப் பல சொற்களில்

மொழிபெயர்ப்பதைத் தவிர்க்கவேண்டும். மொழி பெயர்ப்பின் இரகசியம் அர்த்தமுள்ள பொருத்தமான சொற்களைப் பயன்படுத்துவதேயாகும் என்பதை உணர்ந்து மேற்கொள்ளவது சுருக்கமாக எழுத உதவும்.

5. ஆட்கள் பெயர்கள், இடப்பெயர்கள்: நமது சொந்தப் பெயரின் உச்சரிப்பை மாற்றி வேறு வடிவத்தில் யாராவது நம்மை அழைத்தால் அதை நாம் விரும்புவதில்லை. தமிழ் வகுப்பில் எனக்குத் தமிழ் கற்பித்த தமிழ்ப்பண்டிதர் நவரட்ணம் மாஸ்டர் என் பெயரை “சுடாலின்” என்றே அழைப்பார்” எனக்கோ அது வலிக்கும். மொழிபெயர்க்கும்போது மூல மொழியிலுள்ள பெயர்களை சொந்த மொழிப்பாணியில் அமைத்தல் பெரும்பாலும் நிகழ்கின்றது. உ-ம். பீற்றர் என்ற பெயரை பேதுறு அல்லது இராயப்பர் என மொழிபெயர்த்தல் பைபிளில் இடம்பெற்றிருக்கின்றது. இது தவறு என்பதால் மூலமொழி உச்சரிப்பிலேயே மொழிபெயர்க்க வேண்டும் என்பது தனிப்பட்ட கருத்து. அத்தோடு தவறாக மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பெயர்ச் சொல்லினது உச்சரிப்பின் அடிப்படையில் ஆங்கிலத்திற்கு அதனைப் பெயர்த்து இணையத்தளத் தேடலில் ஈடுபடும்போது தவறு நிகழும் வாய்ப்பு அதிகம். அந்த வகையில் பெயர் அல்லது இடப்பெயர்களை மாற்றம் செய்யும்போது ஆங்கிலமொழியில் அல்லது மூலமொழியில் அதனை அடைப்பிற்குள் குறிப்பிடுவதே உகந்தது என்றே கருதுகின்றேன்.

6. பெயர்களைத் தமிழ்மயமாக்கல்: பெயர்களைத் தமிழ்மயமாக்குவதில் கவனம் தேவை. Jonathan Livingston Seagull என்ற நூலை மொழிபெயர்க்கும்போது கதாபாத்திரத்தின் பெயருக்குப்பதிலாக வில்வித்தையில் சிறந்த வீரன் அர்ச்சுனனின் பெயரையே இடுவதற்கு நினைத்தேன். ஆனால் அந்நூலில் சியாங் என்று கிழக்குநாட்டுப் பெயரை வாசிக்கும்போதுதான் அது ஒரு

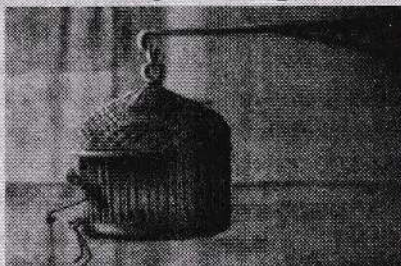
அர்த்தத்தோடுதான் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதை உணர்ந்தேன். அதன் அர்த்தத்தை கூகிளில் தேடினேன். இது சீனாவிலும் தாய்லாந்திலும் பயன் படுத்தப்படும் பெயர் என்பதோடு வரலாற்று முக்கியத்துவமும் கொண்டது, இந்நூலில் கூறப்படும் சில மெய்யியல் கருத்துகள் சீன தத்துவத்தில், அதுவும் குறிப்பாக சென் பௌத்த மதத்தில் காணப்படுவது. இதனால் நூலாசிரியர் இச்சீனப்பெயரை அர்த்தத்தோடுதான் வைத்திருக்க வேண்டும் என்பதை உணர்ந்து பெயரைத் தமிழ்மயப்படுத்தும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டேன். எனவே பெயர்களை மாற்றம் செய்வதைத் தவிர்க்க வேண்டும்.

7. வேற்றுமொழிச் சொல்லின் உச்சரிப்பு: மொழி பெயர்ப்பாளர்கள் வேற்றுமொழிச் சொற்களின் உச்சரிப்பைச் சரியாக அறிய முயலவேண்டும். இதற்கு யூடியூப் (youtube) பயன்படுத்தலாம். Nouwen என்பவரது பெயரைப் பலர் நூவன் எனத் தவறாக உச்சரிக்கின்றனர். ஒல்லாந்துதேச மொழிமரபில் அது நௌவின் என்றே உச்சரிக்கப்படுகின்றது.

8. மனக்களை: தொடர்ச்சியான மொழி பெயர்ப்பின் போது மனக்களை ஏற்படுவது வழக்கமான ஒன்று. ஆனால் அதன் அறிகுறிகளை ஏற்கனவே அவதானித்து அறிந்து வைத்திருப்பது அவசியம். அவை தோன்ற ஆரம்பித்த உடனேயே மொழிபெயர்ப்பு வேலையை நிறுத்திக்கொள்வதே நல்லது. அன்றேல் சலிப்புநிலை ஏற்பட்டு மொழிபெயர்ப்பைப் பின்போடும் அல்லது முற்றாகக்கைவிடும் நிலை உருவாகலாம்.

நிறைவாக:

நம்மத்தியில் தரமான மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் பலர் உருவாகி, பல பிறமொழி விடயங்களைத் தமிழில் மக்களுக்கு வழங்கும் ஆவலோடு செயற்பட முன்வர வேண்டும். இதனால் தமிழ்மொழியும் தமிழர்களும் வளர்ச்சியடைவதற்கு நிச்சயம் வாய்ப்பு அதிகம்.

துளிப்பாக்கள் -பாலமுனை பாறாக்-		
(1) இதற்கேது கொள்கை நிறத்தை மாற்றிக் கொண்டது பச்சோந்தி.		(7) இனப் பாகுபாடு பயத்தில் ஒளிந்து கொண்டது சனநாயகம்
(2) தொங்கினார் தலைவர் இரண்டு தாண்களுக்கிடையே பதாகையில்	(5) உயர் படிப்பில் பகடியின் புதிய சொல்லாடல் பாலியல் சேட்டை	(8) நாய் குரைத்தது குரைக்கும் நாய் கடிக்கும் இது குடிநாய்
(3) விசாலத்த வீதிகளிலும் விபத்து அதிகரிப்பு விதி மீறல்	(6) அதிகம் கிராக்கி பெற்றன பிரிவினை வாதப் பங்குகள் தேர்தல் சந்தையில்.	(9) இறக்கை இழந்தது வெண்புறா சாந்தி பேசிய சாமியின் கரத்தால்
(4) யாருக்குத் திருமணம் தூரவில் குரவை யிட்டன தவளைகள்.	(10) இன வன்முறை மரித்துப் போனது மனிதம்	

நிரந்தரி

இளமையிலேயே தகப்பனை இழந்தவள். அவளை வளர்த்து ஆளாக்கி படிக்க வைத்த தெல்லாம் அவளது தாய்தான்.

பர்வதத்துக்கு இவளை அடுத்து இரண்டு குழந்தைகள். வைசாலி, வசந்தன்.

வைசாலி இவளை விட மூன்று வயது இளையவள். வசந்தன் ஐந்து வயது இளையவன்.

இவளுக்கு பதினேழு வயது நடந்து கொண்டிருந்த பொழுது ஒரு வகை விஷக்காய்ச்சலுக்கு உட்பட்ட பர்வதம் கண்ணை மூடிக் கொண்டாள்.

ஏ.எல். இல் முதலாம் ஆண்டில் இருந்த பொழுது தான் தாயார் இறந்து போனாள். அதனால் பரிதவித்துப் போன நிரந்தரி தனது படிப்பை முடித்துக் கொள்வதற்கு வழி எதுவும் தெரியாது தவித்தாள்.

அவளுடன் படித்த வினோதன் அவளில் பிரியம் மிகுதியும் உள்ளவனாக இருந்த படியால் அவளுக்கு ஆதரவாக இருந்தான்.

அவனது தகப்பனார் பெரிய கடையில் விசாகன் ரெக்ஸ் என்ற துணிக்கடையை நடத்தி வந்தார் நிரந்தரியின் அநாதரவான நிலையை அவருணரும்படி எடுத்துக் கூறியதோடு அவளுக்குக் கடையில் வேலை கிடைக்கும் வகையில் அவன் உதவினான்.

மாதம் மூவாயிரம் ரூபாயில் வேலைக்கு அமர்ந்த நிரந்தரி தனது சகோதரங்களையும் தன்னை யும் பார்த்துக் கொள்ள அப்பணம் போதாததால் மிகுந்த சிரமத்துக்கு உள்ளானாள். இதை உணர்ந்த விசாகன் அவளுக்கு இடைசுகம் பண உதவி செய்தான். அவனிடம் இருந்து பண உதவி பெறுவதில் நிரந்தரி கூச்சம் எதுவும் படவில்லை.

‘என்றை விசாகன் தானே தந்தால் என்ன?’ என்ற நினைப்புடன் இருந்தாள்.

காலம் கரைந்தது. ஒரு சமயம் அவள் வீட்டில் இருந்தபோது அங்கு வந்த விசாகன் அவளைப் பார்த்து மறுகினான்:

‘இவளை... இந்த செளந்தரியத்தை, பேரெழிலை முதிர்ந்து கனிந்த பழத்தை, சிறகசைக்கும் பெண் புறாவை, கவிதை பிலிற்றச் சொல்லலம்பும் இந்தச் சித்திரத்தைக் கரம்பற்ற எனக்கு விருப்பம்... ஆனால், அவள் என்னைக் கரம்பிடிப்பாளா...?’

ஓரளவு துணிவை வரவழைத்துக் கொண்டவன், தனது விருப்பத்தை அவளுக்குத் தெரிவித்துக் கொண்டான்.

சற்றுத் திகைத்துப் போன அவள் என்ன செய்வது ஏது செய்வதென்று தெரியாது குழம்பினாள்.

அவளுக்குப் போதிய அளவு கால அவகாசம் கொடுத்து அவளது பதிலுக்குக் காத்திருந்தான்.

பதில் எதுவும் வராத நிலையில் மீளவும் அவளிடம் மன்றாடாத குறையாகத் தன்னை மணம் முடிக்கும் படி கேட்டான்.



நீர்நீர்

க.சட்டநாதன்

நிரந்தரி உடல் புளகம் கொள்ள, அவனை ஏற்றுக் கொள்ளவே மிகவும் விருப்பம் கொண்டாள்.

‘ஆனால்... ஆனால் அது என்னால் முடியுமா...?’ என்ற பரிதவிப்பே அவளிடம் கிளர்ந்தது.

தனது மனதைச் சமனப்படுத்திக் கொண்ட நிரந்தரி விசாகனுடன் செல்வதற்கு மனம் இசைந்தாள். அவளது மனசு முழுமையும் விசாகன் நிர்ம்பி இருந்தான். குழந்தைகள் வைசாலி, வசந்தன் இருவரது நினைப்பும் தூரப்பட்டு விட்டதாகவே நினைத்துக்

கொண்டாள்.

‘இந்தத் தொந்தரவுகளில் இருந்து நான் தப்ப வேணும். விசாகன் என்னைக் காப்பாற்றுவான். வாழ்வு கொடுப்பான். இதமான அன்பும் அவனிடம் இருந்து கிடைக்கும். நான் மகிழ்ச்சியாக இருக்க வேணும். அதற்கு எனக்கு உரிமை இருக்கிறது. விசாகனது தழுவுகையும் அணைப்பும் சொர்க்க சுகத்தை எனக்குத் தரும்.’

நெருக்கமாக வந்த விசாகன் அவளது கரங்களைப் பற்றினான். தழுவிய நிலையில் நின்ற அவளை ஏறெடுத்துப் பார்த்தான். அவனது கண்களில் இருந்து பரவிய குளிர்ச்சி அவளது பதட்டத்தைக் குறைத்தது. திடீரென அவள் உறைந்து போனவள் போலானாள். கண்கள் வெளிநிச்சு குளிர்ந்து கிடந்தன.

‘இப்படி நான் நடந்து கொள்வது நியாயமானதா? கடமைகளை விட்டு விட்டு ஓடுவது போலிருக்கிறதே... எனது கடமைகள் யாதென்பதை இறைவா எனக்குக் காட்டு... அந்தப் பஞ்சைகளான வைசாலியும் வசந்தனும் தனித்து விடப்பட்ட நிலையில், அவர்கள் அனாதைகள் ஆவதா...?’

தீவிரமாகப் பிரார்த்தித்தபடி இருந்தவளின் கரங்களைப் பற்றி அவன் இழுத்தான்.

‘வா...!’

‘இல்லை! இல்லை! இல்லை! என்னால் முடியாது’ அவள் அலறினாள்.

குழம்பியவன் அவளது கரங்களை விட்டு விட்டான்.

விடுதலை உணர்வு பெற்ற நிம்மதியுடன் அவள் தனது வீட்டை நோக்கி ஓடினாள்.

வீட்டில் தயாத்தின்னிகளான வைசாலியும் வசந்தனும் நீர் வார் கண்களுடன் அவளுக்காகக் காத்திருந்தார்கள்.

விசாகனுக்கு யாது செய்வது என்று குழப்பமாக இருந்தது.

‘நிரந்தரியுடன் அந்தக் குழந்தைகளான வைசாலியையும் வசந்தனையும் அணைத்தபடி வாழ்ந்தால் என்ன...!’

அவனது மனசு அதில் திளைத்துத் திக்கு முக்காயியது.

காலம் கனிந்து வரும் வரை அவன் காத்திருந்தான்.



என் பார்வையில் மலையாள சினிமா

இ.சு.முரளிதரன்

பால்ய பருவத்திலே, இலங்கை வானொலியில் கேட்ட “கடலினக்கரே போனோரே” பாடல் தான் மலையாள சினிமாவுக்கான முகிழ் நிலை ஈர்ப்பாக அமைந்திருந்தது. அப்பாடல் இடம்பெற்ற “செம்மீன்” திரைப்படமே நான் பார்த்த முதலாவது மலையாளத் திரைப்படம். தொடர்ந்து ஓரோ மலையாளத் திரைப்படங்களை பதினம் அகவையிலே பார்த்த போதும், மொழி அந்நியம் காரணமாக முழுமைப்புரிதல் நிகழவில்லை. சினிமா காட்சி ஊடகமாக இருப்பினும், உரையாடல்களை உணர உபதலைப்புக்களையும் புரிகின்ற மொழியில் அமையும் போது தான் பூரண தெளிவு ஏற்படும். தமிழ் சிறப்புக்கலை பயின்ற காலத்தில் பேரா. அ. சண்முகதாஸ் அவர்கள் மலையாளத்தைத் திறம்படக் கற்பித்தார். அம்மொழி குறித்த அறிவுமேலெழுந்தவாரியாக வேனும் கிடைத்ததால், மலையாள சினிமாவைப் பார்ப்பதற்கான மொழி ரீதியான தடை அகன்றது.

தமிழ் சினிமாவானது மலையாள சினிமா குறித்து மாறுபட்ட விம்பக்கட்டுமானத்தையே ஏற்படுத்தி வருகின்றது. மூட நம்பிக்கைகள் சிலவற்றைத் தனது அங்கத ஆற்றுகையின் ஊடாக தகர்க்கின்ற

நடிகரான விவேக், தனது செயலுக்கு முரணாக மலையாள சினிமா குறித்த, மூட நம்பிக்கை இரண்டினைத் திரைப்படங்களில் பதிவு செய்து வருகின்றார். “அஞ்சரைக்குள்ள வண்டி” போன்ற ஆபாச சினிமாவின் தொழிற்சாலையே கேரளா என்பது ஒன்று! பல தசாப்தங்களுக்கு முன்னரே கேரளப் பெண்கள் கைவிட்ட ஆடைக்கலாசாரம் பற்றிய படிமம் மற்றொன்று இதைவிட அதிகளவில் தமிழர்கள் கேவலமாகச் சித்திரிக்கும் போக்கு மலையாள சினிமாவில் உண்டென்பதும் மறுப்பதற்கில்லை.

ஜெ.சி.டானியல் என்ற தமிழர் இயக்கிய “விகத குமாரன்” (1928) திரைப்படத்தோடு தான் மலையாள சினிமாவின் பயணம் தொடங்கியது. இடதுசாரி அரசிய



லின் தாக்கத்தினால் ஆதரவு எதிர்ப்பு எனும் இருமைப்பண்புகளோடும் தரமான திரைப்படங்களை மலையாள சினிமா வெளிக் கொணர்ந்ததாக பேரா. அ.ராமசாமி நேர்காணலில் குறிப்பிட்டுள்ளமை (ஜீவந்தி 136 இதழ்) அவதானத்திற்குரியது. தமிழ்ச் சூழல் அளவுக்கு வணிக ஆதாயம் வசப்படவில்லை. இயல்பான சினிமாவின் உருவாக் கமே அவர்களின் பெரும் போக்காக மாறியிருந்தது. 2010 வரையிலும் வணிக சினிமா அரிதாகவே இனங்காணப்பட்டது. ஃபகத் பாசில், துல்கர் சல்மான், நிவின் பாலி என்போரின் நுழைவும், விஜய் நடித்த திரைப்படங்கள் மொழிமாற்றமின்றி நேரடியாகவே வணிக வெற்றியடையும் சூழலும் மலையாள சினிமாவை வணிகச் சுழலுக்குள் தள்ளிவிட முயல்கின்றது. பிருதிவிராஜ் போன்றோர் சினிமாவுக்கான பொருளாதார அடித்தளத்திற்கான நுட்பமான திட்டங்களையும் முன்னெடுத்து வருகின்றனர்.

மலையாளத்தில் வணிக வெற்றியடைந்த எண்ணற்ற திரைப்படங்கள் தமிழிலே மீளுருவாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன. தேமாவின் கொம்பது “முத்து” எனவும் மணிச் சித்திரத்தாழ் “சந்திரமுகி” எனவும் கதை பறையும் போல் “குசேலன்”

எனவும் த்ரிசியம் “பாவநாசம்” எனவும் நிறம் “பிரியாத வரம் வேண்டும்” எனவும் மகேஷிண்டே பிரதிகாரம் “நிமிர்” எனவும் மெமரீஸ் “ஆறாது சினம்” எனவும் மொழி மாற்றப் பட்டுள்ளன. மேலும் கண்ணுக்குள் நிலவு, காவலன், ப்ரண்ட்ஸ், கிரீடம், எங்கள் அண்ணா, லேசாலேசா, வெள்ளித் திரை, நய்யாண்டி, ஈ, மஜா, வீராப்பு, தலைநகரம், வியட்னாம் காலனிஜ, அரங்கேற்றவேளை, தென்காசிப் பட்டணம், சுந்தரா ராவல்ஸ், சென்னையில் ஒரு நாள், 36 வயதினிலே, பெங்களூர் நாட்கள் எனப் பட்டியல் நீண்டு செல்கிறது. குசேலன், ஆறாது சினம், நிமிர், பெங்களூர் நாட்கள் உட்பட பல திரைப்படங்கள் மலையாள சினிமா ஏற்படுத்திய அதிர்வில் சிறிய அளவினைக் கூட ஏற்படுத்தவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

Murugaya(1989) திரைப் படம் குறித்து சினிமா இதழ் ஒன்றிலே வாசித்தபோது தான் மம்முட்டி என்ற பெயரை முதன்முதலாக அறிந்து கொண்டேன். வல்வெட்டித்துறையிலுள்ள கடையொன்றிலே தேடிப் பிடித்து திரைப்பிரதியைப் பெற்றுப் பார்த்தேன். அசிங்கமான தோற்றத்திலே வேட்டைக்கார சிலுவையாக அற்புதமாக நடித்திருந்தார். ரஜனி நடிக்க மறுத்த “யாத்ரா” படத்திலும் பெறுமதிமிக்க பாத்திரமாக மாறி வாய்ப்பை நழுவவிட்ட ரஜனி காந்தை கவலைக்குள்ளாக்கினார். மனிதனின் மறுபக்கம் திரைப் படத்தின் மூலப்பிரதியான நிறக் கூட்டில் ஒருவகையான குற்றவாளியாகவும், “Munnariyippu” திரைப் படத்தில் பிறிதொரு வகையான குற்றவாளியாகவும் தோன்றினார். Munnariyippu திரைப்படத்தின் இறுதிக் கணங்கள் மூடுமர்மத்திரைப்பட விரும்பிகளால் மறக்கப்பட முடியாதன. CBI டயரிக் குறிப்பு, ஜாக்கிரதா, சேதுராமையர் CBI ஆகிய மூன்று திரைப்படங்களும் பாகங்களின் தொடர்களான மூடு மர்மத் திரைப்படங்களாக அமைந்தன. “யவனிக” போன்று பல சினிமாவிலே புலனாய்வாளனாக முடிச்சுகளை அவிழ்க்கும் தருணங்



கள் மம்முட்டியின் தகுநயங்களில் ஒன்றாகும். மதிலுகள், ஒரு வடக்கன் வீரகதா, அம்பேத்கர் போன்ற சினிமாவிலே பிறிதொரு வகையான ஆளுமையினை வெளிக்காட்டியுள்ளார்.

மம்முட்டியின் எதிர் நிலையிலே திரைச்சுவைஞர்களால் வைக்கப் பட்டிருக்கும் மோகன்லாலும் ஆளுமைக்குரிய நடிகரேயாவார். கிரீடம், லூசிஃபர், புலிமுருகன், ஓடியன், கனல், Grand Master போன்ற திரைப்படங்களை மோகன்லாலுக்காகவே பார்த்தேன். “பாவநாசம்” பார்த்த தருணத்திலே கமலஹாசன் குறித்து விமர்சகர்கள் ஒவ்வாமையுடன் எழுப்பிய கருத்துருவாக்கம் “த்ரிஷியம்” படத்தினைப் பார்க்க வைத்தது. வெவ்வேறு தளங்களில் இருவரது ஆற்றுகையும் அமைந்திருந்தமையை அறிய முடிந்தது.

“செம்மீன்” போல அதிகளவான பரபரப்பினை ஏற்படுத்திய படங்களாகவே த்ரிஷியம், பிரேமம் போன்றன அமைந்தன. திரைச் சுவைஞர் ஒருவர் சுட்டிக்காட்டிய தவறொன்றினை ஒப்புக் கொண்டு (தொலைபேசி) உரையாடல் குறித்த பதிவு) பாபநாசத்தில் அத்தவறை இயக்குநர் நீக்கியிருந்தார். பிரேமம் “மலர் ரீச்சராக” பிறிதொரு நடிகையை ஏற்பதற்கு தயாரற்ற நிலையினை ஏற்படுத்திய சாய்பல்லவியை வெறும் “ரௌடிபேபியாக” தரிசிக்கும்மனநிலைக்கு தமிழ் சினிமா தயாராகி விட்டது.

அங்குமாலி டயரி, சும்பலங்கி நைட்ஸ் ஜல்லிக்கட்டு என்பன ஒரு வகையான செல்நெறியில் அமைய, “வைரஸ்” சமகால நடப்பியலுக்கு (கொரோனா) பொருந்திப் போய் மருத்துவத்துறை - அரசியல் என்பன எதிர் கொண்ட சிக்கலை அற்புதமாக முன் வைக்கிறது. இன்னொரு தளத்திலே Driving Licence கௌரவப்போரை பேரதிர்வோடு படிப்படுத்த, மதபோதையின் முகத்தினை Trance பெருந்துணிவோடு பேசுகிறது. ஜோசப், வேட்ட என மர்ம முடிச்சிய செல்நெறி மட்டுமில்லாமல் பரிசோதனை முயற்சிகளோடும் மலையாள சினிமா பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறது. குறுகிய முதலீட்டில் புதுமைகளைக் கண்டடையும் வேணவா இருக்கும் வரைக்கும் மலையாள சினிமா மகத்தான அனுபவங்களைத் தரும் என்பதில் ஐயமில்லை. ●



கண்டதும் கேட்டதும் கற்பனையின் வார்ப்புகளல்ல. பலநூற்றாண்டுகளாக தென்பகுதியில் செவிவழிக்கதையாக நிலவிவரும் இராமாயணத்துடன் தொடர்புபடும் வரலாறாகும். ருமசல்ல பற்றி இராமாயணத்தில் எந்த இடத்திலும் பதிவுகள் இல்லை. ஆனால் ருமசல்லவில் இராமாயணத்தின் பதிவுகள் பேசப்படுகின்றது. அனுமன் சஞ்சீவி மலையைக் கொண்டுவந்த போது அதிலிருந்து விழுந்த துண்டாக ருமசல்ல கருதப்படுகின்றது. அதில் அனுமன் சிலையும் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இனிக் கதையினுள் நுழைவோம்.

களுத்துறை வலயத்தின் வாசலில் ஹைஏல் வான் நிற்கிறது. காலி சென்ற ஒன்பது பேரும் இறங்கி நின்ற வேளை கொழும்பை நோக்கி பஸ் வருவது தெரிகிறது. “பஸ் வருகிது போல நான் வாறன்” என்று சொல்லிவிட்டு அருகிலிருந்த பஸ் தரிப்பை நோக்கி நடக்கின்றேன். “மழைக்குணமாகவும் இருக்கு இண்டைக்கெண்டு குடையும் கொண்டு வரேல்ல” பஸ் தரிப்பை அடையவும் பஸ் நிறுத்தவும் சரியாக இருக்கிறது. அது மாத்தறையிலிருந்து கொழும்பு செல்லும் தூரசேவை பஸ் சத்தத்துடன் “பிறேக்” போட்டு நிப்பாட்ட நான் தாவி ஏறிக்கொள்ள பஸ் புறப்படுகிறது. “சீற் இருக்கா” என நோட்டம் விடவே பின் சீற்றில்தான் இடமிருந்தது. அமர்ந்து கொள்கின்றேன்.

நேரம் மாலை 6.30 ஆகிறது. வெள்ளவத்தைக்கு 7.30 மணிக்கு எப்படியும் போய்விடும் அங்கிருந்து வீடு செல்ல 15 நிமிடம் போதும். களுத்துறை ஸ்ராண்டுக்குப் போய் களுத்துறை கொழும்பு “பஸ்ஸில் ஏறினால் ஊர்ந்து ஊர்ந்து செல்லுவான்” சில இடங்களில் நிற்பாட்டி கூவிக்கொண்டிருப்பான். இது மாத்தறைய பஸ் எல்லா இடமும் நிப்பாட்டாது வேகமாக ஓடுவான் ஆனால் தூர சேவை பஸ்களை

அங்குலானைச் செக்பொயின்ற் இல் மறித்து செக்பண்ணி நடக்கவிடுவான் அப்படி யிருந்தாலும் ஓருமணித்தியாலத்தில் இந்த பஸ் வெள்ளவத்தைக்குப் போய்விடும்

இன்றைய எங்களது காலிப் பயணம் வெறும் உல்லாசப் பயணமாக இல்லாமல் அர்த்தமுள்ளதாக இருந்தது. எமது நாட்டில் ஒவ்வொரு கிராமங்களிலும் ஏதோவொரு செவிவழி கர்ண பரம்பரைக்கதைகள் உலாவருகின்றன. இன்று அதில் ஒன்றை அறியக் கிடைத்திருக்கின்றது. இப்படி எத்தனையோ கதைகள் உலாவருகின்றன. அவற்றில் உண்மை பொய்கள் இருக்கலாம். ஆனால் நாங்கள்தான் அறியாமல் உள்ளோம் இன்றைய பகற்பொழுதை மீட்டுக்கொண்டிருந்ததில் நேரம் போனதுதெரியவில்லை. பஸ் வெள்ளவத்தைக்கு வந்துவிட்டது. இறக்கம் என்று சொல்லி கதவடியில் வந்து நின்று இறங்கிக் கொள்கிறேன். இரண்டு பக்கமும் பார்த்து நோட்டைக் கடந்து அருத்துசா வீதியூடாக வீடு நோக்கி நடந்துகொண்டிருக்கின்றேன். எனது சிந்தனைகள் இன்றைய பகல்பொழுது காலியில் கழிந்ததை மீட்டுக்கொண்டிருக்கின்றது.

2007ல் கல்வி நிர்வாக சேவையில் இணைந்த வுடன் களுத்துறைக் கல்வி வலயத்தில் உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர் நியமனம் கிடைத்தது. என்னுடன் அமித்த, ரஞ்சித், இனோகா என்ற மூவரும் நியமிக்கப்பட்டனர். களுத்துறை வலயத்தில் நான் மட்டும்தான் தமிழ் உத்தியோகத்தர். இடம், மனிதர்கள் எல்லோருமே புதிது. புதிய சூழல். இரண்டொரு நாட்களில் எல்லோருமே நன்றாகப் பழகத் தொடங்கி விட்டனர். என்னுடன் நியமிக்கப்பட்ட மூவருடன் பழைய உத்தியோகத்தர் களான சில்வா, தஹநாயக்க, சுனிலா, குணசிங்ஹ, அமரலதா என்று எல்லோருமே சேர்ந்து கன்ரீன் சென்று

கண்டதும் கேட்டதும்

ஏ.எஸ்.சற்குணராஜா



தேநீர் அருந்துவோம். மதியம் ஒன்றாகக் கூடி இருந்து சாப்பிடுவோம். ஒருவரின் கறியை மற்றவர்களுக்கும் தருவார்கள். எங்களுடைய சாப்பாட்டில் உள்ள கறியை அவர்களும் எடுப்பார்கள். இவ்விதம் ஒரு நல்ல உறவு எங்களுக்குக்கிடையில் மலர்ந்து விட்டது. அங்கு ஒரு வழமை இருந்தது. என்னண்டால் சித்திரை, ஆவணி, மார்கழி மாதங்களில் தவறாமல் ஊர்கூற்றிப் பார்ப்பது.

அன்று 2008ம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் ஒரு வெள்ளிக்கிழமை. வாற ஞாயிறு எங்காவது போய் வருவம். மதியச் சாப்பாட்டு நேரத்தில் எல்லோரும் சேர்ந்து முடிவெடுத்தோம். இதற்கு முன் வெவ்வேறு இடங்களுக்குச் சென்று வந்திருக்கின்றோம். ஞாயிறு எங்கே போவது? ஆளுக்காள் விவாதம் நடந்து இறுதியில் காலிக்குச் செல்வதாக முடிவெடுத்தோம். எத்தனை பேர் போகத் தயார் என்ற கேள்விக்கு என்னுடன் ஒன்பது பேர் கை உயர்த்தினர். பெண் உத்தியோகத்தர்களில் எவரும் கை உயர்த்தவில்லை. சித்திரைப் புத்தாண்டு ஒருகிழமையிலை வருகிறது. நாங்கள் புத்தாண்டுப் பலகாரங்கள் செய்யவேணும். அவர்களின் வராமல்க்கான பதிலாக இருந்தது. ஹைஏஸ் வான் போதும். அமித்த வான் ஒழுங்கைப் பொறுப் பேற்று விட்டார். காலை 5.30 மணிக்கு வலயத்தி லிருந்து புறப்படுவோம். சரியாக நேரத்திற்கு எல்லோரும் வந்து விடுங்கோ. சில்வா கூறினார். ராஜா தான் தூரத்தி லிருந்து வரவேண்டும். வர ஏலும் தானே ரஞ்சித் கேட்கிறார். பயப்படாதீங்க எப்படியும் வந்து விடுவன். சொல்லிவிட்டு நேரம் வந்து விட்டதனால் வெள்ளவத்தை போவதற்கு பஸ் ஸ்ராண்டை நோக்கி நடக்கின்றேன்.

ஞாயிறு அதிகாலை நாலு மணிக்கே வெள்ள வத்தை ஸ்ராண்டுக்கு வந்து விட்டன். நாலரை மணிக்குள் பஸ் ஏறினால் ஐந்தரைக்குள் களுத்துறை போய்விடலாம். இந்த நேரம் களுத்துறை பஸ் பெரிதாக வராது. காலி, மாத்தறை, கதிர்காமம் பஸ்கள் தான் போறது. பஸ் ஒன்று வந்து நிற்க நடத்துனர் கால்ல, கால்ல என்று கூவுகிறான். களுத்துறைக்குப் போகவேண்டும். ஏறலாமா? ஏறலாம் ஆனால் காலி போற ஆக்கள் ஏறும்போது சீற் குடுக்க வேணும் என்ற நிபந்தனையுடன் ஏற்றிக் கொள்ள பஸ் புறப்படுகிறது. களுத்துறை வரையும் சீற் நிரம்பாததாலை எழுந்து நிற்க வேண்டிய அவசியம் வரவில்லை. ஐந்து இருபதுக்கு களுத்துறையில் இறங்கிவிட்டன். காலி போவதற்கு வான் தயாராக நிற்கிறது. ஒன்பது பேரில் என்னுடன் ஏழு பேர் வந்தாச்சு. இஞ்சைபார் ராஜா வெள்ளவத்தையிலிருந்து வந்திட்டார். கிட்ட உள்ள இரண்டு பேரையும் காணவில்லை. போன் அடிச்சுப் பார்ப்பம். அமித்த சொல்ல சில்வா போன்எடுக்கிறார். கிட்ட வந்திட்டாங்களாம். நாங்கள் வாகனத்தில் ஏறுவோம். சில்வா முதலில் ஏறுகிறார். தொடர்ந்து நாங்களும் ஏறி இருந்து இருவர் வரவையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். நேரம் ஐந்தரை கடந்த பின்னர்தான் இருவரும் வந்து சேர்ந்தனர். வாகனம் காலியை நோக்கிப் புறப்படுகிறது.

சில்வாதான் அதில் வயது கூடியவர். எங்கெங்கு போவது கதையைத் தொடக்குகிறார். முதலில் ரூமசல்ல போவம். அங்கு சாப்பிட்டுவிட்டு மலையில் ஏறிப் பார்த்து விட்டு பின்பு உனவட்டுண

கடற்கரையில் குளிப்பு, அதன் பின் மதிய உணவு, அடுத்து காலி நகரத்தைப் பார்ப்போம். கடைசியாக காலிக் கோட்டையைப் பார்த்து விட்டுத் திரும்ப நேரம் சரியாக வரும். அமித்த தனது திட்டத்தைச் சொல்ல எல்லோரும் ஏற்றுக் கொண்டனர்.

அமித்த களுத்துறை வலய விஞ்ஞான உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர். அவருக்குப் பண்டைய வரலாற்றுக் கதைகள், செவிவழிக் கர்ணபரம்பரைக் கதைகள் போன்றவை அத்துப்படி. அத்துடன் அவரின் அண்ணர் ஒருவர் காலியில் திருமணம் முடித்தும் இருந்தார். அதனால் அடிக்கடி காலிக்குச் சென்று வருவது வழக்கம். வாகனம் காலியை அடைந்து மாத்தறைப் பாதையில் சென்று கொண்டிருக்கிறது. காலியில் இருந்து ஆறு கி.மீற்றர் ரூமசல்ல. உதிலைவாற சந்தியிலை வலப்பக்கம் திரும்பி உள்ளே இறங்க வேணும். அமித்த வழி காட்டுகிறார். உள்ளே சிறிதுதூரம் சென்றதும் குன்று தெரிகிறது. அது ஒரு முளைபோல கடலுக்குள் நீட்டியவாறு காணப்படுகின்றது. அதில் மரங்கள் அடர்ந்து வளர்ந்து காடுபோலக் காட்சி யளிக்கின்றது. உயரம் அவ்வளவாக இல்லை. ஒரு முப்பது அல்லது நாற்பது அடிதான் இருக்கும். காலைச் சாப்பாட்டை சாப்பிட்டுவிட்டு மேலை ஏறுவோம். சில்வா சொல்ல எல்லோரும் தலை ஆட்டுகின்றனர். கற்களில் அமர்ந்து சாப்பிட்டுத் தண்ணி குடிச்சிட்டு சற்று இளைப்பாறுகிறோம்.

குன்றில் ஏறும்போது மரங்கள் அடர்ந்து காணப்பட்டமையினால் வெயிலின் தாக்கம் பெரிதாகத் தெரியவில்லை. குரங்குகள் குதித்து ஓட மரத்திலிருந்த பறவைகளும் சிறகடித்துப் பறந்து செல்கின்றன. எமக்கு முன்பாகவும் வேறு சிலர் சென்று அங்குள்ள கற்களில் உட்கார்ந்திருக்கின்றனர். அமித்த தனது வரலாற்று வாயைத் திறக்கின்றார். மச்சான் ராஜா இந்தக் குன்று உங்களுடைய இதிகாசம் ஒன்றுடன் தொடர்புடையது என்று ஆரம்பித்தார். எனக்குள் யோசனை. நாங்கள் அறிந்து கொண்டது இரண்டு இதிகாசங்களைத்தான். அதில் மகாபாரதம் இலங்கையுடன் நேரடியாகத் தொடர்பு படவில்லை. ஆகவே இராமாயணத்துடன் தான் தொடர்பு பட்டிருக்க வேண்டும். இதை அமித்த விடம் கூறியபோது மௌனமாக நடந்து கொண்டிருந்தவர் தொடர்ந்து முன்னோக்கி வருமாறு கூறுகின்றார். இதே நேரம் அங்கு காணப்படும் தாவரங்களைச் சுட்டிக்காட்டி உங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இவற்றைக் கண்டிருக்கின்றீர்களா? கேள்வியொன்றைப் போடுகிறார். அங்கு இத்தாவரங்களைக் கண்டதில்லை. சொல்லிக் கொண்டே மேலே நடந்து கொண்டிருக்கின்றோம். கிழக்குப் புறமாக உனவட்டுண கடற்கரை தெரிகிறது.

அனுமன் ஆலயத்தின் ஓரமொன்றில் அமர்ந்த அவர் என்னையும் அருகில் அமருமாறு அழைக்கின்றார். அமர்ந்ததும் ரூமசல்ல என்ற பெயர் எப்படி வந்தது தெரியுமா? அவரின் கேள்விக்கு எனக்கு விடை தெரியவில்லை. நான் முன்பு இங்கு வந்தது கிடையாது. இக்குன்றைப் பற்றி அறியவும் இல்லை. நீங்கள் தான் விளக்கம் சொல்ல வேண்டும். சிரித்துக்கொண்டே சொல்கின்றார். ராமசாலா மருவித்தான் ரூமசல்ல என்று வந்திருப்பதாக கூறிய அவர் ராம என்றால் ராமாயண ராமா, சாலா என்றால் மண்டபம் என்கிறார். அர்த்தம்

புரிகின்றது என்கிறேன்.

அமித்தவின் வாயினால் கதையைக் கேட்டு விட வேண்டும் மனம் குறுகுறுக்கிறது. அமித்தவிடம் பேச்சுக் கொடுக்க முயலும்போது கொஞ்சம் பொறுங்கள், இன்னும் கொஞ்சம் நடப்போம். அப்போது சான்றோடு சொல்லிறன். மரங்களுக்கிடையில் சிறிதுதூரம் சென்றவுடன் நான்கு தூண்களால் ஆன சீமெந்தினால் கூரையிடப்பட்ட கட்டிடத்தின் உள்ளே ஆறுஅடி உயரமான அனுமன்சிலை. இடது கையில் சஞ்சீவி மலை. வலது கையால் கதாயுத்தைப் பற்றித் தோளில் வைத்திருக்கிறார். மண்டபத்தின் முன்புறம் மணி ஒன்று தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. மலையில் குடிகளும் இல்லை. இந்தப் பிரதேசத்தில் தமிழர்களும் இல்லை. அனுமன் சிலையை யார் என்ன நோக்கத்திற்காக இக்குன்றில் அமைத்துள்ளனர்? எனக்குள் எழுந்த கேள்வியை அமித்தவிடம் போடுகின்றேன்.

தொடர்ந்து மிகுதிக் கதையையும் அவர் விளக்குகிறார். இராம ராவண யுத்தத்தில் ஒரு கட்டத்தில் இந்திரஜித்தோடு நடந்த யுத்தத்தில் இலட்சுமணன் காயப்பட்டு சுயநினைவை இழக்கின்றான். அப்போது லட்சுமணனைக் குணப்படுத்த மூலிகைதேடி சஞ்சீவி மலைக்கு அனுமார் செல்கின்றார். ஆனால் மூலிகையை இனங்காண முடியாததால் மலையையே பெயர்த்துக் கொண்டு வருகிறார். இலட்சுமணனையும் வானர வீரர்களையும் குணப்படுத்திவிட்டு மலையை மீண்டும் இருந்த இடத்தில் வைத்துவிட்டு வருவதற்காக தூக்கும்போது அதிலிருந்து சில துண்டுகள் உடைந்து விழுந்ததாகவும், அதில் ஒன்றே இந்த ருமசல்ல குன்று என்றும்

அமித்தவின் கதை தொடர்கின்றது. இந்தக் குன்றில் நூற்றிஐம்பது வரையான மூலிகைத் தாவரங்கள் இன்றும் காணப்படுகின்றன. அதைவிட குன்றிலுள்ள மண்ணானது அயலிலுள்ள மண்ணைவிட வேறுபட்டது. இவ்வாறு கூறிய அவர் ஆர்தர் சீ கிளார்க் என்ற விஞ்ஞானி இக்குன்றில் பலதடவை ஆய்வுகளை மேற்கொண்டதையும் தான் அறிந்ததாக விளக்கினார். இங்கு இப்படி ஒரு கதை புதைந்துள்ளதா எனக்குள் வினா ஒன்று தோன்றி மறைகின்றது.

தொடர்ந்து குன்றில் தென்பகுதி நோக்கி நடக்கையில் வெயிலுக்குப் பளபளப்பாக ஜொலிக்கும் தாதுகோபம் ஒன்று புலப்படுகின்றது. அந்த இடத்தில் மரங்கள் பெரிதாகக் காணப்படவில்லை. அதன் நான்கு புறமும் அமர்ந்த புத்தர் சிலைகளைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. இத்தாதுகோபம் ஜப்பான் நாட்டிலுள்ள நிக்காய ஒன்றின் பிக்கு ஒருவர் இங்கு வந்து அமைத்தார் எனவும் இதற்கு சாம சைத்திய அதாவது சமாதான சைத்தியம் எனும் பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றது என்பதையும் தெரியப்படுத்தினார். சைத்தியத்தில் ஜப்பானிய சாயல் புலப்படுவதை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

உனவட்டுண கடற்கரையில் நாங்கள் ஒன்பது பேரும் நீராடிக் கொண்டிருக்கிறோம். பல வெளிநாட்டு உல்லாசப் பயணிகளும் அங்கு நிறைந்திருக்கின்றனர். சிலர் படகுச்சவாரியில் மகிழ்ந்திருக்கின்றனர். மேற்குப் பக்கமாக ருமசல்ல தெரிகின்றது. மெதுவான கடலலைகள் உடலைத் தழுவிக்கொள்கின்றன, அழகைக் கழுவிக்கொள்கின்றன. மனதில் இருந்தும் ஏதோ கழுவப்பட்டதுபோல் உணர்ந்து கொண்டிருக்கின்றேன்.

சீனாவில் மூட்டப்பட்ட சிறுநெருப்பு பூமிப்பந்தெங்கும் பற்றி எரிந்தது.

உலகம் ஒரு கணம் நின்று சுழன்றது. உலகம் ஒரு கணம் உறைந்து நின்றது.

ஊழித்தாண்டவம் ஒன்று இன்னும் தொடர்கிறது!

வாய்வீரம் பேசிய வல்லரசுகள் வாயடைத்து நின்றன.

கண்ணுக்குத் தெரியாத நுண்ணுயிர் ஒன்று பெருநகரங்களையே ஸ்தம்பிக்கச் செய்தது

அடக்கச் சடங்குகள் இன்றியே எந்திரங்கள் சரித்துப் புதைத்தன மனித உடலங்களை.

நுண்ணுயிர்தானே என்று வாழாதிருந்தோர் வாங்கிக்கட்டினர் நன்றாய்

|| ஒரு மீட்பனுக்கான காத்திருப்பு

■ தமிழ்நேசன் அடிகளார்

வகைதொகையின்றி சாவைச் சந்தித்தனர்!

நாம் கட்டாய விடுமுறையில் வீட்டுக்குள் அடைக்கப்பட்டோம்

இப்போதெல்லாம் காலைகள் பிந்தியே விடிகின்றன! வேலை, அலுவலகம், படிப்பு என்ற எந்த அவதிகளும் இன்றி காலைகள் பிந்தியே விடிகின்றன!

வேலையில்லாத பகல்பொழுதுகள் விசராய்... விரக்தியாய் கழிந்தது சிலருக்கு

ஆனால் இலட்சியங்களைச் சேமித்த பலருக்கு அதுவே அருமையான வாய்ப்பாய் அமைந்தது.

எல்லாமே இப்போது பழகிப்போனது!

கனவுகளைத் தின்று தீர்த்த வைரஸ் பூதத்துடன் வாழ்க்கை நடத்துவதென்பது இப்போது பழகிப்போனது.

மருந்துக்காய் ஏங்கும் மானிடத்திற்கு பதில்சொல்ல அறிவியல் மேதைகள் ஆய்வுகூடங்களில் அடைகாக்கின்றனர்.

ஒரு மீட்பனுக்காய் ஒரு நற்செய்திக்காய் இந்த மானிடம் ஏங்கிக்கிடக்கிறது!

வடமராட்சி “ஒப்பரேஸன் லிபரேஷன்”னும் “கல்லறை மேலான காற்றும்”



தமிழ்ப் பிரதேசமொன்றில் முதன்முதலாக நடைபெற்ற இராணுவ நடவடிக்கை வடமராட்சியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட “ஒப்பரேஸன் லிபரேஷன்” (1987.05.26-1987.06.04) என்பதை பலரும் அறிந்திருப்பர். இதன்போது நடைபெற்ற கொடுமைகளின் கோரங்களையும் சிதைவுகளையும் பதிவு செய்துள்ள முக்கியமானதொரு இலக்கிய ஆவணமே மேற்குறிப்பிட்ட தலைப்பிலான கவிதைத்தொகுப்பாகும். இந்நிகழ்வு நடந்தேறி முப்பத்து நான்கு வருடங்களாகி விட்ட இவ்வேளையில் பலராலும் அறிப்படாத இத்தொகுப்பினைப் பற்றி நினைவு கூர்வது பொருத்தமானதாகும்.

“கொடுமைகள் நிறைந்த எங்கள் மண்ணின் நிகழ்வுகளை நினைவு கூரும் எட்டு சுழத்து வளருங்கவிஞர்களின் கவிதைத் தொகுப்பு” என்ற குறிப்புடன் சாள்ஸ் என்பரவால் தொகுக்கப்பட்டு ஈரோஸ் இயக்கத்தின் மாணவர் இளைஞர் பொதுமன்றத்தினால் (Guys) யாழ்ப்பாணம், சென்னை ஆகிய இரு பிரதேசங்களையும் உள்ளடக்கியதாக 1988 வைகாசியில் இத்தொகுப்பு வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இதிலிடம்பெற்றுள்ள கவிதைகள் வெவ்வேறு நோக்கும் போக்கும் கொண்டனவாக வெளிப்பட்டிருப்பது பற்றி முதலிற் குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.

அகிலன் எஸ்.தி., ஞானசேகர், குருபரன், நாடி, இரா.ஜனகன், சடாவதணன், கா.யோ.கிரிதரன், தலவாக்கொல்லை செளந்தர்ராஜன் என்போரே இதில் எழுதியுள்ள எண்மருமாவார். இவர்களுள் இரு கவிஞர்களையே இப்போது இனங்காண முடிகின்றது. ஒருவர் அகிலன் எஸ்.தி. (இவர் “முரசொலி” பிரதம ஆசிரியராக விளங்கிய எஸ்.திருச்செல்வத்தின் மகன்; இயக்கமொன்றினால் கொல்லப்பட்டவர்.) மற்றொருவர், இன்றும் கலையுலகில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற தலவாக்கொல்லை செளந்தர்ராஜன். ஏனையவர்கள் இப்போதும் இருக்கிறார்களென்றும் எழுத்துலகில் இயங்குவதில்லை என்றும் தொகுப்பாளர் சாள்ஸ் மூலம் அறிய முடிகின்றது. (முன்னர் முக்கிய கவிஞராக திகழ்ந்த சாள்ஸும் தற்போது எழுதுவதில்லையாம்) ஒவியம் வரைந்தவர் இன்றும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் நிலாந்தன் ஆவார். முன்னுரை எழுதியவர் அல்வைக்கலா.

இதில் இடம்பெற்றுள்ள கவிதைகளுள் “ஒப்பரேஸன் லிபரேஷன்” பற்றிய முழுமையான

விவரணப்பதிவாக விருக்கின்ற “ஒப்பரேஸன் லிபரேஸன் (“நாடி”) என்ற நெடுங்கவிதை பின்வருமாறு ஆரம்பிக்கின்றது:

“ஒரு மாலை நாளை மறந்து
வடமராட்சி வடலிகளில்
கடந்து கொண்டது
உயர்ந்த பனைகள்
உரசும் ஓசைகள்
“ஷெல்”லின் சத்தமும் சேர்ந்த ஒலிகளும்
புல்லின் நுணிகளில் தெறித்து தேய்ந்தன
வல்லை வெளிகளை மெல்ல கடந்த
வாகனங்களில் பள்ளிப் பிள்ளைகள்
ஓ... நேரமும் நாலுமணி
சொல்லி வைத்தால் போல் சேர்ந்து வந்த
பொம்பரும் ஹெலியும் துள்ளி குதித்தன
சுற்றி வந்தன
வரம்பிலே வயலிலே புனினி குருவிகள்
புது பயத்தால் கதறிட
பருத்தித்துறையிலே பலியாட்கள்
பல்லியைபோல உரத்தொடங்கினர்
களியாய் களையாய் முள்ளியில் செம்பியன்பற்று
செருக்கு பேய்கள் தரைட்டின
சோற்றிலே ஒரு கையை வைத்த மக்கள்
கேற்றிலே ஊரம். செய்தி அறிவாரோ
“ஷெல்”லும் குண்டுமாய் மாறிமாறி
மாறி பொழிய மாமா மார்கள்
மல்லுக்கு வெளிக்கிட
மக்கள் திகைக்கவில்லை. வழமைதானே...
வடிவாய் சமைத்துச்சாப்பிட்ட
பேப்பரும் கையுமாய் பேச்சுவார்த்தை பற்றி
சொல்லி முடிக்கவில்லை... தொடர்ந்து ஆரவாரம்
சந்தியில் சரியான சண்டையாம்
மந்திகள் பல மடிந்தனவாம்
சந்தையில் இரண்டு ஷெல்... சத்திரத்திலும் விழுந்து
எஞ்சிய சிப்பாய்கள் எடுத்த ஓட்டத்தை
கண்டவர் சொல்கிறார்...
அன்றைய சண்டை அத்துடன் முடிந்துபோக
மக்களும் உறங்கி போயினர்...

அடுத்த நாள் நடைபெற்ற நிகழ்வுகள் தொடர்ந்து விவரிக்கப்படுகின்றன:

விடிவுக்கு முன்னர்... நாலுமணி
வல்லைக்கடலின் வரலாறு காணாத

பில்லி பிசாசுக்கள் மெல்லத்தோணியில்
 “ஷெல்”ஐயும் கொண்டு
 பொல்லு கத்திகளுடன்
 புதைந்து புதைந்து நடந்தன
 காகம் குருவிகள் கத்தவில்லை
 காலை இன்னும் விரியவில்லை
 ஓரம் ஓரமாக ஒரு தொகை
 யூடீஸ் சத்தங்கள்...
 மெல்ல மெல்ல கடலோர கழுகுகள்
 காலூன்றிக் கொண்டன
 எல்லாம் தெரிகின்றது
 எழுகின்றான் ஆதவன்
 என்ன செய்வோம்... எழுதட்டும் வரலாறு
 கையில் கருவிகள்
 கடுமையாய் இயங்கின
 “ஷெல்” லின் ஓசையும் சிவப்பு சிவப்பாய்
 கறுப்பு அங்கிகள் கக்கிய நெருப்புகள்
 வல்லை வயலின் வரலாற்றை எரிக்கிறது.
 கடைசிக் கண்ணிவெடி... கலகலத்து போயிற்று
 விழுந்த பிணங்களை விழுங்கிக் கொண்டே
 விரைகின்ற வெறியர்படை
 கரவை கிழக்கில் வரிசை வரிசையாய்
 வல்லூறுகள் பறந்துவர
 பிள்ளையார் கோயில் பின்வீதியில் பிசாசுக்கூட்டம்
 கல்லையும் முள்ளையும் கருங்கல் மதிலையும்
 தூளாக்கி
 ஊரின் உள்ளேயும் நுழைந்தன
 தொண்டமானாற்றில் தொடங்கிய சண்டையில்
 தொண்ணூறுக்கு மேல் மந்திகள் சரியாம்
 சொல் ஒன்று கேட்கிறது
 தோளில் தொங்கிய பெட்டியில்
 பற்றைகள் தோறும் கூட்டு விழுத்தியும் - அதை
 சட்டை செய்யாமல் தொடரும் பேய்கள்
 கையில் கேடலி... கருத்தில் இனவெறி
 செய்வதே படுகொலை செய்திகள் படுபிழை
 அண்ணாந்தோம்
 விண் முழுதும் விஷப்பறவை
 வீசின எச்சரிக்கை
 “ஊரே அடங்கணுமாம்
 உயர்பீட உத்தரவாதம்
 கோயில் தளங்களிலே
 கூடணுமாம் ஒன்றாக”

“ஓப் பரேஸன் லிபரேஷன்” இராணுவ நடவடிக்கையில் இராணுவம் வெற்றி பெற்றமைக்கான காரணங்களுள், ஆர்ப்பாட்டமற்ற முறையிலே அது ஆரம்பிக்கப்பட்டமையாகும். அது எவ்வாறமைந்திருந்தது என்பதனை(உதாரணம்: வயலில் வேலை செய்பவர்கள் போல நடந்துவந்தமை) மேலுள்ள பகுதி ஓரளவு காட்டுகின்றது என்பதனாலேயே இங்கே விரிவாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

மேற்குறிப்பிட்ட நடவடிக்கைவேளையிலும் பின்னர் நடைபெற்ற படுகொலை பற்றிய விபரிப்பும் நெஞ்சைத்தொடுவதாக - பெருமளவு யதார்த்த நிகழ்வுகளையொட்டி சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. எடுத்துக்காட்டு:

“பொலிகண்டிவீதியில் மனித பல்மட்டும் சிரித்த கடவாய் துண்டை கவ்விய நாயொன்று

காலில் “ஷெல்” பட்டுக் கிடக்கிறது.
 வதிரியில் வயோதிபர் மடத்தில்
 வல்லூறுகளின் வாள் வீச்சில்... சொல்ல முடியாதபடி
 வாய்க்காலில் வடிக்கிறது பச்சை ரத்தம்
 வெறிக் கத்தியின்
 வெற்றிக்களிப்பில்
 ஒரு சோடி
 கண்மட்டும் இமையின்றி குத்தப்பட்டிருந்தது
 கால் விரல்கள் ஆங்காங்கே...
 துண்டு துண்டாக...”

மேற்குறிப்பிட்ட கவிதையை எழுதியவர் “நாடி” என்பராவார்.

சடாவதனன் என்பாரெழுதிய “நினைவுச் சிதறல்”, மீனவர் குடும்பமொன்றினை முதன்மைப்படுத்தி அக்குடும்பத்தவரில் பிள்ளைகளின் தாய் தவிர அனைவரும் கண்ணுக்கு முன்னால் கொல்லப்பட்டமை பற்றியும் தாய் சித்தப் பிரமைக்குள்ளானமை பற்றியும் விவரிக்கின்றது. இக்கவிதையின் முக்கியமானதொரு பகுதி பின்வருமாறமைந்துள்ளது:

“கூடு போல...
 ஏதோ பரவ
 பாடு எண்ணென்று
 பாக்க எழுந்தன்
 வீடு எல்லோ
 பற்றி எரிந்தது
 ஐயோ! ஐயோ!
 எழுந்து ஓடுறன்
 முற்றத்திற்கு
 குப்புறக் கிடந்த
 கணவனின் உடலை
 கட்டி அழுதன்
 தொட்டு வணங்கினன்
 பட்டு விரல்களால்
 முத்துவின் இடதுமணிக்கட்டை
 பிடித்தபடியே...
 உறங்கிப் போன
 நந்துவின் முகத்தை
 கையில் ஏந்தினன்
 என்ன பயங்கரம்!
 கையுடன் தலை
 வந்தே விட்டது
 என்னுடல் பதற
 மீண்டும் உடலுடன்
 ஒட்டவே வைத்தன்
 இடக்கரம் இழுந்து
 இருதயம் பிளந்து
 இறந்து கிடந்த
 முத்துவின் முகத்தை
 எப்படி மறக்க!
 எப்படி நினைக்க!”

க.யோ.கிரிதரன் எழுதிய கவிதை, (பாசக்கயிற்றுப் பந்தம்) “சொந்த நாட்டிலேயே அகதிகளாக்கப்பட்ட சோகத்தைக் கூறுகிறோம்” என்று இவ்வேளையில் ஏற்பட்ட அகதிகள் நிலை விபரிக்கப்படுகிறது.

அகிலன் எஸ்.தி. எழுதிய கவிதை (“சவடு படிந்த சோகங்கள்”), தமிழ் சமூகத்தில் மனோபாவத்தை

விமர்சித்துவிட்டு, அதாவது, ஒவ்வொரு இனக்கல வரத்தையும் மறந்து விடுதல்) தற்போது ஏற்பட்டுள்ள மனமாறத்தை பாராட்டி நம்பிக்கையூட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. தமிழ்மக்களுக்கெதிரான அரசு நடவடிக்கைகளை விமர்சித்துவிட்டு தற்போதைய இழப்பினை பொருட்படுத்தாது மேற்குறிப்பிட்ட கவிதை போன்று போராட்டத்தில் நம்பிக்கை ஏற்படுத்துவதாக வெளிப்பட்டுள்ளது. ஞானசேகரின் கவிதை, (“சாம்பல் பூத்த தெருகளிலிருந்து”).

ஓப்பரேஸன் விவரேஷனின் போது நடந்த கொடுமைகளை சுருக்கமாக உணர்ச்சிபூர்வமான முறையில் விவரிக்கின்றது. குருபரனின் கவிதை(87 மே 26). க.யோ.கிரிதரனின் கவிதையும்(பாசக்கயிறுறுப் பந்தம் க.யோ.கிரிதரனின் கவிதையும் கூட(நிரந்தரமாய்

நிலை கொள்ளும்) அவ்வாறு தான் அமைந்துள்ளன.

ஓப்பரேஸன் விவரேஷனின் நிகழ்வுகளை நினைவு கூர்ந்து ஆக்ரோஷமான முறையில் விமர்சித்து விடுதலை உணர்வு ஏற்பட்டுவிட்டதை திடசங்கற்பமான முறையில் எடுத்துரைக்கின்றது தலவாக்கொல்லை செளந்தரராஜனின் கவிதை!

மேற்குறிப்பிட்ட ஒவ்வொரு கவிதையும் வெளிப்படுத்தும் ஏதோ ஒரு உணர்ச்சித் தெறிப்பு கவிதை ஒவ்வொன்றினதும் ஆரம்பத்திலே நிலாந்தனால் சித்திரமாக வரையப்பட்டிருப்பது இத்தொகுப்பின் சிறப்புக்களுளொன்றாகின்றது என்பதில் தவறில்லை.

இவ்வாறான தொகுப்புகள் பின்னரும் வந்திருக்கக் கூடும். அவற்றையும் தேட முற்படுவது வரலாற்றுக் கடமையாகின்றது!

எதிரானதும் சமமானதுமான மறுதாக்கம்

அதிகாரவெறியும் ஆட்சி மோகமும் உச்சத்தில் நின்றாட எம் எதிர் காலம் பற்றி எள்ளளவும் எண்ணாமல் - நீ செய்த சதிகார வேலை.

அமேசன் முதல் அவுஸ்திரேலியா வரை நீ வைத்த தீப்பொறிகள் வால்முளைத்து “சாலிடரி லோகஸ்ட்”-டாய் அவதாரம் பெற்று வான் பறந்து வருகின்றோம்...!

நாங்களல்ல... மரங்கள் தான் தாமே உரசி உரசி தீயாய் மூண்டன எனும் உங்கள் பல்லிளிப்பு வெளிச்சத்தில் வீழ்ந்து வெந்து போக நாங்களொன்றும் விட்டில்களல்ல வெட்டுக்கிளிகள்!

வெட்டுக்கிளிகள் தானே- இவை எதை வெட்டிக் கிழிக்கப் போகின்றன? எனும் இறுமாப்புத்தான் - உன் பயிர் பச்சைகளுக்கு நாம் வைத்த ஆப்பு! அங்கொரு காட்டிலே பொந்திடை நீ வைத்த சிறுதணல் பெருந்தீயாய் மூழ் எமைப் பிடித்துண்ணும் பூச்சிகள் கூட வெந்தணலில் சாக... எதிரிகள் இன்றி பத்தாய் நூறாய் பல்லாயிரமாய் இலட்சமாய் கோடியாய் பல்கிப் பெருகினோம்.

நாடுகள் தாண்டி விரிந்த கடல்கள் கடந்து பல்லாயிரம் மைல்கள் ஓய்யாரமாய் பறந்து பயிர் பச்சையெல்லாம் கொறித்துச் சுவைத்துப் புரதப் புதையல் தோண்டப் புறப்பட்டோம்.



தாவரங்கள் தலைதாங்கும் தானியங்கள் மேலே தானிறங்கி வேட்டையாடும் வெட்டுக்கிளி எமை வீழ்த்த கற்றுக் கொண்ட பாடமெல்லாம் காட்சிப்படுத்திப் பார்த்தீர்கள் விஞ்ஞானமும் மெய்ஞ்ஞானமும் எம்வரவை கட்டியும் கூறியனவாமே அப்படியும் ஏனின்னும் தாமதம் மனிதா? காடழித்து கடலரித்து விண்ணுயர் வீடுயர்த்தி இயற்கையின் சமநிலைக்கு நீ எறிந்து ஏவுகணைகள் வெடித்துச் சிதறி வெட்டுக்கிளிகளாய் உருமாறி உனைவந்து சேர்கின்றன நியூட்டனின் மூன்றாம் விதியாய்!

- பிரியா இளங்கோ

“ஆதிரையன் கைய நீட்டு... ஏன்டா இவ்வளவு
 “லேட்டு”...? “பிரயெர்”, ரெண்டு பாடவேளை -
 முடிஞ்சிருச்சு... இப்பதா ஒனக்கு விடிஞ்சிச்சா...?
 நேத்து ஒங்க ஊருல இருந்து பத்து புள்ளைங்க
 “லேட்டாதா” வந்தாங்க. ஏழு மணிக்கு வரவேண்டிய
 நீங்க ஸ்கூலுக்கு ஒம்பது மணிக்குத்தா வாறீங்க... இந்த
 ஸ்கூலுக்கு ஒரு “டிசிபிலின்” இருக்கு... “ரூல்ஸ்”
 இருக்கு... ஒங்கள மாதிரி புள்ளைங்களாலதா எல்லா
 வீணாபோவது... இடாப்புல பேர் பதிஞ்சாச்சி...
 இண்டைக்கி ஒனக்கு முட்டதா போட்டுறுப்பாங்க.
 இப்ப வந்து நிக்கிற...நாளைக்கி ஸ்கூல் வாறதுன்னா
 ஒன்ட அம்மா இல்லாட்டி அப்பாவ கூட்டிக்கிட்டு
 வா...அவுங்ககிட்ட இத பத்தி நா வெவரமா
 கதைக்கனு...” என மாரிமுத்து அதிபர் பாடசாலை
 சட்டதிட்டங்களை மூச்சு விடாமல் ஆதிரையனுக்கு
 கற்பித்துக் கொண்டே அவனது கைகளில் மாறி மாறி
 பலமாக அடித்தார். ஆதிரையனால் அதிபரின் அடியை
 தாங்கிக் கொள்ளமுடியவில்லை. அழுதுக்கொண்டே
 படிக்கட்டுகளில் ஏறி மேட்டில் உள்ள தரம் - 6 வகுப்
 பறையை நோக்கி ஆமையின் வேகத்தில் நடந்தான்.
 ஆதிரையன் தரம் ஆறில் கல்வி கற்கும் திறமையான
 மாணவர்களில் ஒருவன். பார்ப்பதற்கு கறுப்பாகவும்,
 குள்ளமாகவும், விபூதிப் பூச்சுடனும் பாடசாலையில்
 வலம் வரும் அவன் அனைத்து ஆசிரியர்களினதும்
 அபிமானத்தை வென்ற ஒழுக்க சீலனும் ஆவான். பாட
 சாலைக்குத் தாமதமாக வரும் குற்றச்சாட்டு மாத்திரமே
 அவனுக்குரிய சிவப்பு புள்ளியாக அந்த எட்டியாந்
 தோட்ட கலைமகள் தமிழ் வித்தியாலயத்தில் பதியப்

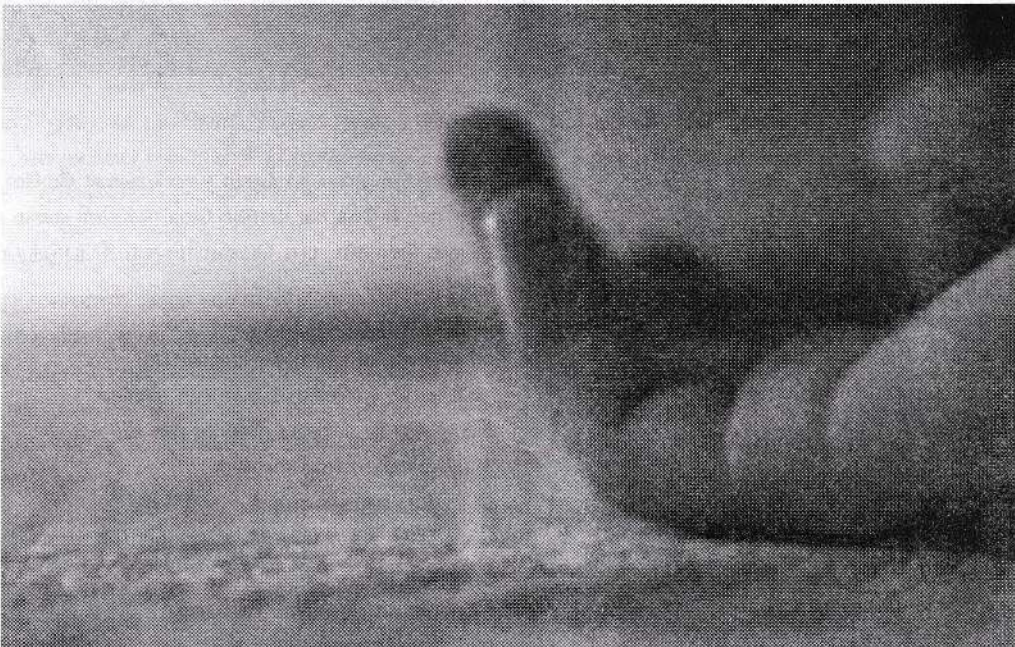
பட்டிருந்தது.

மூன்றாம் பாடத்திற்கு மாணவர்களை தயார்
 படுத்துவதற்காக மணி அடித்தது. கணிதப்பாட
 ஆசிரியர் பாடத்தை முடித்துவிட்டு வெளியே செல்வ
 தற்கும் ஆதிரையன் வகுப்பறைக்குள் செல்வதற்கும்
 நேரம் சரியாக இருந்தது. “டேய் ராமு அந்த சோக்
 பெட்டியத் தா... நா “பிளக்போட்டுல” சித்திரம்
 வரையப் போறேன்...” என்று கூறிக்கொண்டு
 எழும்பினான் கமல். “வாங்கடா நாம “கென்டி”னுக்கு
 போவோம். இல்லாட்டி சிங்கள டீச்சர் விடமாட்டாங்க
 வெளியில போக. அவங்க வாறதுக்கு மொதல
 போயிருவோ...” என சமான் வெளியே ஓடினான்.
 இவ்வாறு ஆதிரையனின் சக நண்பர்கள் எழுப்பிய
 கூச்சல் ஒலி வகுப்பறைச் சுவர்களில் எதிரொலித்தது.
 கண்ணீர் மல்க மிகவும் அயர்ந்து சுவலைத் தோய்ந்த
 முகத்துடன் வகுப்பறைக்குள் பிரவேசித்த ஆதிரையனை
 யாரும் பொருட்படுத்தாமல் அனைவரும் தங்களுடைய
 வேலைகளில் முழு கவனமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டி
 ருந்தனர். ஆதிரையனுக்கும் அவர்களுக்கும் இது
 புதிதான விடயமல்ல பழகிபோன ஒன்று.

“ஆயுபோவன் லமாயி...” என சிங்கள
 பாடத்திற்குரிய ஆசிரியை அனுலா விக்ரமசிங்க ஆறாம்
 தரத்திற்குள் புன்னகை ததும்பும் முகத்துடன்
 நுழைந்தார். சிங்களப் பாணியில் அவர் அணிந்திருந்த
 ஊதா வர்ண “ஓசரி” அவருடைய வெள்ளை நிறத்தை
 மேலும் மெருகூட்டியது. இளமையும், துடிப்பும்,
 அன்பும் கொண்ட அந்த ஆசிரியரின் தோற்றத்தில்
 உற்சாகம் கொண்ட மாணவர்கள் எல்லோரும் எழுந்து
 ஆசிரியருக்கு பதில் வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டு

ஓய்வுத் தேடும் கால்கள்

சி.ரஞ்சிதா



அமர்ந்துக்கொண்டனர்; சிங்களம் கற்பதற்கு ஆர்வமாக இருந்தனர். ஆதிரையன் மட்டும் எவ்வித உணர்வு மின்றி மேசையின் மீது தலையை வைத்து படுத்துக் கொண்டான். அனுலா ஆசிரியருக்கும் ஆதிரையனின் நிலைமை ஓரளவு புரிந்தது. காலையில் அவன் அதிபரிடம் அடிவாங்கியதை அவர் கவனித்ததினால் “வலி பொறுக்கமுடியாமல் அவ்வாறு இருக்கிறான்” என எண்ணிக்கொண்டு, “லமாயி அத அபி ஏக வச்சன பஹூ வச்சன கென பலமு” என மாணவர்களுக்கு ஒருமை, பன்மை சொற்களை அறிமுகப்படுத்த தயாரானார். மாணவர்களை தமிழில் தங்களுக்கு தெரிந்த சொற்களை எழுதுமாறும் கட்டளையிட்டார். ஆதிரையன் அருகில் சென்று அவனது தலையை தடவிக்கொடுத்து “நீங்க படுத்துக்கொண்டு பாடத்தை கேளுங்க தம்பி...” என்று தமிழில் கூறிவிட்டு அனுலா ஆசிரியை கற்பித்தலில் ஈடுபட்டார். ஆதிரையனால் அன்றைய நாள் முழுதும் பாடசாலையில் வெற்றிகரமாக கற்றலைத் தொடரமுடியவில்லை; சோர்வும் கவலையும் மேனி எங்கும் படர்ந்திருந்தது.

இரண்டு மணிக்கு சரியாக பாடசாலை முடிவடைந்தவுடன் சிரேஷ்ட மாணவத் தலைவர்கள் தங்களுக்கு பொறுப்பான வகுப்பறைகளில் மாணவர்களை கவனித்து அவர்களை வரிசையாக அனுப்பும் நடவடிக்கைகளில் விறுவிறுப்பாக செயற்பட்டனர். ஆசிரியர் குழாம் “சிக்னேச்சர்” கொப்பியில் கையெழுத்தை இட்டுவிட்டு தங்களுக்குரிய பேருந்துகளை பிடிப்பதற்காக விரைந்தனர். நாற்பது மாணவர்கள் கூட்டமாக புத்தகப்பைகளை சுமந்துக்கொண்டு கூன் வளைந்தவர்கள் போல மிகவும் வெறுப்புடன் நடக்கின்றனர். ஆதிரையனும் அவர் களுடன் திராணி அற்றவனாக அதிபரின் பிரம்பு பதம் பார்த்த தனது மென்மையான கரங்களை அழுத்தி அழுத்தி தேய்த்தவாறு பைய பைய நடக்கின்றான். தாங்கமுடியாத சோர்வு அவனை வாட்டிக் கொண்டிருந்தது. அவனைப் போல இன்னும் பல மாணவர்கள் ஆதிரையனுடன் இணைந்து தோட்டுலோய தோட்டத்தை நோக்கி விரைந்தனர்.

பதுளை மாவட்டத்தில் வாழ்கின்ற தோட்டத் தொழிலாளர்களில் தோட்டுலோய தோட்ட மக்களும் ஏனைய சமூகங்களில் வாழும் மக்களைப் போல தமது பிள்ளைகளின் கல்வித் தரத்தை உயர்த்துவதற்காக அயராது உழைத்து வருகின்றனர். தேயிலை, இறப்பர் உற்பத்திகளில் தமது வாழ்வாதாரத்தை தக்க வைத்துக் கொண்டு வாழும் இவர்களின் பிள்ளைகள் தினமும் பதினான்கு கிலோ மீற்றர் தூரம் நடந்து சென்று தமது கல்வியைத் தொடர்கின்றனர். அடர்ந்த மலைக்காடுகளாக காட்சித் தரும் தோட்டுலோயப் பகுதி, பைனஸ் மரங்களாலும் தேயிலைச் செடிகளாலும் இறப்பர் மரங்களாலும் பாரிய கற்பாறைகளாலும் சூழப்பட்டு உயர்ந்த மலை மேடுகளில் லயக் குடியிருப்புகளாக காட்சி தந்தது. அந்த தோட்டத்திற்குச் செல்லும் பாதைகள் கற்பாறைகளாக உடைந்த பள்ளங்களாக குன்றும் குழியுமாக அருகிலிருக்கும் நதி நீர் நிரம்பி பெரும் துன்பத்தை ஏற்படுத்தியது. அதிகாரிகளின் கண்களுக்கு அகப்படாத அற்புதத் தீவு போல கடந்த

பத்து வருடங்களாக அந்த காட்டுப் பகுதி காணப் பட்டது. பாதையற்ற காட்டிற்குள் பேருந்து வசதிகளும் இல்லை. மாணவர்கள் அதிகாலை ஐந்து மணிக்கு பாடசாலைக்குச் செல்வதற்கு நடைபயணத்தை ஆரம்பித்து உரிய நேரத்திற்கு பாடசாலை செல்லமுடியாமல் தவிக்கின்றனர்; மாலை ஐந்து மணிக்கு வீடு திரும்புகின்றனர். நேர்த்தியற்ற, கொடுமான அந்த பாதைகள் வெற்றியற்ற கற்றலையே இங்கு வாழும் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளுக்கு சன்மானமாக அளித்தது.

2

“ஆதிரையன் அப்பு... ராசா... எழும்புடா... அம்மா சோறு சமைச்சிட்டே... இண்ணிக்கி புள்ளக்கி புடிச்ச முட்டைக் கறியும் பலாக்காய் கறியும்... வெரசா எழும்பி தேத்தண்ணி குடி... ஆறிபோவு ராசா... ஸ்கூலுக்கு போவ வேணாமா...” என ஆதிரையனின் தாய் முத்தாயி அவன் தலையைத் அன்பாகத் தடவிக்கொடுத்து எழுப்ப முயல்கின்றாள். ஆதிரையன் போர்வைக்குள் மீண்டும் சுருண்டுக் கொண்டான். அவனை எழுப்பும் முயற்சியில் தோற்றுப்போன முத்தாயி, கொழுந்து பறித்து பறித்து கரடுமுரடான கரங்களுடன் ஆதிரையனின் பாடசாலை சீருடைகளை “அயன்” செய்ய ஆரம்பமானார்.

அந்த இருள்கூழ்ந்த மலைக்காட்டுப் பகுதிகளுக்கு தோட்டுலோய லயத்திற்கு இடப்பட்ட பிரதான மின்விளக்கு ஒளியை அள்ளி வழங்கியது. கருமையையும் பனியையும் பொருட்படுத்தாமல் நிசப்தத்தை கிழித்துக்கொண்டு முத்து ஐயாவின் வீட்டு தொலைக்காட்சி இடைக்கால பாடல்களை ஒளிபரப்பாக்கிக் கொண்டிருந்தது. பக்கத்து வீட்டு ராமாயியின் மகன்மார் இருவரும் பல் துலக்கிவிட்டு வீட்டிற்கு முன்னால் இருக்கும் பீலியில் முகங்களை கழுவிக்கொண்டு பாடசாலைக்கு ஆயத்தமாகும் அரவம் கேட்டது. தொங்கல் காம்பராவில் உள்ள மீனாட்சியின் மகன் அசோக் “என்ன எழுப்பாத அம்மா... டீச்சர் குடுத்த “ஹோம்வேர்க்” செய்யல... நேரமும் இல்ல... நா வீட்டுக்கு வறகுள்ள ஆறு மணியாகிருச்சி... ரோட்டுல கால் வைச்சி எடுக்குறதுக்குள்ள மறுபடியு சேத்துல போயி புதஞ்சிருச்சி... வலி தாங்க ஏலாம இருக்குது. இண்டைக்கி அந்த கணக்குப் பாட “சேர்” கொடுத்த வேலைய செய்யாம போனா ஏசுவாரு... காரணம் கேட்க மாட்டாறு... நா ஸ்கூல் போகல...” என அடம்பிடித்தான். அசோக்கின் வார்த்தைகள் யாவும் சிந்திக்கத்தக்கனவே என கூறுவது போல பக்கத்து வீட்டு பொட்டுக் கிழவியின் வெற்றிலை, பாக்கு இடிப்புச் சத்தம் “டொக்... டொக்...” என ஓசை கொடுத்தது.

இவை எவற்றையும் உணராதது; பொருட்படுத்தாதது ஆதிரையன் ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருக்கின்றான். “இண்டைக்கு “ஸ்கூலு”க்கு போகல கையும் காலும் வலிக்குது - எழும்ப முடியல எழுப்பாத அம்மா...” என்ற முணங்கல் முன் விநாந்தையில் சீருடையை அழுத்திக்கொண்டிருந்த முத்தாயியின் காதுகளுக்கு எட்டியது. ஆதிரையனின் வேதனை தரும் முணங்கல் பாடசாலைக்குச் செல்லும் பாதையையே இப்பொழுது முத்தாயியிக்கு நினைவுபடுத்தியது. •

சுய முயற்சியும் தன்னிறைவும்

“தர்மலிங்கம் அண்ணை கசிப்புக் காய்ச்சி பொலிசிலை பிடிப்பட்டு போனாராம்”

ஊரில் உள்ள எல்லோருக்குமே அதிர்ச்சி யாகவும் ஆச்சரியமாகவும் இருந்தது. ஒருநாளும் ஒரு சோலி சுரட்டுக்கும் போகாமல் வறுமையிலும் செம்மையாக வாழ்ந்த மனிசன் இப்படியாம் என்று செய்தி வந்ததால் அதிர்ச்சியாக இருக்காதா பின்னே...

கொரானாவுக்குள்ளே ஊரெல்லாம் முடங்கிப் போயிருக்க இந்த மனிசன் இந்த விளையாட்டெல்லாம் விட்டிருக்கிறார். ஊராங்குச்சுட்டத்திலை நீதிமன்றங்கள் இயங்காத காரணத்தினால் தர்மலிங்கம் அண்ணையை பொலிசார் நீதவானின் வாசஸ்தலத்தில் முன்னிலைப்படுத்தினார்கள்.

தர்மலிங்கம் அண்ணையை நீதவான் சற்று விசாரித்துப் பார்த்தார். இதற்கு முன்பு அவர் எந்தக் குற்றச் செயல்களிலும் ஈடுபட்டதாகத் தெரியவில்லை.

நீதவான் கேட்டார்.

“இதுவரை எந்தத் தப்பும் செய்ததாக இல்லை. அப்படியிருக்க இப்ப ஏன் கசிப்பு காய்ச்சினீர்?”

தர்மலிங்கம் அண்ணை இப்பிடிச் சொன்னார்.

“ஐயா... நான் டெய்லி கொஞ்சம் சாராயம் குடிக்கிறேன். கொரானாவாலை ஊராங்குச் சட்டம் வந்த திட்டுது. சாராயக் கடைகளும் பூட்டு. முந்தி ஒருக்கால் எங்கடை ஊருக்கு வந்த ஒரு மினிஸ்டர் சொன்னது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. “எல்லாவற்றுக்கும் அரசாங்கத்தை நம்பி யிருக்காமல் உங்கடை சுயமுயற்சியாலை தன்னிறைவு அடைய வேண்டும்” எண்டு. அதனாலேதான் ஐயா நான் சாராயம் காய்ச்சினான்.

மூக்கின் மேல் விரல் வைத்து...

அவர் ஒரு பிரபல்யமான, செல்வாக்கு மிக்க அரசியல் தலைவர். பெரிய சட்டத்தரணி. அவரைக் கௌரவிக்கும் ஒரு விழா இன்று. ஐக்கிய நாடுகள் சபையிலே தமிழரின் பிரச்சினைகளை (காலம் காலமாக நடந்து கொண்டிருப்பதுதான் வல்வை இந்திரவிழாவுக்கு போய் வருவது போல) பேசிவிட்டு வந்தமையைக் கௌரவித்து இந்த விழா ஏற்பாடாகி உள்ளது.

பலரின் பாராட்டுரைகளுக்குப் பிறகு அரசியல் வாதி ஏற்புரையும் நன்றியுரையும் நிகழ்த்தினார். “தமிழரின் பிரச்சினைகளை U.N.O விலே (பின்னே திரும்பி U.N.O க்குத் தமிழ் என்ன என்று விசாரிக்கிறார்) அ... ஐக்கிய நாடுகள் சபை... ஐக்கியநாடுகள் சபையிலே தமிழரின் பிரச்சினைகள் பற்றி மூன்று மணித்தியாலங்கள் தொடர்ச்சியாக ஆங்கிலத்தில் பேசினேன். அங்கிருந்தவர்கள் மூக்கின்மேல் விரலை வைத்து அதிசயித்தார்கள். ஏன்... தமிழருக்கு இவ்வளவு பிரச்சினைகள் இருக்கின்றனவா... என்றா... அல்ல... அல்ல... எனது ஆங்கிலத் திறமையை நினைத்து...”

ஒரு அம்மாவும் மகனும்...

தேங்காய் துருவி தாய்க்கு உதவி செய்து கொண்டிருந்த மகனிடம் அவனது தாய் சொன்னார்....

“மகன்... சரியா துருவாம... சிரட்டைகளை காகங்களுக்கு போடாதே...”

மகன் சொன்னான்.

“அம்மா... இந்த கொரோனா காலத்தில நாங்க நிம்மதியாய் சாப்பிடுறம்... அத மாதிரி இந்த காகங்களும்...”

அம்மாவின் முகத்தில்...

மகன் தன்னை மறந்து... தாயின் பதிலை எதிர்பாராது தன் வேலையில் கவனமாக இருந்தான்.

சொல்ல நினைத்து

“கோவிலுக்கு பூ கொடுக்காதது எனக்கு என்னவோ மாதிரி இருக்கு”

சிவமணி அக்கா சொன்னது கேட்டது.

எனது முகக் குறிப்பறிந்து அவவே என்னிடம் சொன்னா...

“கனடாவில என் ர பேரனுக்கு மகன் பிறந்திருக்கு... துடக்கோட எப்படி கோவிலுக்க போறது?”

“சொல்ல நினைச்சதை சொல்லத்தான் இந்த பூ கதையோ?”

என்புன் சிரிப்பு அவவிடம் வினா தொடுத்தது...

சமயோசிதம்

மிளகாயை தனது உணவில் சேர்த்துக் கொள்ளாதவர் சிவராசன்.

மிளகாய் மில் திறப்பு நிகழ்வுக்கு முதல் ஆளாய் அழைக்கப்பட்டிருந்தார்.

வந்த பின் தான் அவரின் மனதில் பொறி தட்டியது.

சிவராசன் கடை உரிமையாளரை அழைத்து

“மங்களகரமான இந்நாளில் மஞ்சளைப் போட்டு இயந்திரத்தில் அரைக்க ஆரம்பித்தால் சிறப்பாக இருக்கும்” என்றார்.

உரிமையாளரும் தலை ஆட்ட....

சிவராசனும் மகிழ்வோடு...

மஞ்சள் அரைபடும் சத்தம்...

வந்திருந்தவர்களின் காதுகளில்...



பனைமீன் நாடல் பக்கம் - 10

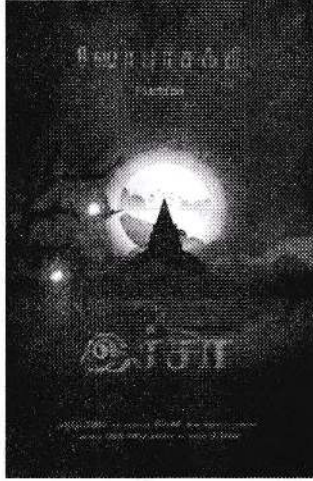
சித்திரை மாத 'ஜீவநதி' யில், கவிஞர் சித்தாந்தனின் நேர்காணல் வாசித்தேன்; அதில் கவனத்திற்குரிய விடயங்கள் பல உள்ளன; எனினும் குறிப்பாக - ஷோபாசக்தியின் 'இச்சா' நாவல் பற்றிய கேள்விக்குரிய பதில், கூடுதலான கவனத்தையீர்த்தது! அதில் ஒரு பகுதி:

"ஷோபாசக்தியின் கதை சொல்லல் முறை எனக்குப் பிடித்தமானது. ஆனால் பெரும்பாலான கதைகளின் வழி அவர் முன்வைக்கும் அரசியலோடு எனக்கு உடன்பாடில்லை. அவரின் புலி எதிர்ப்பு மனநிலை என்பது பல கதைகளில் வக்கிரமான வெளிப்பாடாக இருந்திருக்கின்றது. கருத்தியல் ரீதியான எதிர் நிலைப்பாட்டுக்கும் வக்கிரத்துக்கும் இடையில் வேறுபாடு இருக்கின்றது. அவரின் பெரும்பாலான கதைகள் கலைத்துவ ரீதியாக வெற்றிகொண்டளவிற்கு கருத்தியல் ரீதியாக வெற்றி கொண்டவையாக நான் கருதவில்லை. அவரது சிறுகதைகளும் கொரினா. ம். Box போன்றவற்றில் நுட்பமான கதை சொல்லல் முறை காணப்பட்டது. ஆனால் இச்சாவில் அது இல்லை. இச்சாவின் கதையின் பின்பகுதி தமிழ் வணிக சினிமாவின் சாகசத்தனங்களுடன் இருக்கின்றது.

...இச்சா கருத்தியலால் மட்டுமல்ல கலையாகவும் முழுமை பெறவில்லை என்றே சொல்லுவேன்."

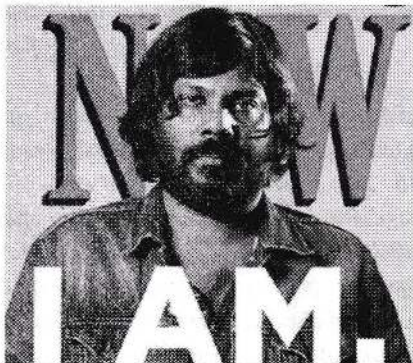
"வக்கிரமான புலி எதிர்ப்பு மனநிலை"/"புலிக்காய்ச்சல்", இலங்கையிலும் புலம்பெயர் நாடுகளிலுமுள்ள, தமிழ்/சிங்கள கலை - இலக்கியக்காரர் பலரிடமும் உள்ளன தான்!; இவற்றுடன் பாலியல் தொடர்பான வக்கிரமும் ஷோபாசக்தியிடம் சேர்ந்திருப்பதை, அவரது படைப்புகளில் காணமுடிகின்றது! தண்ணீரில் மிதக்கும் 72 வயது மூதாட்டியின் நிர்வாண உடலை வார்த்தைகளில் அவர் சித்திரிக்கும் முறை (Box நாவலில்), இதற்குச் சிறந்த உதாரணமாகும்!

2009 இல் போராட்டமெல்லாம் முடிந்தபின்னர், போராட்ட அமைப்பினதும் போராளிகளினதும் விம்புத்தைச் சிதைப்பதில் - கடந்தகாலங்



களின் சிறப்பம்சங்களைப் பெருந்திரள் மக்களது நினைவின் மடிப்பு களிலிருந்து அழித்துத் துடைக்கும் நிகழ்ச்சி நிரலில், பல்வேறு சக்திகள் ஒன்றிணைந்து செயற்படுவது பலரால் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது! புனைவு - அ புனைவுகள் பலவும் இவ்வாறான நோக்கில் "செய்யப்படுகின்றன!" 04. 11. 2019 இல் சென்னையில் நடைபெற்ற 'இச்சா' வெளியீட்டு நிகழ்வில் உரையாற்றும் போது, "எழுத்து என்பது ஒரு தொழில்நுட்ப வேலை" என ஷோபா சக்தி குறிப்பிட்டார். மேலும், படைப்பு உணர்வு சார்ந்ததல்ல, எழுத்து தன்னை இழுத்துச் செல்வதில்லை; எல்லாமே கட்டுப்பாட்டுக்குள் திட்டமிட்டபடி நிகழ்வன என்ற சார்படவும் கூறினார்! இவை அவரது படைப்புகள், குறிப்பாக 'இச்சா' பற்றிய தெளிவான புரிதல்களைத் தருகின்றன.

1. போராளிகள் பற்றிய மதிப்புக் குரிய படிமத்தைச் சிதைப்பவை:



i. (ஒரு கரும்புலியான) // ஆலா நிர்வாணமாகப் படுக்கையில் படுத்துக் கிடந்து, கைகளையும் கால்களையும் அகல விரித்துப் போட்டபடி கண்களைச் சொருகிய வாறே மரணத்தை அனுபவித்துத் திளைத்துக் கொண்டிருந்தான். // -பக். 19

ii. (ஆலாவின் கூற்றாக) // அந்த எத்தனத்தில் காமமும் உடலுறவின் பலநிலைச் சித்திரங்களும் என் மனதைத் தூண்டிக் கொண்டு இருந்தன. அந்தக் கற்பனை உலகம் எப்போதும் என் மனதைக் கொந்தளிக்க வைத்தவாறே யிருக்கிறது.

... காலையில் பல் துலக்கச் செல்லும்போதே கரித்துண்டுகளை எடுத்து வந்துவிடுவேன். எனது கை அவ்வப்போது பாலுறவுநிலைக் கோடுகளை எனது கொட்டியின் தரையில் அனிச்சையில் வரைந்து விடுகின்றது. அந்தக் கோடுகளை என்னால் ஆடாமல் அசையாமல் மணிக் கணக்காகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க முடியும். பாலுறவுநிலைக் கோடுகளை வரைந்து முடிந்தவுடன் சித்திரம்பூச்சிகளும் கட்டிற் பூச்சிகளும் எங்கிருந்தோ வந்து அக்கூடுகளில் அப்பிக்கொள்ளும். அக்கூடுகள் அப்போது அசையத்தொடங்கும். // -பக்.34,35.

iii. (ஆலாவின் கூற்றாக) // இருபத்து நான்கு மணிநேரமும் எனக்குச் சுத்தான் பப்பாவின் (அவர், ஒரு பிரிவின் இயக்கப் பொறுப்பாளர்) நினைப்பாகவே இருந்தது. அவரது பார்வையில் படுவது அல்லது அவரைப் பார்ப்பது மட்டுமே எனக்குப் போதுமானதாக யிருந்தது. சுத்தான் பப்பா என்னைக் கட்டியணைத்து முத்தமிடுவதுபோல, ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு நாளும் கனவு வந்தது. விழித்துக்கொண்டிருந்தாலும் அது வந்தது. // -பக். 148

iv. (ஆலாவின் கூற்றாக) // எலிசு பெத் குழந்தையை எனது கட்டிலில் வளர்த்திவிட்டுக் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு போய் விட்டாள். நான் உடலிலிருந்து துண்டை உறித்துவிட்டு ஒப்பனை மேசைக் கண்ணாடியின் முன்னால் நிர்வாணமாக உட்கார்ந்தேன். // -பக். 289

v. (ஆலாவின் கூற்றாக) // முகம்

பொறுப்பாளர் ரஞ்சிதம் அக்கா எவ்வளவு கோபக்காரியோ அவ்வளவுக்கு நல்லுள்ளமும் கொண்டவர். என்னவொன்று, அவர் வாயில் பத்துச் சொற்கள் வந்தால் எட்டுச் சொற்கள் கெட்ட வார்த்தைகளாகயிருக்கும். கோபம் வந்தால் அவர் கொட்டும் தாஷணத்தைக் காட்டிலும் அன்பு பெருகினால் அவர் சொல்லும் தாஷண வார்த்தைகளே வீரியமாக யிருக்கும். // பக். 147

vi. (இராணுவத்தின் கண்ணிவெடித் தாக்குதலில் சுல்தான் பப்பா சிக்கிக் காயப்பட்டதைக் கேள்விப்பட்ட ஆலா சொல்கிறாள்) // அக்கா நாம் என்னவாவது செய்ய வேண்டும் என்று திடீரெனக் கத்தினேன்.

ரஞ்சிதம் அக்கா எனது கையை எடுத்துத் தனது உள்ளங்கைகளுக்குள் வைத்தவாறே சொன்னார் :

செய்யலாம் பு... // நூலில் முழுச்சொல்லும் தரப்பட்டுள்ளது) - பக். 151

vii. தனக்குக் காவலாக உள்ள காரிய வம்சம் என்னும் இராணுவப் பொலிஸ், தான் அடைக்கப் பட்டுள்ள சிறை அறையின் விளக்கை அணைத்துவிட்டு உள்ளே வந்து செய்வது பற்றி ஆலா) // காரியவம்சம் மெல்ல எனது போர்வையின் மேற்பகுதியை விலக்குவார். தான் கொண்டு வந்த தீப்பெட்டியில் ஒரு குச்சியைப் பற்றவைத்து. அந்த வெளிச்சத்தில் என் முகைகளைப் பார்ப்பார். அந்தக் குச்சி அணைந்ததும் போர்வையின் மேற்பகுதியைக் கவனமாக மூடி விட்டுக் கீழ்ப் பகுதியை விலக்குவார். இன்னொரு தீக்குச்சியைக் கிழித்து என் தொடைகளிடையே வெளிச்சமாக்குவார். அந்தக் குச்சி அணைந்த தும் போர்வையை மூடிவிட்டுப் போய்விடுவார். // பக். 204

இது வலிந்து எழுதப்பட்டதாக உணர முடிகிறது. ஏனெனில், ஐம்பது வயதுக்கு மேற்பட்டவரான அவர், ஆலாவை 'மகளை' என அழைப்பவராகச் சொல்லப்படுகிறது! அவ்வாறானவர் இவ்வாறு நடப்பாரா? மேலும், காரியவம்சம் என்ற பெயர் சிங்களவரிடையே இல்லை; காரியவம்சம் எனத்தான் உண்டு! ஷோபாசக்தி மனம்போன போக்கில், பாலியல் 'கவர்ச்சி' க்காகக் கிறுக்குகிறார்!

viii. வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த வாமன், (வெளி நாட்டுத் தூதராலயத்தின் உதவியுடன்) விசேட அனுமதிபெற்று ஆலாவைத் திருமணம் செய்து - தனது நாட்டுக்கு விமானத்தில் அழைத்துச் செல்கிறான். அரபு நாட்டொன்றில் இணைப்பு விமானத்துக்கான இடைத் தங்கலின் போது, விமான நிலையத்திலுள்ள ஹொட்டெலில் அறை எடுத்துத் தங்குகின்றனர். அங்கு அடுத்தடுத்து மூன்று தடவைகள், வாமன் ஆலாவுடன் உடலுறவு கொள்வது, வக்கிரமான முறையில் சித்திரிக்கப்படுகிறது! (பக். 245 - 247)

2. உறவினரும், ஓய்வுபெற்ற ஆசிரியருமான - எழுபது வயதுக்கு மேற்பட்ட - நன்னித்தம்பி அப்பாச்சி என்ற கிழவர், ஒன்பது வயதான சிறுமி ஆலாவைப் பாலியல் துஷ்பிரயோகம் செய்வதான காட்சிகள், 76, 77, 78, 79 மற்றும் 86, 87 ஆம் பக்கங்களில் விலாவாரியாக விபரிக்கப்படுகின்றன! ஒரு மாதமாக இப்படி நடக்கிறதாம்! தமிழக 'மசாலா'ப் படங்களில்கூட, 'இவ்வாறான' சித்திரிப்புகளைக் காணமுடியாது!

3. கொலைகாரிகளும், விபச்சாரிகளும் வேறு குற்றச் செயல்களில் ஈடுபட்ட குற்றவாளிகளும் உள்ள - கண்டி 'ரஜ வீதி'யிலுள்ள - சிறைச்சாலையின் பெண்கள் பிரிவில், ஆலாவும் சிறைவைக்கப்பட்டுள்ளாள். அங்கு உள்ள நட்பும் அன்பும், 130 பேர் இருந்த போராளிகளின் பயிற்சி முகாமில் உருவாகி இருக்கவில்லையாம் என, ஆலா குறிப்பிடுகிறாள்! - (பக். 137)

போராளிகளிடையே நிலவிய பாசப் பிணைப்பு, அர்ப்பணிப்பு, அதற்காக நிகழ்ந்த தியாகங்கள் பற்றி அவ்வப்போது ஏராளம் உணர்வுப் பதிவுகள் ஏற்கெனவே வந்துள்ளன; ஷோபாசக்தி அதனை இங்கு தலைகீழாக்க முயல்கிறார்!

4. பெண்கள் முகாமிலிருந்த இரண்டு போராளிகள், தாம் காதலிக்கும் இரண்டு இளைஞர்களை (போராளிகள் அல்லர்) வெளியில் சந்தித்திருக்கின்றனர்; அதற்காக அவர்களுக்கு, முகாம் போராளிகள் முன்னிலையில் மரண தண்டனை நிறைவேற்றப் படுவதான குறிப்பு, 138 ஆம் பக்கத்தில் உள்ளது; இச்சம்பவம் 2004 ஆம் ஆண்டுக்குக் கிட்டிய காலத்தில் நடைபெறுகிறதாம்!

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே காதல் / திருமணம் என்பன அனுமதிக்கப்பட்டபின் இவ்வாறு நிகழ்வதாகச் சொல்வது ஆச்சரியமானது!

5. சயனைட்டை விடவும் வீரியமான அமிலத்தைக் 'குழந்தைக்குப் பால் புகட்டும் புட்டி'யினுள் நிரப்பி, கைக்குழந்தை உள்ள ஒரு பெண்ணிடம் கொடுத்து, கொழுப்பிலிருந்து அதனைக் கடத்துவதற்கு புலிகள் ஒழுங்குசெய்ததாகவும், சோதனைச் சாவடியில் வரிசையில் நிற்கையில் குழந்தை அழுகையில் - பால் புகட்டுமாறு ஒரு இராணுவ வீரன் பெண்ணிடம் சைகையில் சொல்லும்போது, அவன் கவனிக்காதவள்போல் பாவனை செய்வதாகவும், அப்போது இராணுவ வீரன் அவளை நெருங்கி வருவதுமான சித்திரிப்பு, 140 - 141 ஆம் பக்கங்களில் உள்ளது. இது ஜெயத்திலக்க கம்மல்வீர என்னும் சிங்கள எழுத்தாளரின் சிறுகதையிலுள்ள பகுதி எனவும் சொல்லப்படுகிறது. அந்தப் பெயரில் உண்மையாகவே ஒரு சிங்கள எழுத்தாளர் இருக்கிறார்தான். ஒரு, பால் புகட்டும் 'புட்டி' யின் கொள்ளளவுள்ள அமிலத்தை "வேறு வழியில்" பெற்றுக் கொள்ள வக்கற்ற நிலையிலா, புலிகளின் நிலை அப்போது இருந்தது! பாவம் கம்மல்வீர! இவ்வாறான 'மனோரதிய'க் கதையின் நம்பகத்தன்மை பற்றிய விமர்சனம் எதுவும் நூலில் இல்லாததால், இதனை உண்மையாகக் காட்டுவதே ஷோபாசக்தியின் நோக்கமும் என்றாகிறது. இரண்டு எழுத்தாளரும் பரிதாபத்துக்குரியவர்கள்!

6. போர் முடிந்து, இரண்டு வருடங்கள் முகாமிலிருந்தபின் வெளிவரும் முன்னாள் போராளி சாருலதாவும் தாயும், சொந்த ஊரான சாவகச்சேரிக்கு வருகின்றனர்; ஏனைய நான்கு குடும்ப உறுப்பினர்களும் இறந்துவிட்டனர். குடும்பத்துக்கிருந்த நான்கு பரப்புக் காணியில் மூன்று பரப்பை, எல்லையிலிருந்த மாதா கோவில் நிர்வாகம் கோயிலுடன் சேர்த்துவிட்டதாம்!

//எதிர்த்து நிற்க முடியாத தாயார் பாதிரியாரின் காலில் விழுந்தார் :

- நான் என்னுடைய வெறும் குமர்ப்பிள்ளையை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்வேன் சுவாமி ... இந்தக் காணியை சீதனமாகக் கொடுத்துத்தானே நான் அவனைக் கரையேற்றவேண்டும்.

அதற்குப் பாதிரியார் இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறார் :

- சிங்களவனிடம் சரணடைந்து விபச்சாரம் செய்துவிட்டு வந்திருக்கும் உன் மகளுக்கு என் பங்கில் ஒருபோதும் கல்யாணம் நடக்காது! வேண்டுமானால் பங்கு மக்களைக் கூட்டிவைத்து, உன் மகளைக் கல்லெறிந்து கொல்லலாம். //

-பக். 219 - 220.

மாதா கோவில் என்பதால், கத்தோலிக்க சமயமாய்த் தான் இருக்கும். இவ்வாறான சம்பவம் ஒருபோதும் நடைபெற முடியாது! போராட்டக் காலத்திலும் பிறகும், கத்தோலிக்க சமய நிர்வாகமும் அதனைச் சேர்ந்த மதகுருக்களும் திருக்கன்னியரும் பலவிதங்களில் முக்கிய பங்களிப்பைச் செய்துள்ளனர். அவர்கள் மீதான மதிப்பைச் சிதைக்கும் நோக்கத்துடனேயே (தொழில்நுட்பச் செயற்பாடாக!), இவ்வாறு எழுதப்படுகிறது. அதிலும், “கல்லெறிந்து கொல்லலாம்” என்ற பிரயோகத்தில், ஷோபாசக்தியின் “வக்கிர மனநிலை” உச்சமடைகிறது!

7. //மதவாச்சி டவுனிலிருந்து ஒதுக்குப்புறமாகவுள்ள வீட்டில். பெண்களை வைத்து இராணுவ வீரர்களுக்காகப் பாலியல் விடுதி நடத்தினார் திரேசா அம்மா என்பதுதான் அவர் மீதுள்ள குற்றம். இரண்டு வருடங்கள் சிறைத்தண்டனை வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இவரைப் பிடித்து உள்ளே போட்டுவிட்டு, மதவாச்சி டவுனிலேயே இப்போது பெரிய பாலியல் விடுதி யொன்றை, யாரோ ஒரு ஹோட்டல் முதலாளி அமைத்து விட்டார் என்பதில் திரேசா அம்மாவுக்குப் பயங்கர ஆத்திரம். அதுவும் அதை அமைத்திருப்பவர் அமைச்சர் ஒருவரின் ஆதரவு பெற்ற தமிழ் முதலாளி என்பதில், திரேசா அம்மாவுக்கு இரட்டிப்பு ஆத்திரம். “யாழ்ப்பாண முதலாளிகள் இந்த வேசைத் தொழிலைக்கூட எங்களுக்கு விட்டுத் தரப் போவதில்லையா?” என்று சினந்துகொண்டே சொன்னார். //-பக். 226

“யாழ் மேலாதிக்கம்” என ஒன்றைச் சிலர் (பல துறைகளுக்கும் நீட்டி!), இவ்வாறு பொதுவெளியில் அவ்வப்போது சொல்லிவருகின்றனர்; இங்கு அதற்கு இசைவாகவே ஒன்று கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது! முந்திய காலங்களில், யாழ்ப்பாணத்தவரின் வர்த்தக நிலையங்கள் பல சிங்களப்பகுதிகளில் இருந்தனதான். ஆனால், சிங்கள இனவாதம் வளர்ச்சியுற்றதில் - 1958, 1977, 1983 ஆம் ஆண்டுகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தமிழருக்கெதிரான வன்முறைத் தாக்குதல்களில், பெரும்பாலும் அவை அழிக்கப்பட்டுவிட்டன; அதன்பின்னர் கொழும்பில் மட்டுமே யாழ்ப்பாணத் தமிழரின் வர்த்தக நிலையங்கள் ஓரளவு செயற்படுகின்றன. இந்தச்சூழலில், அதுவும் இழிவான துறை யொன்றிலும் “யாழ்ப்பாணத்தவரின் ஊடுருவல்” என்பதை அங்கீகரிப்பது போல் ஆசிரியர் சித்திரிப்பது, கொச்சைத்தனமானது!

8. புதிது புனைவதான செயற்பாட்டில் (!),

‘உரோவன்’ என்னும் மொழிச் சொற்கள் பலவற்றை ஆசிரியர் கையாள்கிறார்! அதிலுள்ள ‘செயற்கைத் தனத்தை’ ஒருபுறம் வைத்துவிட்டு, அவர் எழுதும் தமிழ்ச் சொற்களைப் பார்க்கும்போது, வேடிக்கையாயிருக்கிறது!

i. இலகுவாகயிருந்தது (பக். 164), ஒன்றாகயிருக்கிறது /அதிகமாகயிருந்தது (பக். 170), முதல் நாளாக யிருந்தது (பக். 181) என - தமிழக எஸ். ராமகிருஷ்ணன் எழுதுவது போலவே - இவரும் பிழையாக எழுதுகிறார்!

ii. “... மனுஷன் யாழ்ப்பாணத்துக் கொட்டைக் கிழங்குத் தமிழில் வெளுத்து வாங்குவார்.” என ஆலா சொல்கிறார். பக். 173

சிங்களவர்தான் பனங்கிழங்கைக் “கொட்டைக் கிழங்கு” என்பர்; தமிழ்ப் பெண்ணான ஆலாவுக்குப் “பனங்கிழங்கு” என்பது தெரியாதா?!

iii. புட்டி, பாதிரியார், முடி, மாத்திரை, தீப்பெட்டி முதலிய சொற்பிரயோகங்களில் - ஈழத்து இயல்பு காணாமல் போய்விடுகின்றது!

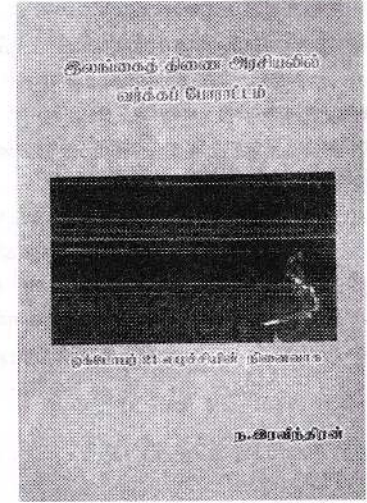
சித்திரம்பூச்சி, கட்டிறம்பூச்சி என்பவற்றை “வியக்கும்” ஆய்வாளர்கள், மேலேயுள்ளவற்றையும் கவனித்தார்களோ தெரியவில்லை!

**

1990 இல் இலங்கையை விட்டுச் சென்ற ஷோபா சக்தி, இதுவரை இங்கு வரவேயில்லை. 2004 அளவி லிருந்து போர் முடிந்த பிற்காலம் வரையில் விபரிக்கப் படும் இந்த நாவலை, திரட்டிய தகவல்கள்மூலமும், புனைவின்மூலமுமே (வாழ்நிலை அனுபவம் ஏதுமின்றி!) அவர் ‘தயாரித்துள்ளார்!; அந்தச் செயற்கைத் தனம் நாவலில் விரவியுள்ளது. அவரின் பாலியல்/ அரசியல் வக்கிர மனநிலை, தமிழக ‘மசாலா’த் திரைப்படத்துக் குரிய அம்சங்கள் பலவற்றை நாவலில் புகுத்தியுள்ளது! “இவருக்கு (வாமனுக்கு) ஒரு போராளியைப் புணர வேண்டியிருந்திருக்கிறது.” என, நாவலின் இறுதிப் பகுதியில் (பக். 286), ஆலா குறிப்பிடுகிறார்; இதைச் சற்று மாற்றிக் கூறுவதானால், இவ்வாறு குறிப்பிடலாம் : ‘ஷோபாசக்திக்கு, போராளிகளின் படிமத்தைச் சிதைக்க வேண்டி ஒரு நாவல் எழுதவேண்டியிருந்திருக்கிறது!’ ஆகையால், ‘இத்தயாரிப்பு’ என்னைக் கவரவில்லை; அவரது Box உம் முன்புகவரவில்லை!

தமிழகத்தில் பலர் இந்நாவலைப் பாராட்டி யுள்ளனர்; புலம்பெயர் ஈழத் தமிழரின் நூல்களைப் பாராட்டுவது அங்கு வழக்கத்திலுள்ளமைக்குப் பல காரணங்கள் உள்ளன!; அதனால் அது எனக்கு ஆச்சரிய மாக இல்லை. ஆனால், ‘மசாலா’ப் படங்களுக்கு எதிராக எழுதியும் - ‘ஒருத்தி’, ‘மனுசங்கடா...!’ ஆகிய மாற்றுத் திரைப்படங்களை உருவாக்கியுமுள்ள அம்ஷன் குமாரும் இதனை உச்சமாகப் பாராட்டி எழுதியிருப்பது, ஆச்சரிய மாகவுள்ளது! ஷோபாசக்தியின் அரசியல் “அலை வரிசை”யில் அவர் உள்ளமை அல்லது வேறு உட் காரணங்கள் பின்னணியாகலாம். சென்னை வெளியீட்டு நிகழ்வில், இவருக்கே ‘இச்சா’ முதல் பிரதி வழங்கப் பட்டது. எது எப்படியாயினும், ‘மசாலா’த் தமிழ்ப்படங்கள் பற்றிய எதிர்க் கருத்துகளை அவர் போன்றோர் இனி எழுதாமலிருப்பது, பொருத்தமெனத் தோன்றுகிறது!

ந.ரவீந்திரனின் இலங்கைத் திணை அரசியலில் வர்க்கப் போராட்டம் அறிமுகக் குறியீடு



மார்க்சிய ஆய்வுலகில் நன்கு அறியப்பட்ட கலாநிதி ந.இரவீந்திரனின் நூல் வரிசையில் 19வது கட்டுரைத்தொகுப்பாக இந்நூல் வெளிவந்துள்ளது. பொதுவாக அவரது ஆய்வுகளில் காணப்படும் அரசியல், சமூகம் பற்றிய பன்முகப்பட்ட சிந்தனைகளை இந்நூலும் கொண்டுள்ளது.

நூலில் இலங்கையின் வர்க்க அரசியல் மேலாதிக்கத்தினை மருதத்தினை அரசியல் செல்நெறியினூடாக, அதன் பல்வேறு கூறுகளை இனங்காட்டி விவாதத்துக்குட்படுத்தியுள்ளார். அவர் வெறுமனே ஆய்வாளராக மட்டுமன்றி பொதுவெளியில் அரசியல், சமூகம் சார்ந்த செயற்பாட்டாளராகவும் இயங்கியவர். அந்த அனுபவத் தெறிப்புக்களை இந்நூலில் பல இடங்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இந்நூல் ஒன்பது அத்தியாயங்களில் திணை அரசியலில் வர்க்கப் போராட்டம், தேசிய முரண்பாடுகள், மத அடிப்படை வாதம், அடையாள அரசியல், சாதியம், உலகப் புரட்சி, தக்கன பிழைக்கும் எனப் பல விடயங்களை விரித்துச் செல்கிறது. மார்க்சியர்கள் விமர்சனம், விமர்சனத்தை வலுவான ஆயுதமாக வெளிப்படையாக முன்வைப்பவர்கள் என்பதற்கு இந்நூல் சாட்சியமாக உள்ளது.

இந்நூலில் இலங்கையின் அரசியல் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் வர்க்க அரசியலே பிரதான பேசுபொருளாக இருந்தது எனவும், தொழிற் சங்கங்கள் ஊடாக இன, மத பேத மற்ற வர்க்க உணர்வு இடதுசாரிகளால் கட்டியெழுப்பப்பட்டிருந்தது. இதற்கு அன்றைய உலக நிலவரமும் சாதகமாக இருந்தது எனவும், சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதி இருபது வருடங்களில் நிலைமை மாறியதுடன் வர்க்க அரசியல் பலவீனமடைந்து கீழ்நிலைக்குத் தள்ளப்பட இனத்துவ அரசியல் மேல்நிலைக்கு வந்தது எனக்குறிப்பிட்டுள்ளனர். அத்துடன் சோவியத் யூனியனின் தகர்வும், மேலெழுந்த உலகமயமாக்கல் போக்குக்கும் வர்க்க அரசியலை மழுங்கடிக்க ஏதுவாயின ஐம்பதுகளில் மேலெழுந்த சிங்களப் பேரினவாத அலை இடதுசாரிகளது வர்க்க அரசியலுக்கு கேடுவிளைவித்ததுடன் இந்த அலை இனங்களுக்கிடையிலும், இடது சாரிகளுக்கிடையிலும்

இருந்த உறவையும் எதிர்முகமாகப் பாதித்தது எனச் சரியாகவே குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்த அலை தேசியம் குறித்து சில முற்போக்கான அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தது. இதனை இடதுசாரிகள் சரியாக இனங்கண்டு தமது அரசியலை முன்னெடுக்கத் தவறியுள்ளனர் என்ற விமர்சனத்தையும் ந. இரவீந்திரன் முன்வைத்துள்ளார்.

எழுபதுகளில் ஆட்சிக்கு வந்த சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் கூட்டரசாங்கம் மக்கள் நலன் சார்ந்த திட்டங்களைக் கொண்டிருந்த போதிலும், சிங்களப் பேரினவாத அடையாளத்தை வலுப்படுத்தவே முயன்றது. இந்நிலைமை தமிழர்களிடையே பிரிவினை வாதம் வளர வாய்ப்பை மேலும் ஊக்குவித்தது எனக் குறிப்பிடுகிறார். இதனை மீதவாத தமிழ்த்தலைவர்கள் தமது தேர்தல் வெற்றிக்கு சாதகமாக்கிக்கொண்டனர். இவர்களில் நம்பிக்கை இழந்த இளைஞர்கள் பல இயக்கங்களாக எழுச்சி கொண்டு போராட்டத்தினை முன்னெடுத்தனர். இவற்றில், மேலாதிக்க பலம்பெற்ற இயக்கம் மக்கள் விடுதலைக்கான மார்க்கத்தை விட்டு, மேலாதிக்க அதிகார நிலைக்கு தமிழ்த்தேசியத்தைக் கொண்டுவந்ததுடன், இறுதியில் தோல்வி கண்டது பற்றியும் முப்பது வருட ஆயுதப் போராட்டத்தினை அந்தத் தீர்வையும் எட்டாமல் ஆரம்பப் புள்ளிக்கே கொண்டு வந்து சேர்த்துள்ளதெனக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். மேலும், இவ்விடத்தில் இலங்கையில் இன முரண்பாடு கூர்மையடைய வெளிச் சக்திகளது பங்கு எத்தகையது என்பது பற்றியும் கூறியுள்ளார்.

இந்நிலையில் இடதுசாரிகள் இன முரண்பாட்டினை சரியாகக் கணக்கிடாது, அதனை இனவாதிகளிடமே விட்டுவிட்டு ஒதுங்கிக்கொண்டனர் என்கிற விமர்சனத்தை இடது சாரிகள் மீது வைத்துள்ளார். அத்துடன் இவர்கள் உலகளவில் மார்க்சியத்தில் ஏற்பட்டு வரும் விருத்திகளை கண்டு கொள்ளாமல் உள்ளனர் என்ற கருத்தையும் பதிவு செய்துள்ளார்.

இன்றைய உலகநிலவரத்தில் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சி சாத்தியமற்றது என உறுதி படக் கூறுவதுடன், மார்க்சியர்கள் வரலாற்றுப் போக்கில் எழுச்சி பெற்று வரும் 'ஒடுக்கப் படும் தேசம்' என்பதனை கவனத்தி லெடுத்து திணை அரசியலை முன்னெடுக்க வேண்டும். எனக் குறிப்பிடுகிறார். திணை அரசியல் என்பது சாதி,

தேசம் என்பவற்றின் நலன்களைப் பாதுகாத்து நிற்பது , அத்துடன் உழைக்கும் மக்களின் நலன்களைப் பேணி, வர்க்கச் சிந்தனை வழி சமூகமாற்றத்துக்கு அனுசரணையாக இருக்கும் என திணை அரசியல் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். அத்துடன், இத்திணை அரசியல் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். அத்துடன் இத்திணை அரசியலே இன்றைய இலங்கை அரசியலில் செயற்பாட்டுகளமாக நீடிக்கின்றது என்ற புதிய சிந்தனையும் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

மேலும், சோவியத் யூனியன் இரண்டாம் உலக யுத்தத்தில் ஆற்றிய மகத்தான பணி, தேசிய இனங்களுக்கான சுயநிர்ணய உரிமை, சோவியத் - சீன சித்தாந்தப் பிளவு, சோவியத் யூனியனின் வீழ்ச்சி, தமிழ் தேசியத்தின் முஸ்லிம்களுடனான பகைமை, இனத் தேசியம் வலுப் பெற்றமை, என்பவை பற்றியும் விரிவாக விளக்கியுள்ளார்.

உலக முதலாளித்துவம் தனது இருப்பைப் பேண அடிப்படைவாதத்தைக் கையிலெடுத்தமை, பண்பாட்டு மோதல்களைத் தூண்டியமை மத அடிப்படைவாதத்தை வலுவாக்கியமை, என்பன பற்றியும், இவற்றினால் மக்களுக்கு விளையும் கேடுகள் பற்றியும் விரிவாக நோக்கியுள்ளார். கூடவே, இலங்கையில் பௌத்த அடிப்படை வாதத்தின் மேலாதிக்கம் குறிப்பாக, பௌத்த பிக்குகளின் அரசியல் மேலாதிக்கப் போக்கு இனங்களுக்கிடையில் நல்லிணக்கத்துக்கு கேடு விளைவிக்கின்றமை பற்றியெல்லாம் நூலில் எடுத்தியம்பியுள்ளார். இலங்கையில் சாதியக் கட்டமைப்புப் பற்றிக் கூற முற்படுகையில், சிங்களவரிடையேயும் சாதிய இழுப்பு பேணப்படுகின்றமை, அரசியலில் அதன் தாக்கம், குறிப்பாக அரசியலில் 'கொவிகம்' சாதியினரின் வகிபாகம், அவர்களுக்கும், வேளாள சாதியினருக்கு மிடையிலான நல்லுறவு, 'சாலகம்' சாதியினரின் தமிழ் அடையாளம், 1971 ஏப்பிரல் கிளர்ச்சி கூட "கராவ" சாதியினரின் எழுச்சியே எனப் பல தகவல்களையும் ந. இரவீந்திரன் இந்நூலில் தந்துள்ளார்.

இந்நூலில், ந. இரவீந்திரன் அடையாள அரசியலின் பரிமாணங்கள் குறித்தும் ஆய்வு செய்துள்ளார். அடையாள அரசியலின் தோற்றம், மாநிடத்தைக் கூறுபடுத்தல், உலகின் வளங்களைக் கொள்ளையிடல், எதிர்காலத்தில் அதன் அச்சுறுத்தல், என்பவை குறித்து விளக்குவதுடன், இனத்தேசிய வாத மேலெழுகை, எதிர்ப்பு அரசியல், இணக்க அரசியல், சாதி வாதம் எனப் பல அனுபவங்களுடாக முன் வைத்துள்ளார்.

அத்துடன், இலங்கை அரசியலை 1930- 1970 வரையான காலப்பகுதி வர்க்க அரசியலுக்குரியது எனவும், 1980 இக்குப் பின்னான காலப்பகுதி சாதி, மத, இனத் தேசியம் முனைப்படைந்த அடையாள அரசியலுக்குரியது எனவும் பிரிகோட்டினை வகுத்து, இன்றுவரை அடையாள அரசியலே நீடிக்கிறது எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். தவிர இந்த அரசியலில் கட்சிகளின் இயங்கு நிலை குறித்தும் சிங்கள இடதுசாரிகள் மீதும் குறிப்பாக ஜே. வி. பி. யினர் மீதான விமர்சனத்தினை முன்வைத்துள்ளார் என்பது ஒன்றுக்கு மேலான தேசங்களை உருவாக்க வழிவகுக்கும் அத்துடன்,

நாட்டில் பல்லினப் பண்பாடு மதிக்கப்படாதவரை "இலங்கைத் தேசியம்" என்பது சாத்தியமற்ற ஒன்று என்ற கருத்தினையும் முன்வைத்துள்ளார். இலங்கையில் பேரினவாத ஒடுக்குமறை நிலவும் தூழலில், சிறுபான்மைத் தேசிய இனங்களை தேசங்களாக அங்கீகரித்து, அவற்றின் நியாயமான கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றுவது அவசியம். அதன் மூலம் அவை ஒன்றுபட்டு இயங்க இயலும். இதுவே ஐக்கிய இலங்கைக்குள் "இலங்கைத் தேசியத்தினைக் கட்டியெழுப்புவதற்கான மார்க்கம்" என்கின்ற கருத்தினையும் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

நூலின் இறுதியில், மருதத்திணை ஏனைய திணைகளை வென்றடக்கி வந்ததினையும், அதன் வழி மேலாதிக்கத் திணை அரசியல் வடிவம் ஒன்று இயங்கி வந்தமையை ஆய்வுக்குட்படுத்த வேண்டும். எனக் குறிப்பிடுவதோடு, சிங்கள மக்களினையும், மேலாதிக்கம் செலுத்தும் உயர் சாதியையும் எதிரியெனக் கணித்து, அழித் தொழிக்கவே அடையாள அரசியல் முனைகிறது. இந்நிலையில், ஒடுக்கும் தேசிய இனம் - சாதி என்பவற்றில் வர்க்கப் போராட்டத்தினை நிகழ்த்தியபடி உள்ள பிரிவினையோடும், ஐனநாயக- முற்போக்கு சக்திகளோடும் மக்கள் விடுதலையை நோக்கி ஒடுக்கப்படுகின்ற தேசிய இனங்கள், சாதிகளால் முன்னெடுக்கப்படுகின்ற வடிவமே விடுதலைத்திணை அரசியல் ஆகும். இத்தகைய அரசியலுக்கான மார்க்சிய அணுகு முறையை ஏற்று, முன்செல்வதே மார்க்சியர்கள் முன்னுள்ள பணி என்பதுடன், மார்க்சியம் வர்க்க அரசியலுக்கு உரியது மட்டுமல்லாது, திணை அரசியலுக்கும் ஏற்புடையதே என்ற புதிய கருத்தினையும் முத்தாய்ப்பாய் இந்நூலில் ந. இரவீந்திரன் சொல்லியுள்ளார்.

தவிர, தமிழரின் இனவிடுதலைக்கான தேசிய அரசியலும் ஏகாதிபத்திய நுகர்த்தடியில் வீழ்ந்து போக ஏற்றதாக உலக நிலவரங்களிலும் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், குறித்தும், பேரினவாத ஒடுக்குமுறை மீது இடதுசாரிகள் சரியாக வினையாற்றவில்லை. என்பதையும், அத்தவறுகள் மீதான சுயவிமர்சனத்தையும் முன்வைத்துள்ளார்.

நூலில் தமிழ்த்தேசிய அரசியலின் பலவீனங்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளதுடன், முஸ்லிம் மக்களை வென்றெடுக்க இயலாமல் போனமை அவர்களைப் பேரினவாதத்தின் பக்கம் தள்ளிவிடவே உதவியது. என்பதுடன், ஒடுக்கப்படுகின்ற சிறுபான்மைத் தேசிய இனங்கள் தனித்தனியான தேசிய அபிவிருத்திகளைக் கொண்டிருந்தபோதிலும், சிங்களப் பேரினவாதத்துக்கு எதிராகப் போராடுவதில் தமக்குள் ஒற்றுமையையும், புரிந்துணர்வையும் ஏற்படுத்த முடியாமல் போன துரதிஸ்டம் நிலமை குறித்தும் விளக்கியுள்ளார்.

இறுதியாக தோழர் ந. இரவீந்திரன் தனது மார்க்சிய அறிவு மற்றும் நடைமுறை சார்ந்த தேடலினூடாக, தான் வந்தடைந்த கோட்பாடுகள் கருத்துக்கள், பரிந்துரைகளை இந்நூலில் முன்வைத்துள்ளார். இவை இன்றைய தூழலில் அரசியல் சமூக பண்பாட்டுத் தளத்தில் முக்கிய விவாதப் பொருளாகப் பார்க்க வேண்டியவை. அவை எழுப்பும் வினாக்களுக்கு மார்க்சியத்துக்குள்ளேயே விடைகளைக் கண்டறிவது அவசியம். வாதப் பிரதிவாதங்களுக்குப்பால் புதிய தளம் நோக்கிய சிந்தனைப்பெயர்வினை இந்நூல் தந்துள்ளது. ●



வாசனைத் திரவியம் ஜேர்மன் சினிமா

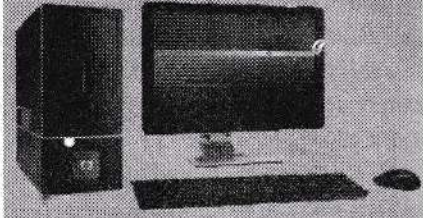
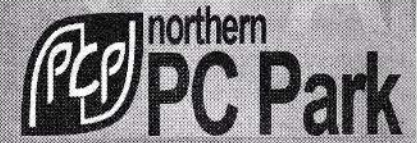
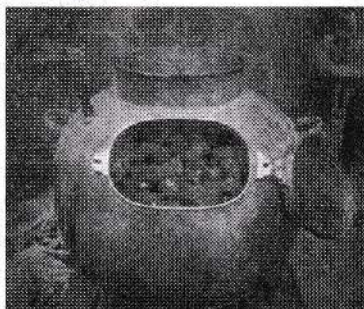
அபூர்வன்

Patrick Suskind என்ற கதை சொல்லியின் "Perfume" நாவலை அடிப்படையாகக் கொண்டு Tom Tykwer இயக்கியுள்ள திரைப்படமே Perfume, ஏனையோரது அடையாளங்களைச் சொந்த மாக்கிப் பெருங்கனவொன்றினை நிறைவேற்ற விரும்புகின்ற புனைவின் திரை வடிவமாக

இச்சினிமாவை இனங்காண்கிறேன். இறுதிக் காட்சி ஏதேனும் ஜேர்மனிய புராண தொன்மத்தோடு பிணைந்ததாக இருக்கலாம். சற்று ஒவ்வாமைக் குரியதாகவும் அக்காட்சி அமையலாம். வயது வந்தோருக்கான பிரதியாகக் காணப்படுகின்ற இத்திரைப்படம் விநோதமான அனுபவங்களின் கலவையாகவே காணப்படுகின்றது.

மீன் சந்தையின் வாசனையை நுகர்ந்தவாறே பிறக்கும் நாயகன், அன்றே தாயை இழந்து, அனாதை விடுதியல் சேர்க்கப்படுகின்றான். வாசனையைப் பிரித்து அறிகின்ற விநோத நுகர் ஆளுமையோடு வளர்கிறான். விடுதி உரிமையாளரால் தோல் பதப்படுத்தும் தொழிற்சாலைக்கு விற்கப்படுகிறான். அக்காலத்தில் வாசனைத் திரவிய உற்பத்தியாளன் ஒருவனது அறிமுகம் கிடைக்கிறது. நாயகனின் வாசனை நுகர்வு ஆற்றலினை வியந்து அவனை வாசனைத் திரவிய உற்பத்தியாளர் விலைக்கு வாங்குகிறார். இருவரும் அதிசிறப்பு நறுமணம் கொண்ட வாசனைத் திரவிய உற்பத்தியில் ஈடுபடுகின்றனர். எவ்வகையான வாசனைத் திரவியமும் நாயகனுக்குத் திருப்தி கொடுக்கவில்லை. பெண் உடல் வாசனையாலேயே அவன் ஈர்க்கப்படுகின்றான். அந்த வாசனையைப் பிரித்தெடுத்து Perfume தயாரிக்கத் தொடர் கொலைகளில் ஈடுபடுகின்றான். கனவு நிறைவேறும் தருணத்திலே கைதாகின்றான். அவனது வாசனைத் திரவியத்தால் நகரமே அடிமையாகிறது. மையல் மயமாகிறது. தேவநிலையில் மதிக்கப்படுகிறான். ஏதோவொரு திருப்தியற்ற நிலையில் தான் பிறந்த பிரதேசம் சென்று, வாசனைத் திரவியத்தை தலை மீது ஊற்றிக் கொள்கிறான். வாசனையால் ஈர்க்கப்பட்டோர் அவனைத் தின்று தீர்க்கின்றார்கள். கண்ணாடிப் புட்டியிலிருந்து இறுதித்துளி விழும் காட்சியோடு படம் நிறைவுபெறுகிறது.

நாயகனின் நுகர்வாற்றலை உணர்த்தும் காட்சிகள் சிறப்பறப் படமாகப்பட்டுள்ளன. பழம் - தடி-இலை என்பவற்றை அருகருகே வைத்து நோக்கும் காட்சியின் தத்துவக்குறியீடு அற்புதமான அதிர்வினைத் தொற்றச் செய்கிறது. பன்முக நோக்கிற்கு உரிய வகையிலே "வாசனைத் திரவியம்" அமைகின்றது. நடிபுரான Ben Whisaw ஏற்றுள்ள Jean Baptiste கதாபாத்திரத்தை ஹிட்லரோடு கூட ஒப்பிட்டு நோக்க முடியும். இவ்வுலகினை வசப்படுத்திய பெருவிம்ப நபர்களின் பின்னே தொடர் குற்றங்கள் இருக்கலாம் என்ற சிந்தனைகூட எழுகின்றது. வரலாற்றுத் தலைவர்கள் சாதி, மத, இன, மொழி வாசனையைப் பரப்பி அடிமை கொண்ட நிகழ்வும் குறியீடாகத் தெரிகிறது. இவ்வாறான பன்முக நோக்கின் சாத்தியங்களை கொண்ட பிரதியாகவே "வாசனைத் திரவியம்" என்ற நுகர் படிமம் அமைந்துள்ளது.




**வடக்கின்
கணிணிப் பூங்கா**


10, Muddaskada Junction
Stanly Road, Jaffna

கணிணி
உலகில்





நம்பகமான சேவையில்
10 வருடங்களுக்கு
மேலாக
யாழ் மண்ணில்

தரமான
கணிணிகளைப்
பெற்றுக் கொள்ள
நம்மை நாடுங்கள்...

 www.pcpark.co

 info@pcpark.co

0215675566
0212229581
0212222050
0212220388
0777570124
0773366443
0755557327
0717772377

 Northern Pc Park
 NPcpark
 northernpcpark
 Northern Pc Park

EXCELLENCE IN DIGITAL COLOUR PRINTING SERVICES



PERFECT QUALITY | FINISHING TOUCH |
COMPETITOR PRICE | BEST SERVICES

Work with us to
CREATE
OUTSTANDING
Quality PRINT &
marketing materials
that are **REMEMBERED**

- || FULL COLOUR
- || HIGH QUALITY
- || LATEST PERFORMANCE
- || BEST PRINTING SERVICES
- || SATISFACTION GUARANTEE

365 DAYS OPEN



MATHI
COLOURS

NO. 10, MURUGESAR LANE,
NALLUR, JAFFNA.
TEL : 021 222 9285
E-mail : mathicolours@gmail.com

CUSTOMER CARE
077 722 2259